

Vladimir Antonov

**Jak se poznává Bůh.
Kniha 1.
Autobiografie vědce,
studujícího Boha**

**Z ruského originálu přeložila
Jiřina Broučková.**

**Vydání páté, se změnami.
“New Atlanteans”, 2007
ISBN 978-1-897510-10-0
© Антонов В.В., 2010.**

Tato kniha je vlastní životopis vědce-biologa, teoretika i praktika, duchovního Mistra — Vladimira Antonova, známého z desítek vědeckých článků a více než čtyř desítek knih, věnovaných metodologii duchovního zdokonalování. Autor zde vypráví o svém učení u Božských Učitelů, o svých chybách i úspěších v duchovní pomoci lidem, o svém osobním pochopení mnohorozměrné struktury Absolutna, o poznání Stvořitele.

Autor je zakladatelem nového směru současné vědy — Metodologie duchovního zdokonalování.

Kniha bude užitečná psychologům, zdravotníkům, pedagogům, filozofům a všem lidem, kteří už jdou po duchovní Cestě nebo se ji snaží najít.

Obsah

Předchozí životy a začátek tohoto.....	6
Vědecká práce v medicíně a biologii.....	15
Příprava.....	15
Některé vědecké výzkumy	24
<i>Sexuální autoidentifikace</i>	25
<i>Autoidentifikace druhová a imprinting</i>	31
<i>Regulace reprodukční funkce</i>	39
"Muzeum" exponátů lidí-zrůd	45
Začátek duchovní cesty. Léčitelství	53
O metodách léčitelství	56
Žena-médium.....	69
Stupeň pravoslaví	76
Zrod duchovní školy	91
O práci s rostlinami	107
Místa síly	111
Kameny síly	117
Psychosomatika.....	119
Zákony duchovního rozvoje.....	127
Rádža- a buddhijóga — jejich místo v evoluci	141
O meditaci.....	158
O lásce	160

Schizofrenici a druzí	172
Ženy.....	200
Duše drobné a velké	207
Moje chyby	214
Odplata.....	224
Strašlivý škleb smrti	234
Příčiny našich neštěstí	237
Nové blahoslovení	247
Mnohorozměrnost prostoru	248
Osud a pokání	251
Smysl života	256
Člověk není tělo	258
Proč bůh potřeboval moji vraždu? Bůh a d'ábel	260
Dobro a zlo	267
Mnišství.....	269
David Copperfield	271
O magii.....	285
Jak Dosáhnout Dokonalosti?.....	294
Knihy	306
Naši Učitelé.....	313
Ponaučení Satja Sái.....	321

Víra — a vědění	322
My vám pomůžeme	325
Doslov	326
Literatura	327

Předchozí životy a začátek tohoto

Vzpomínám si na dvě svá předchozí vtělení.

Předtím jsem se také, pochopitelně, vtěloval do lidských těl, ale ta ranější vtělení probíhala na příliš "obyčejné", "šedé" úrovni. Proto ani nemá smysl na ně vzpomínat. Ale právě ona mě připravila na ta následující.

V prvním z posledních dvou vtělení jsem byl náčelníkem indiánského kmene na Kubě. Což znamená, že zkušenosti předchozích životů mi už zabezpečily to množství "osobní síly", abych mohl zaujmout vedoucí postavení mezi lidmi. Tyto vlastnosti se dále upevňovaly v postavení náčelníka. Rostla také nejdůležitější vlastnost dobrého vůdce — *péče o druhé lidi*.

Nezdůrazňuji teď tyto podrobnosti náhodou. Vždyť my nejsme na Zemi vysílání naším Nejvyšším Učitelem — Stvořitelem — jen tak si prostě požit, posest se a potrpět si. My všichni se sem dostáváme ze světa nemateriálních *živých energií* s cílem učit se.

A já chci ilustrovat na vlastním příkladu, jak to probíhá.

Moje následující vtělení bylo v Německu v časech Reformace, znovu v mužském těle. Získal jsem vzdělání lékaře (pokračování linie *péče*). Ale když začal boj za osvobození od neomezené moci v té době degradující katolické církve — chopil jsem se zbraně a bojoval; byl jsem jedním z nejbližších spolubojovníků Martina Luthera.

V karmickém vztahu (to jest, z hlediska formování dalšího osudu-karmy) byla důležitá takováto

epizoda. Při obraně usedlosti jsem střílel na útočníky. Jednoho jsem zranil do nohy, druhého kulka trefila do prsou. O následcích vám povím později.

Později jsem byl sám zabit v jednom z následujících bojů.

V současném životě mi Bůh znovu dal mužské tělo. To vypovídá o tom, že vlastnosti, nejpříznivěji pěstované právě v ženských tělech, jsem si osvojil už před posledními třemi vtěleními. Ubytoval mě v nynějším Petersburgu, který je jedním z intelektuálních center Ruska.

O rodině: Matka — lékař (což bylo nezbytné pro upevnění mého zájmu o medicínu, a snahu pomáhat druhým lidem). Otec — typický "cholerik" se vznětlivou povahou, projevující se občas intelektově nepodloženými skutky, kamarád opilců, ačkoliv sám opilcem nebyl, syn bolševiky "rozkulačeného" rolníka, ale snažil se bojovat souhlasně s bolševiky, avšak ti ho jako syna "kulaka" odstrkovali. Jemu se ale přesto podařilo zabojoval si ve zločinné válce proti Finům, čímž se velice pyšnil. Byl členem KSSS (Komunistické strany Sovětského svazu) a "bojovým ateistou".

Ale on mi ukázal nejen to, jakým *nemám být*. Byly v něm i záblesky světlého, zejména láska k přírodě, třebaže svérázná.

On mě od dětství přivykal na svítání nad jezerem v porostech rákosí, na šplouchání vody pod dnem loďky, na večerní červánky se slukami a zpěvem drozdů, na nocleh u táboráku, na skřípání sněhu pod lyžemi v zimě.

Ale jeho láska k přírodě v sobě měla prvky sadizmu. Vždyť se všechny ty nesčetné kontakty s přírodou konaly s cílem zabíjení: on sám byl rybářem a

lovcem, který nebral v úvahu právo druhých bytostí žít, — a mne učil tomu samému.

A my oba jsme se kochali krásou přírody a jejích obyvatel..., zejména tehdy, když umírali v utrpení v našich rukách, námi zmrzačení.

Vzpomínám si, jak jsem je hladil, a upřímně jsem toužil, aby jim bylo příjemně! A najednou oči mojí oběti pohasínaly... a já jsem dával mrtvolku do batohu a pyšnil jsem se "trofejí". Láska a krutost mi splývaly vjedno. A právě tohle je sadizmus, vlastnost těch nejnižších primitivů! Ale jak jsem jen trpěl, a prožíval to všechno znovu, když jsem dospěl a konečně mi to "došlo"!

Ano, v těch letech jsem ještě neměl schopnost spoluprožívání a soucitu — tak, jako většina lidí mě obklopujících.

Ještě si vzpomínám na otce, kterého, když už nedlouho před smrtí zeslábl, začali mučít běsové; vytvářeli mu strašidelné prožitky, podobné "strašným snům", které on vnímal jako skutečnost. Já — v tu dobu už dobře seznámený s mystickými jevy, jsem se mu to pokoušel vysvětlit: vždyť ty si zahráváš s běsy, obrať se k Bohu! Hledej Boha! Zkus to!

On se tehdy poprvé přestal rozhořčovat kvůli mé náboženskosti: pochopil, že mám pravdu. Dokonce se pokoušel vynaložit jakési úsilí... Ale bylo už pozdě. On pak velice trpce řekl:

— Ted' už je pro mě pozdě, synáčku...

... Po letech po otcově smrti jsem jednou v zimě jel na lyžích po těch místech, kde jsme spolu rybařili, vzpomínal jsem na krásu těch večerních a ranních červánků v loďce, děkoval jsem v myšlenkách otci za to, že všechno tohle bylo... A najednou slyším jeho hlas:

— Ty si na mě ještě vzpomínáš, synáčku?...

— Mír s tebou, tatínku! Půjď sem znovu, aby ti bylo lépe!¹

... Také jsem celé svoje dětství strávil s babičkou — věčně rozčíleným, rozzlobeným člověkem, žijícím v neustálém odsuzování všech kolem a v nenávisti k nim. Jejím charakteristickým rysem byl nepřetržitý "vnitřní dialog", probíhající právě v těch emocích. Byla jím natolik zaujatá, že často "vytryskával" ve výkřicích prokletí "spolubesedníka", zvláště když byla sama.

Povoláním byla školní učitelkou...

Ona také sehrála v mém životě důležitou roli, když mě naučila tomu, jakým bych neměl být.

Ze školních vzpomínek mi zůstaly nejživější tyto: učitelka, která do krve bila děti velkým pravítkem po hlavách, a druhá učitelka, celou hodinu vysvětlující, že při umocňování na nultou se získává samotné číslo, což nelze pochopit, v to je prostě třeba uvěřit. A my, naučení věřit, jsme věřili.

A ještě jsem si zapamatoval jednoho vrstevníka: ve všech chlapeckých "vojenských" hrách si on sám, dobrovolně, pro sebe vybíral roli zrádce. Bylo by zajímavé prozkoumat, jaké byly jeho minulé životy?...

... Od dětství jsem měl vždy přání všem pomáhat. Dokonce jsem ve hrách rád prorážel kanálky a prohluboval koryta potůčků: "pomáhal jsem vodičce téct". Zdálo se mi to tak přirozené... A jak jsem byl šokován, když jsem najednou viděl druhé děti, které naopak, když uviděly tekoucí vodu, hned se snažily ji zavalit kameny a blátem...

¹ A on se velice brzy znovu vtělil na východní Sibiři mezi Tunguzy.

Potom, když jsem vyrostl, už po ukončení univerzity a aspirantury, jsem se také úplně přirozeně snažil všem pomáhat: rozvážel jsem všechny bezplatně a s potěšením autem, nebo, když jsem viděl, že někdo něco táhne, nakládá nebo vykládá — dokonce i neznámí lidé — bylo pro mě normální se hned, bez zbytečných řečí, zapojit do práce a pomoci.

Díky tomuto povahovému rysu si mě oblíbili a vážili si mě téměř všichni. Kamarádi mi dokonce "přilepili" přezdívku "Guru" — za tuto vlastnost, za vousy a za rozsáhlé biologické a medicínské vědomosti, o které jsem se vždy rád se všemi podělil.

Ačkoliv v té době jsem o pravé duchovnosti ještě nic nevěděl. Skutečným Guru — to jest, duchovním vůdcem, který poznal Boha a je schopný přivést k Němu, jsem se stal mnohem později, až po desetiletích...

... Poprvé jsem projevil svůj "charakter" a připravenost "čelit totalitě" v páté třídě. Začal jsem hájit svoje právo vyčesávat si vlasy dozadu, a ne dopředu, jak příslušelo všem chlapcům. "Popovídali si" se mnou zástupce ředitele školy a ředitel, "pozvali si rodiče"... Ale já — maličký a sám — jsem zvítězil! A potom jsem, jediný ve škole, chodil s vlasy učesanými dozadu!

Druhý konflikt jsem vyvolal, když jsem si hájil svoje právo psát při hodinách plnicím perem, a ne namáčet pero do kalamáře. (Tehdy byla plnicí pera ještě novinkou). A také jsem si přece hájil svoje právo nebýt takový, jako všichni!

Další dětský hrdinský čin jsem vykonal v polovině deváté třídy. Tehdy místo desetileté výuky najednou zavedli jedenáctiletou. Ale u mne se v tom věku poprvé projevil povahový rys, vypracovaný v

minulých životech, — rozvinutá schopnost intenzivního života.

Přestoupil jsem na večerní školu, která zůstávala desetiletá, a šel jsem pracovat do lékařského institutu: mýt podlahy a okna, dávat injekce krysám, starat se o psy. Přejít z denní školy na večerní tenkrát nebylo jednoduché: bylo to nadmíru *neobvyklé*. A ještě k tomu nechtěla administrativa přijít o dobrého žáka. Ale já jsem znovu zvítězil: projevily se schopnosti bojovníka z minulých životů!

Jenže přestoupit se mi sice podařilo, ale rozdíl v učebních programech byl značný, a já jsem musel dlouho dohánět "resty".

Tak mě Bůh začal navykat ne intenzivní intelektovou práci.

Stejný trend pokračoval i později: když jsem nastupoval na univerzitu — nedostávalo se mi 0,5 bodu na denní studium, ale vzali mě se stejnými známkami na večerní. Ve druhém ročníku jsem začal přecházet na denní studium — a znovu "resty", znovu nekonečné přetěžování... A vítězství!

Na univerzitě jsem studoval na biologa-zoologa-ekologa — linie rozvoje, ke které položil základy v dětství můj otec se mi velice hodila i v budoucnu.

Na univerzitě jsem také bojoval. Jednou KGB zorganizovala provokaci pro studenty: pojdte, promluvíme si o komsomolu, jaké jsou v něm nedostatky a jak bychom ho udělali lepším... Navrhli "férovou diskuzi".

Já jsem tehdy vystoupil a řekl jsem všechno, co jsem si o komsomolu myslel...

Div že mě za to nevyhloučili z univerzity. Ale spolužáci mě obhájili. Dostal jsem jen domluvu "za nepromyšlené výroky".

Ale od této události na mě v KGB zavedli spis...

... Filozofie mě začala zajímat už na univerzitních přednáškách z "marxismu-leninismu": rychle jsem pochopil, že "tady není něco v pořádku", a zahloubal jsem se do toho a rozebral to s pomocí ohromného množství přečtených knih, abych se přesvědčil, že v tom *není v pořádku* všechno. Zalíbil se mi existencialismus s jeho hlavní otázkou o *smyslu života* člověka.

Náboženské odpovědi na otázku o smyslu života mi tenkrát byly ještě velmi vzdálené: vždyť v mém okolí nebyl ani jeden religiózní člověk!

Z politického hlediska mi pomohl se v tom všem vyznat Gennadij Andrejevič Šičko — vášnivý bojovník proti lži, proti jakékoliv hanebnosti. To právě on jako první v naší zemi pozvedl hlas proti stalinské politice totální alkoholizace obyvatelstva; začal organizovat kluby střízlivosti a léčit alkoholismus.

Obořil se na něho aparát Komunistické strany Sovětského svazu: obviňovali ho z "extrémizmu", "pokusu podkopat ekonomiku země" atd. Ale on to ustál!

... Jedním z mých charakteristických rysů, vy-pěstovaným už v minulém německém životě, bylo usilování o mezní slušnost. Stalo se to mým krédem — hlavním životním principem. Sám jsem byl v tomto ohledu důkladný, jak jsem jen mohl. A to samé jsem očekával od ostatních.

Jednou během hostiny, která se pořádala k nějaké příležitosti, uspořádali účastníci žertovnou anketu: co si nejvíc ze všeho ceníte:

- a) na mužích;
- b) na ženách.

Na otázku o mužích dávali lidé takovéhle odpovědi: rozum, sílu, a podobně.

A u žen poukazovali podnapilí muži na různé části jejich těl.

Ale já jsem v obou případech odpověděl: "Slušnost".

Odpovědi potom zúčastnění předčítali a se smíchem odhadovali, kdo jak anketu vyplnil. Mě poznali bez problémů.

Ale teď už vidím zoufale zahanbující kazy ve své tehdejší "slušnosti"...

... Slušnost může být vlastností pouze zralého člověka, který do svého světového názoru přijal bytí Boha a naplno si uvědomuje smysl svého života. Pouze takový člověk si může ustanovit slušnost absolutním krédem — základním životním principem, vykonávaným vždy, jmenovitě, i za cenu vlastní újmy. Jen takový člověk se může považovat za člověka s čistou duší, člověka hodného sblížení s Bohem.

Ale já jsem v těch letech ještě žil v duchovní slepotě. Vždyť jsem svoji slušnost posuzoval pouze ve sféře vzájemných vztahů s lidmi. Ale co zvířata?

Jak bylo, například, každé žížale, kterou jsem napichoval na rybářský háček?

Nebo rybě, odhozené umírat na dno loďky?

Nebo ptákům a zvěři, zraněným mými výstřely?

Ano, většina z nás žije ve slepé lhostejnosti k utrpení svých obětí...

Tak si my sami sobě vytváříme bolest — v nadcházejícím osudu. Vždyť, pokud se včas nebudeme kát a nepolepšíme se, — pak nám Bůh bude muset dát ve vší úplnosti tu samou bolest, abychom poznali, jaké to je, abychom se — prostřednictvím tohoto poznání — naučili soucítit s bolestí druhých bytostí...

To se nazývá "zákonem karmy" — zákonem příčinně-následných vztahů ve formování osudu. Podrobně ho vysvětlím o něco později na příkladech vlastních chyb a vlastní bolesti...

... Po ukončení univerzity jsem se s velkými potížemi (ze strany KGB) dostal na postgraduální studium do zdravotního institutu (opět medicína!). Téma dizertační práce — vliv různých faktorů na formování psychiky.

Tři roky postgraduálního studia pro mě byly, na jedné straně, časem nastudování kolosálního množství literatury z psychologie, psychiatrie, sociologie, fyziologie, a také získáváním zkušenosti vědeckého experimentování. Na druhé straně — zase znovu nezřízené přetěžování v souvislosti s kontaktem s vědeckým vedoucím-tyranem. On speciálně jízlivě urážel svoje podřízené "aby si ho vážili". Jedna ze spolupracovnic se tehdy oběsila.

... V těch letech Komunistická strana Sovětského svazu uskutečňovala svou nejnovější antižidovskou kampaň. Začaly "čistky" v podnicích, které byly nazývány "snížením počtu zaměstnanců": počet pracovníků se "omezil" nařízením "svrchu", a potom se znovu obnovoval. Ale propouštění byli hlavně Židé. Propouštěli je, a sehnat si práci v souvislosti s jejich "pátým bodem" (rubrika v dotazníku, ve které bylo třeba uvést národnost) bylo krajně těžké, ačkoliv ze strany je tenkrát ještě nepropouštěli...

A to všechno — na pozadí licoměrného odsuzování fašizmu a za nepřestávající lživé reklamy na "bratrství národů Svazu sovětských socialistických republik".

Jejich bolest jsem prožíval jako svoji.

Můj univerzitní přítel-Žid — inteligentní a kultivovaný mladý člověk — dostal povinné "umístění" po ukončení studia... jako laborant do laboratoře. Bylo mu nařízeno sloužit aspirantům, kteří také právě ukončili institut v jakémisi maličkém městečku, rozmlouvali mezi sebou pouze jazykem matu (pozn. překl.: tvrdých ruských vulgarismů) a přicházeli do práce opilí...

Vědecká práce v medicíně a biologii

Příprava

První návyky vědeckého experimentování jsem začal získávat už ve starším školním věku, když jsem pracoval jako laborant u svého prvního moudrého učitele Gennadije Andrejeviče Šička. Prováděl tehdy výzkumy na psech o vlivu nějakých preparátů na srdeční činnost, krevního tlak a dech. Kromě mytí podlah jsem mu pomáhal i v experimentech. Na jejich podstatu si už nevzpomínám, ale to teď není tak důležité. Důležitější je něco jiného: on ve mně položil základy jednoho z nejdůležitějších principů týmového vědeckého výzkumu. Když se nám něco nedařilo, například na tělo psa nešlo připevnit snímače, vyrobené pro lidi, a snímkování nefungovalo, museli jsme přímo během experimentu hledat nová řešení. Většinou jsem přispěl nápady. Jemu se někdy moje návrhy nezdály být produktivní. Ale ani v takových případech mi nikdy neoponoval, nepřel se, neodbýval mě. Prostě a moudře řekl:

— Zkus to!

A já jsem to zkoušel a vykonstruoval jsem nějaké nové přizpůsobení, a on mi při tom pomáhal. Někdy se to podařilo hned, jindy se v procesu neúspěšných pokusů rodila nová řešení, vedoucí k úspěchu.

Takže — ověření myšlenek v praxi (vědecky, *verifikace — kontrola zkušeností*) je nejlepším kritériem pravdivosti. Je to mnohem efektivnější, nežli plané rozumování bez praktické, experimentální kontroly.

Potom, když Šička propustili "z důvodu snižování počtu zaměstnanců" za jeho nekompromisní slušnost, musel jsem pracovat v jiné zdravotní laboratoři — s farmakology. Byly to ty proslulé experimenty na krysách s cholesterolem, díky kterým byla uvalena "klatba" na slepičí vejce (jako potravinu): že z nich, jakoby, lidé onemocní aterosklerózou.

Ubohé krysy jsem tenkrát svýma laborantskýma rukama krmil desítkami gramů chemicky čistého cholesterolu, rozpuštěného v oleji. Ano, zvířatům se vytvářely cholesterolové "povlaky" na stěnách cév. Jenže, pokud porovnáme ty dávky čistého cholesterolu dvěštyřgramové kryse — a množství cholesterolu ve slepičím vejci v propočtu na hmotnost lidského těla, bude ho krysí experimentální dávkování milionkrát převyšovat! To znamená, že všechny ty výzkumy byly nastaveny naprosto nekorektně, a jejich závěry, šířené po celé planetě, byly jen vědeckou lží!

A cholesterol je přece v organismu tou látkou, ze které se jmenovitě vytvářejí všechny pohlavní hormony — jak mužské, tak i ženské. Vejce také organismu dodávají výbornou bioenergii, a jsou proto velice prospěšná pro duchovní práci v jejich počá-

tečních stupních. A také zaručeně zabezpečují organizmu (spolu s mlékem) úplný soubor nezbytných aminokyselin (složek tvořících bílkoviny).

Je pravda, že jsem v těch letech ještě nic z toho nechápal a pouze jsem jen mechanicky vykonával nařízenou práci, stává se tak bezděčným spoluúčastníkem této vědecké absurdity...

Ale příčinu aterosklerózy je třeba hledat v něčem jiném. Mohu vám navrhnout k ověření takovouto hypotézu: cholesterolový "plak" se vytváří na stěnách těch cév, které už jsou zasaženy usazeninami solí kyseliny močové (to je jeden z projevů dny — typické nemoci těch lidí, kteří se živí zabíjenou stravou: těly zabitých zvířat).

... V těch školních letech se mi ještě podařilo nějaký čas pracovat v zoologickém expedičním týmu univerzity. Mojí hlavní povinností byl odchyt malých hlodavců (myší, křečků) a rejsků pastmi a speciálně vykopanými "loveckými příkopy", kam se zvířata propadla, ale už se nemohla dostat ven. Potom jsem jim otevíral žaludky a registroval jsem to, co jsem v nich nacházel: zbytky žaludů, těl hmyzu atd. Kvůli tomuto nesmyslu — nikomu nepotřebnému, kromě výkazu o své "vědecké" činnosti mému vedoucímu, — hynuly, občas i v krutých mukách, tisíce zvířat: buď v pastích hladem, nebo je past nezabila hned, ale jen smáčkla a rozdrtila nějakou část jejich těla. Nevzpomínám si, že by se ve mně v těch letech třeba jen jednou probudil soucit k nim. Já jsem to dělal proto, že jsem dostal takový "příkaz", byla to "moje povinnost". Ale cizí bolesti jsem si ještě nebyl vědom. Musel jsem si nejdříve protrpět svoji — abych mohl pochopit tu cizí a naučit se soucitu...

Ted, když už se přede mnou odhalily principy řízení našich osudů ze strany Boha, mohu odpovědět všem těm lidem-trpitelům, kteří si kladou otázky: "Proč je v mém životě tolik bolesti?" nebo "Za co mám tu bolest?" Nicméně, odpověď je vám, moji čtenáři, zřejmě už jasná: Bůh nás učí soucitu s cizí bolestí prostřednictvím naší vlastní bolesti. A my se jí nezbavíme do té doby, dokud ze sebe nevymýtíme navždy, na celou svoji následující evoluci, — schopnost působit druhým zbytečnou bolest.

... Diplomovou práci na univerzitě jsem psal na téma ekologie bobrů. Materiál jsem shromažďoval tak, že jsem žil několik měsíců s bobry u malé lesní říčky v bažinách s nesčíslnými komáry.

Vědecký vedoucí mi hned oznámil svůj hlavní princip vzájemných vztahů s diplomanty: není to vedoucí, kdo musí za nimi běhat a nutit je do práce — ale oni sami musejí běhat za vedoucím a dožadovat se jeho pomoci. Neměl jsem tedy na výběr; musel pracovat podle jeho principu, což ve mně vybuchovalo základ samostatně myslícího vědce — стратега a taktika, beroucího na sebe samotného odpovědnost za svoji práci od začátku až do konce.

Práci jsem začal tím, že jsem nejdříve "vyhrabal" všechnu literaturu na dané téma. Potom jsem cestoval ve svém autě "Záporožec" a pěšky jsem procházel lesy téměř celého kraje: zjišťoval jsem, kde bobři žijí.

Co všechno jsem jen neviděl na těch cestách! Nesčíslná těla opilých mužiků a ženštin, válející se v blátě na vesnických cestách, která jsem musel pracně objíždět... Opilecké rvačky... Mužiky, honící se sekýrami svoje ženy... Sebevraždy, vraždy...

Totální opilecká degradace venkova!... Mládež "reproduktivního věku" už tam žádná nezbyla...

Zapamatoval jsem si takovou scénu, kterou jsem si sám pro sebe nazval "Láska porusku". Dva opilí muži "tancovali" naproti sobě opilecký tanec na vesnické cestě. "Tancovali" proto, že stát ani jít nemohli: těla už měli neovladatelná. Jeden z nich druhému opilým hlasem přísahal lásku. Druhý se zjevně "třásl" štěstím, nadšený sladkými slovy přítele. A přítel, který s obtížemi držel tělo na nohou, vykřikoval s patosem:

— Váňo! Jak já tě mám rád! Váňo! Ty jsi můj nejdražší, nejmilovanější! Přátelství — navěky! Váňo! Odpusť mi, jestli máš co!... Váňo! Splň mi můj sen! Váňo! Pojď blíž, ať tě můžu praštit! Váňo, milý příteli! Váňo, můj věrný! Dovol mi, dát ti ránu! Ech! Nejde to! Ty mě nemiluješ? Pojď sem!

Ale Váňa — i když chtěl pomoci nejlepšímu příteli a nic proti tomu nenamítal, nepřicházel — protože se přece jen trochu bál... A tak ještě dlouho proti sobě "tancovali" v té stále nekončící "milostné scéně", dokud se oba dva nesvalili a neusnuli v blátně...

A na pozadí vši této špíny a degradace — dokonce i v takovém zapadákově, — fungovala tvrdá kontrola KGB. Místní obyvatelé jedné z vesnic vyprávěli, jak se jeden jejich rodák kdysi rozhodl začít samostatný život. Odešel deprimovaný do lesů a nikomu neřekl, kam. Postavil si tam chalupu, zryl a vysázal zahradu...

Když pověsti o tom dorazily na oblastní vedení KGB — byla provedena operace "pročesávání krajiny" stovkami spolupracovníků KGB a milice! Našli!

Celé hospodářství zlikvidovali a "zločince" přestěhovali zpátky do sovchozu:

— Ty, ty, ty! Svobody se ti zachtělo!? Je třeba pracovat ne pro sebe, ale pro Vlast, pro svou zemi, pro stát!

Mužik se za čtrnáct dní oběsil... Tohle bylo povoleno!...

... Když jsem předložil svému vedoucímu výsledky svojí bobří rozvědky, dotkl se prstem na mapě jednoho z bodů, nejvíce vzdálených od města:

— Čím dále od lidí — tím lépe!

Byly to bažiny podél malé lesní říčky asi 200 km od Petěrburgu. Tam mě čekal život mezi bobry, komáry a další lesní havětí, na místě, kde po celé měsíce nepotkáš člověka. Mapoval jsem krajinu s osídlením bobrů, prováděl jsem pozorování jejich denní aktivity, studoval jsem, čím se živí v létě i v zimě. Stávalo se, že jsem se v zimě propadl pod led, a v létě jsem se zas topil v bažině. Jednou v noci bouře svalila velkou borovici — přímo na můj stan, vybudovaný z nemocniční gázy a igelitu. Ale já jsem tam tu noc nebyl: zrovna jsem odešel do jiné bobří osady a tam jsem i přenocoval.

V těch místech bylo v létě tolik komárů, že jsem si při práci v parnu nemohl ani sundat bundu. A protože všude kolem byli jen komáři a voda, suchých míst bylo jen velmi málo, chodil jsem ve vodě ve všem svém oblečení, a potom mi usychalo na těle.

Zjistil jsem zajímavou věc: jelikož jsou bobří noční živočichové, musel jsem tedy, pokud jsem je pozoroval, v noci bdít a potom ve dne spát; při tom se mi zrak zadaptoval na vidění ve tmě: přivykl jsem si normálně se přemísťovat za temných nocí po svých bažinách bez použití baterky.

Vzpomínám si, jak jsem se jednou v létě, po asi šestinedělním nepřetržitém životě v bažině, vracel domů. Jel jsem zpočátku nákladním autem, potom autobusem, a pak metrem. Všiml jsem si, že si mě lidé nějak divně prohlížejí, a potom ode mě odcházejí o kus dál... Ale když jsem přišel domů a podíval se do zrcadla — vyděsil jsem se sám: vousy na bradě jsem měl pokryté tlustým a tuhým šedým povlakem, připomínajícím plíseň. Nějaká nemoc! Až jsem se z toho zapotil! Popadl jsem nůžky a chtěl to ostříhat! Ale pak jsem pochopil a rozesmál se, vždyť to byly, za celý ten čas nashromážděné a přischlé na vousích, nánosy antikomáří masti, kterou jsem tehdy používal!

Jedním slovem, životní zkušenosti jsem za ty roky získal ohromné!

... Jako oponenta mi při obhajobě diplomové práce přidělili staršího laboranta katedry. Ale on ani nenašel čas přečíst si její obsah. Ale, poněvadž musel přece jen něco říci, měl řadu hloupých připomínek. V obhajovací řeči jsem ukázal neopodstatněnost každé z nich. "Drzost" diplomanta se nelíbila předsedovi komise, který mi za ni chtěl snížit hodnocení. Ale "s přihlédnutím k obzvláštní obtížnosti" práce se přece jen všichni rozhodli ohodnotit na "výbornou".

... Jeden můj spolužák věnoval sbírání materiálu pro svoji diplomovou práci pouze čtyři až pět dní: prošel se po pláži Finského zálivu a spočítal měkkýše, kteří zůstali na písku po odlivu. A také obhájil. "Na trojáka". A také dostal diplom o ukončení univerzity...

Ale já jsem se tehdy naučil velmi mnoho věcí, které se staly mým základem jako vědce. Avšak on se nenaučil nic.

Já jsem se konkrétně za ty roky naučil žít ve značné míře na účet lesa. Jedlé rostliny, které je možné jíst přímo syrové, sušit je na zimu do polévky, na čaj, jako vitamínovou přílohu k ostatním jídlům, také léčivé rostliny, med vlastní výroby z květů pampelišek, tužebníku nebo střemchy, zavařeniny z lesních plodů a zvláště houby — to všechno mi umožnilo se po celý rok žít zdravým jídlem a utrácet za stravování minimální množství peněz.

Následně mi takové lesní polotovary umožnily doslova přežít v tomto těle — jak v následujících letech politických pronásledování, tak i tehdy, když zločinecká banda, zformovaná jednou z mých bývalých žáček, ze mě nadlouho udělala invalidu...

... Velice mnoho lidí "ví", že jídlo je jen to, co se prodává v obchodech. Jsou schopni, přestože nohama šlapou po jídle, trpět hladem, div že nezemřou. Ale vždyť jim pod nohama ... roste bršlice, kopřiva a spousta dalších planě rostoucích rostlin, kterými by se mohli žít po celý rok, až do příštího jara!

A navíc: můžeme se jimi léčit! Právě ta kopřiva (čerstvá nebo sušená) je přece úžasný lék na spoustu nemocí! A bršlici kozí nohu má smysl prozkoumat z hlediska léčení rakoviny (v posledním případě jako monodiety na dlouhé období, trvající měsíce).

A houby! Od května-června (špičky travní a penízovky dubové) — až do prosince (hlívy a penízovky sametonohé²) je můžeme sbírat a žít se jimi — výživně, chutně a prospěšně! A "masově ro-

² Posledně jmenované ještě nazývají zimními houbami nebo zimními opeňkami.

stoucí" houby, které rostou od srpna do října, je dobré si nasbírat do zásoby na celý rok — až do příštích hub!

Obzvláště prospěšné jsou houby kvašené ("nasolené", to jest, zkvašené se solí). Snášejí se lépe, než jinak upravené, a výborně nám srovnají trávení! Můžeme je považovat za léčivé jídlo: poněvadž dodávají trávicí soustavě bakterie mléčného kvašení. V houbách je také spousta stopových prvků a vitamínů. A houbová bílkovina se výborně využije právě z kvašených nebo nakyselo nakládaných hub, protože kyselina ničí jejich "tuhé", pro trávicí fermenty obtížně rozložitelné, buněčné obaly.

Kvašené houby můžeme uchovávat v kovových smaltovaných nádobách dokonce i v městských bytech. Jen je třeba asi tak jednou týdně stahovat s povrchu tekutiny tvořící se plíseň.

A lesní plody! A sušené listy máty, rybízu, nebo dokonce ivan-čaje (pozn. překl. — vrbky úzkolisté)! To všechno vůbec nemusíte kupovat! Jenom si nasbírat a nebýt líní! Dokonce i chvojí ze spadlých borových nebo smrkových větvíček je výborný zdroj vitamínu C!

* * *

Jednou můj dávný známý, "pokojoyý" člověk, s kterým jsme se dávno neviděli, onemocněl.

A bylo jaro, a my jsme vespolek trhali a s požitkem jedli mladé kopřivy. Nejchutnější jsou, když je nakrájíte, vhodíte do vařící vody, povaříte maximálně minutu, a potom — s majonézou! Nebo s houbovou marinádou, která zbyla ze snědených hub!

A zrovna, telefonuji tomu známému — a dozvídám se o jeho chorobě. Říkám mu:

— To by chtělo — kopřivy! Hned by to z tebe vy-táhly!

— Přesně tak! Výborný nápad! Jak to, že mě to nenapadlo?! Poprosím někoho, aby mi je koupil!

— Koupil?!... Kde?!

— Pochopitelně, že v lékárně! Kde jinde?

Pověděl jsem mu, že kopřivami teď zarostlo celé okolí města! Zasmáli jsme se tomu.

Potom jsem ho nakrmil čerstvými kopřivami. Chutnaly mu! Až moc!

... Po několika dnech jsem mu zas kvůli něčemu volal. A on mi začal vyprávět, že byl včera za městem, právě tam. Žertuji:

— No, teď už víš, kde rostou kopřivy?

— Ano?... A kde?...

— No vždyť jsi včera byl tam, kde jich je plno!

— Ale já jsem se pod nohy nedíval...

Některé vědecké výzkumy

Za léta mojí činnosti ve sféře materialistické vědy se mi podařilo udělat mnoho dost důležitého. Tyto materiály byly publikovány v periodickém vědeckém tisku. Jenže, kdo je četl, kromě úzkého okruhu vědců-specialistů? Ke všem ostatním lidem se výsledky vědeckých výzkumů dostávají pouze prostřednictvím populárně-vědecké literatury nebo jinými hromadnými sdělovacími prostředky.

Povím vám o tom na stránkách této knihy.

Sexuální autoidentifikace

Když mi bylo v tomto životě pět let, žila naše rodina v právě takovém strašném komunálním bytě, o jakém zpíval Vladimír Vysockij: "na třicet devět místností jen jedna toaleta³". Kromě stále kašlajících a plivajících souchotinářů jsem si z jeho obyvatel ještě zapamatoval kocourka Kuzku.

Vzali si ho do bytu jako ještě maličké koťátko. Vyrostl, a najednou... se mu... — k všeobecnému údivu — narodila koťata. Ukázalo se, že je to... — kočička...

Byl jsem tím zmatený nejdéle ze všech. A poněvadž jsem ten problém vůbec nedokázal vyřešit, obtěžoval jsem tím dospělé:

— A Kuzka sám — ví o tom, že je kočka?...

... Ale za touto dětskou naivitou probleskoval jeden z nejzajímavějších problémů biologie a psychologie: *sexuální autoidentifikace*, to jest, pocitování svojí příslušnosti k tomuto či druhému pohlaví.

To, že jsou naše těla toho či onoho pohlaví, se dozvídáme prostřednictvím výchovy. Naši rodiče nás v souladu s tím pojmenovávají, oblékají, češou, vysvětlují nám, že tito a tamhleti jsou takového pohlaví, a tihleti jsou zas druhého.

Ale potíží spočívá v tom, že se *pocitování* příslušnosti k tomu či druhému pohlaví někdy dostává do protikladu se všemi těmito znalostmi.

Člověk například od dětství vnitřně protestuje proti svým zjevným anatomickým znakům. Někdy to může být spojeno se vzpomínkou na své předchozí životy v těle opačného pohlaví — a potom tento protest časem zmizí. Ale v jiných případech se rozpor po

³ Dodávám: jednomístná!

nastoupení pohlavní zralosti naopak vyhrocuje. A pokusy chovat se "jak se patří", "jak je zvykem", včetně vstoupení do "normálního manželství", vedou k vnitřnímu i vnějšímu dyskomfortu — někdy až strašnému. V takovém případě se mluví o inverzi (chorobné zvrácenosti) sexuální identifikace. A jelikož je taková anomálie vždy zjišťována už od dětství, nemáme důvod pochybovat o tom, že bychom ji měli zařadit do kategorie vrozených.

Mechanismus formování inverze sexuální identifikace byl v těch desetiletích intenzivně zkoumán vědci, zvláště v Německu (G. Dörner a další; v přehledu literatury viz [23]). Bylo zjištěno, že se mozek plodu a vyvíjejícího se dítěte formuje nerovnoměrně. Mozková tkáň jeho různých částí dozrává v určité následnosti, přičemž existují — podle času — přísně geneticky zafixované etapy diferenciací a formování jejich buněk. Právě v těchto lhůtách, nazývaných *kritickými*, jsou části mozku nejvíce zranitelné pro škodlivé vlivy. A vzniklá poškození se uchovávají na celý následující život.

Konkrétně bylo zjištěno, že existují zvláštní mozková centra — mužská a ženská — odpovědná za příslušnou sexuální autoidentifikaci — jak u zvířat, tak i u lidí. Různé poškozující faktory — hormonální, vedlejší účinky léčiv nebo dokonce i takové, jako je těžká nemoc nebo silný negativní emoční stres atd., těhotné ženy v příslušné době "kritické" etapy vývoje plodu, mohou vyvolávat takové poruchy vývoje mozku plodu, které se živě projeví, až když dotyčný člověk dosáhne pohlavní zralosti [10-15,23]. Takoví lidé jsou pak odsouzeni k tomu, aby se stali příslušníky "sexuálních menšin", stali se homo-

sexuály nebo bisexuály (v závislosti na těžkosti poškození).

... Ale existuje i jiný mechanismus formování jak homosexuality, tak i dalších odchylek pohlavního zaměření. Je to spojovací ("podmíněný") reflex.⁴

... Ale pro to, abychom to pochopili, si musíme nejdříve pohovořit o stádiích pohlavního dozrávání.

... Vždyť dítě nemá (normálně) žádné puzení k pohlavnímu aktu. A nemá ani erotogennost genitálií nebo je minimální, třebaže jsou i zjišťována epizodická naplnění krví takzvaných "houbovitých" těles pohlavních orgánů. Naopak je u něho zákonitým projevem erotogennost úst, což doplňkově stimuluje puzení k výživě mateřským mlékem [6]; tohoto jevu si poprvé všiml S. Freud [16].

Až s nastoupením pohlavní zralosti — pod vlivem začínající produkce pohlavních hormonů — se postupně rozvíjí i erotogennost pohlavních orgánů. Ale — což je velice důležité! — puzení k pohlavnímu aktu se neobjevuje ihned, ale až po několika letech.

Tato druhá etapa rozvoje sexuality dostala speciální název: — "etapa nediferencované sexuality". U obou pohlaví v této době začíná dozrávat pohlavní zájem: chlapci "probírají" ve své skupině sexuální tematiku, děvčata si to často takzvaně "zkoušejí", sexuálně popichují muže — zajímá je "a co se bude

⁴ První termín patří B. M. Bechtěrevovi, druhý — I. P. Pavlovovi.

Bechtěrev popsal tento jev dříve, jenže on Stalinovi diagnostikoval "paranoiou", za což byl perzekuován. A tehdy se Pavlov, podporovaný komunistickou stranou "chopil iniciativy", a pouze změnil název jevu. Tak vznikl a byl "uzákoněn" jakoby jménem "průkopníka" I. P. Pavlova absurdní termín "podmíněný reflex", který vyžaduje speciální rozšifrování (: to jest, "spojovací")

dít?... ". Ale perspektiva skutečného začátku pohlavního života v tomto věku ještě obvykle chybí. A je to pochopitelné: vždyť proces anatomického dospívání reprodukčního systému jmenovitě vlivem pohlavních hormonů vyžaduje dostatečný čas, trvající u člověka roky.

Etapa dospělé sexuality (to jest, třetí v pořadí) začíná u obou pohlaví až když se objeví skutečné snažení o pohlavní akt. Přičemž u mužských jedinců všech z tohoto hlediska prozkoumaných druhů zvířat, i u člověka, — vzniká v této době poprvé vrozená reakce na konkrétní druhově specifické (to jest, vlastní danému biologickému druhu) "klíčové" sexuální signály. U hmyzu a savců, kromě primátů, jsou to pachové látky, vylučované pohlavními orgány samic (pohlavní feromony). A u ptáků a primátů jsou to signály vizuální. U primátů, včetně lidí, je takovým "klíčovým signálem" pohled na ženské genitálie.⁵

... V zaměření tématu této kapitoly se jako nejzajímavější jeví stádium nediferencované sexuality, kdy se pravé sexuální nasměrování ještě neprojeví, ale už se objevuje pohlavní vzrušení, které je často doprovázeno masturbací a orgasmy. V tomto věku také mohou vznikat sexuální spojovací reflexy, občas natolik pevné, že se uchovávají na celý následující život a doprovázejí normální sexualitu, a nebo ji dokonce úplně vytěsňují a plně nahrazují.

Právě pomocí tohoto mechanismu se vytvářejí takové sexuální odchylky od normy, jako je fetišismus, zoofilie (pohlavní puzení ke zvířatům), maso-

⁵ Integrovat to všechno do jednotné zákonitosti, po drobném výzkumu v experimentech na zvířatech, anketních dotazech u lidí a studiu pozorování dalších výzkumníků, se podařilo jmenovitě autorovi této knihy [23].

chizmus, nekrofilie, a také mnohé případy homosexuálních sklonů.

To se mi podařilo dokázat experimentálně [23,27] u zvířat a potvrdit v klinických studiích u lidí [23].

Konkrétně jsem vychoval samce psů, u kterých různé zvrácené formy pohlavního chování naprosto vylučovaly normální sexualitu v dospělém věku. To vznikalo podle mechanismu spojovacího reflexu — za podmínky nepřítomnosti přiměřeného styku v raném věku s vrstevníky svého biologického druhu [23,27].

Co se týče jmenovitě homosexuality, podařilo se mi jako prvnímu vytvořit celistvou koncepci této anomálie, která nicméně vzniká různými cestami [23].

* * *

V Trestním zákoníku SSSR v těch letech existoval článek, zařazený tam na osobní příkaz Stalina; článek strašlivě absurdní, a já bych dokonce řekl zločinný; vyjadřující zločinnost celého tehdejšího režimu, — o trestním stíhání a trestání dlouhými léty věznění v koncentračních táborech těch mužů, kteří měli homosexuální sklony a vytvářeli homosexuální páry.

Já jsem měl tu čest stát se prvním z vědců v SSSR, který se tehdy — z vědeckých stanovisek — postavil na obranu těchto lidí.

Z opatrnosti jsem byl nucen se v první publikaci zaštitit jménem v té době známého sexuologa A. M.

Svjadoše [44]6, a až potom jsem vydal vlastní knihu [23].

Ale stejně jsem začal být sledován.

Ukázalo se, že mě, vědce, provádějícího anketní výzkumy mezi homosexuály, začali podezřívat z toho, že já... jsem sám homosexuál, a že se s pomocí jakoby vědeckých anket pokouším navazovat nové osobní homosexuální známosti...

Tedy mě Bůh poprvé seznámil se dvěma krajními typy vyšetřovatelů.

Jeden z těch, co mě vyslýchali byl — podle svých hanebných duševních vlastností — sám zločincem.

... Vždyť, kdo vstupuje do různých státních silových "struktur? "Zdravou" část tohoto počtu lidí tvoří ti, kteří jsou schopni se obětovat pro blaho ostatních lidí v boji se sociálním zlem. Ale ti druzí tam jdou "pracovat" kvůli tomu, že tam mohou uspokojovat svoje nejodpornější agresivní a sadistické vlastnosti "zákonnou cestou"! Právě oni s potěšením mučí své oběti. Není pro ně důležité to, je-li člověk doopravdy vinen. Ne, nastolení opravdové "spravedlnosti" je opravdu netrápí — je pohání jen osobní touha ponižovat, mučit a ničit druhé lidi! Pokud se jim dostanete do rukou — třebaže jste nikdy ani neslyšeli o tom, z čeho jste "obviňováni", — neexistuje cesta ven! Protože osvobození podezřelého není součástí osobních plánů takových vtělených d'áblů. Jejich jediným zájmem je pouze vlastní sadistické uspokojení.

⁶ Vždyť to bylo "výzvou" jak pro Trestní zákoník, tak i pro celou armádu těch, kdo ho v naší totalitní zemi s bezohledným zločinným režimem ochraňovali, a kde se o "právech člověka" nesmělo ani promluvit!

... A právě takový mě tehdy začal vyslyšet...

Ale brzy se do toho vmísil vedoucí oddělení vyšetřování trestných činů. Rychle vyhodnotil situaci, vyprovodil za dveře vyšetřovatele-d'ábla, položil mi několik otázek s použitím "neverbálních sugescí" (viz níže), byl naprosto spokojen s odpověďmi, vyhodnotil, že mám "lékařský" rukopis, požádal mě, abych napsal "vysvětlující poznámku (že jsem skutečně vědec), uzavřel "případ" a v klidu mě propustil.

... No a v Rusku bylo pronásledování lidí s odchylkami sexuální orientace zrušeno.⁷ (Pochopitelně s výjimkou případů svádění nezletilých a sexuálního nátlaku).

Autoidentifikace druhová a imprinting

V předchozí kapitole jsme rozebrali, že ne vždy představy člověka o vlastní pohlavní příslušnosti souhlasí se stavbou jeho těla. Ale existuje ještě "strašnější" problém — týká se subjektivní znalosti toho, k jakému biologickému druhu každý z nás patří.

Nepochybuji o tom, že si většina mých čtenářů myslí, že je tato znalost všem vrozena. Ale není to tak.

Ve vědecké literatuře je popsáno několik případů, kdy lidské děti krmily a vychovávaly ve svých tlupách opice, nebo ve svých smečkách vlci a jiná zvířata. Tyto dětičky běhaly po čtyřech a jedly stejné jídlo jako ta zvířata, která je vychovávala. A když se objevili lidé — tak je vůbec nepovažovaly "za svoje vlastní", ale naopak se chovaly polekaně nebo nepřátelsky.

⁷ Ačkoliv to pochopitelně nebylo jen kvůli těm mým prvním vystoupením ve vědeckém tisku.

Já sám jsem ve speciálních experimentech choval samce psů do přibližně dvou let — tak, že nikdy v životě neviděli jiné psy: odebral jsem je od matek ještě předtím, nežli se jim otevřely oči; krmil jsem je uměle; a oni potom vyrůstali v izolovaných klecích a stýkali se pouze s lidmi.

Jejich vztah k lidem byl výborný. Ale když jsem je poprvé dal dohromady s druhými psy (dokonce s velice přátelsky k nim naladěnými) — byla jejich hrůza při spatření těchto "příšer" neobyčejná: padali na záda a tuhli v kataleptických pozicích! Dokázali tak ležet hodinu i déle! A jenom můj laskavý zásah je postupně navracel do normálního stavu.

Avšak vztah těchto psů k druhým psům se radikálně změnil tehdy, když najednou začali poznávat, že psí samice v říji jsou zdroji vůně pohlavních feromonů... To znamená, že sexuální faktor vytvářel podmínky pro urychlený proces socializace.

Je zřejmé, že se tito psi předtím... sami vůbec nepovažovali za psy... Pociťovali se být... — lidmi.

Tak, jako se i ty lidské děti, které vychovávaly opice nebo vlci, považovaly za opice nebo za vlky.

Problém je v tom, že pociťování svojí druhové příslušnosti není vrozené. Získává se ve vymezené kritické etapě vývoje mechanismem, nazvaným *prvotní socializace* — na rozdíl od *druhotné socializace*, která může dlouho a obtížně probíhat v pozdějším věku.

V době kritické etapy *prvotní socializace* probíhá *vtiskávání* (imprinting) — dospělých jedinců svého druhu (obvykle — svých rodičů) — a právě na tomto základě se i vytváří pocit příslušnosti k tomu či jinému biologickému druhu.

U člověka tato etapa trvá od dvou do šesti až sedmi měsíců (viz [1,7]). V této době a po dobu následujících dvou roků je psychika dítěte neobyčejně vnímavá k poruchám harmonických vztahů s matkou nebo člověkem ji nahrazujícím. Jak bylo objasněno v mnohých pozorováních vývoje dětí a ve speciálních výzkumech na opicích (H. F. Harlow a další; viz přehled literatury [7]), narušení této harmonie (třeba jen dlouhou nepřítomností člověka, ke kterému proběhl "imprinting", nebo pokusy náhlého nahrazení takového člověka jiným vychovatelem atd.) vyvolávají těžce obnovitelné nebo dokonce nezvratné poruchy psychického vývoje dítěte, projevující se i v dospělém věku. Mohou to být psychologické potíže v kontaktu s druhými lidmi, "nespolečensnost", zvýšená agresivita atd.

* * *

Mechanismus vtiskávání (imprintingu) nicméně funguje, a zabezpečuje nejen prvotní socializaci.

... Jaký je vůbec mechanismus učení?

— Metoda "pokusů a omylů".

— Spojovací ("podmiňovací reflex").

— Učení cizí zkušeností prostřednictvím verbálního (řečového) kontaktu, knih, rozhlasu, televize, kina.

— Napodobování. A tak dále.

Ale existuje ještě i *imprinting*, o kterém zatím v Rusku málokdo něco ví.

V daném případě je to téměř to samé jako napodobování, jenom s tím rozdílem, že tento mechanismus funguje pouze v odpovídající době kritických

etap vývoje v dětství. A jeho efekt je nesrovnatelně silnější.

Například, písně zpěvavých ptáků — to vůbec nejsou jejich vrozené hlasy. Samci se učí zpěvu, když ještě sedí jako malá ptáčátka v hnízdě, a jejich tatínek zpívá vedle nich. Oni si píseň *vtiskávají* do paměti, ale sami budou zpívat až později — až po dosažení pohlavní zralosti. (To se týká samců. Ale samičky, ty zpívat nebudou, jen budou reagovat na písně svých vrstevníků — jako na sexuálně významné hlasy představitelů svého biologického druhu).

Ale jestliže otec u hnízda nezpívá — pak se schopnost zpívat u potomstva nevytvoří a tito jedinci budou sociálně neplnohodnotní, jejich účast v reprodukci (rozmnožování) bude zvrácená anebo se stane úplně nemožnou.

Nebo se ještě stává, že se samci naučí píseň cizího biologického druhu a pokoušejí se ji reprodukovat — do té míry, nakolik to umožní jejich hlasový aparát.

Na univerzitních přednáškách z ornitologie jednou profesor Alexej Sergejevič Malčevskij — úžasný nadšenec pro svoji práci a vynikající pedagog — demonstroval magnetofonovou nahrávku samečka kanára. Ptáčata se vylíhla a vyrostla v kleci v domě osamělé stařenky, která si neměla s kým povídat, kromě svých milovaných ptáčků. A tatínek kanárek v té rodince nebyl. A tak mladý kanárek vyrostl — a začal zpívat v čisté ruštině stále stejnou písničku hlasem té stařenky:

— Ach, to jsou ptáčkové, roztomilí ptáčkové!
Ach, to jsou ptáčkové, roztomilí ptáčkové!...

A právě tak je to přece i s lidskými dětmi: poslouchají a poslouchají, jak mluví dospělí, zvláště

maminka (nebo chůva)... A potom to i samy začínají zkoušet nahlas. Řeč dospělých se *vtiskává*, rodný hovorový jazyk se velice rychle osvojuje v době příslušné kritické etapy vývoje. Učit se cizí jazyk je pro dospělého člověka už mnohem komplikovanější: tady se musejí používat už úplně jiné mechanismy výuky, včetně "biflování" slovíček...

... A tak, pokud si s nemluvnětem nikdo nepovídá — a ono nedostane příležitost poslouchat hlas jím milovaného člověka — pak se ani nenaučí plnocenně mluvit, rodný jazyk pro něj bude jako cizí...

Je to jeden z projevů onemocnění, které se široce vyskytovalo a bylo zkoumáno v zemích Západu v dětských sirotčincích po první světové válce: děti, které jsou sice poctivě krmeny a přebalovány, ale nedostává se jim emočního tepla — tyto děti vyrůstají v lidi asociální, kteří neumějí plnocenně mluvit, a velice často jsou i agresivní. Vznikl dokonce speciální termín, označující tento syndrom, — *hospitalizmus*.

Ale to však vůbec neznamená, že je *hospitalizace* běžným údělem všech dětí, vychovávaných bez účasti vlastních matek. Ne: nemá význam, jestli děti vychovává vlastní matka — a nebo pěstounka; je jen důležité, aby to byl člověk s plnocenným komplexem duševních kvalit. A k tomu měl ještě určité vědecké znalosti.

Tak například, zkušenost pravého komunistického způsobu života, realizovaného až po druhé světové válce a vůbec ne "v epoše budování komunismu" v SSSR, ale v izraelských komunitách (kibucech), ukázala, že společná výchova dětí, oddělených od jejich matek, přináší při správně nastaveném výchovném procesu vynikající výsledky (viz v přehledu literatury [7]).

* * *

Znalost těchto zákonitostí vývoje dětí a jejich výchovy je už dávno obsažena v pedagogice všech rozvinutých zemí. Ale v SSSR o tom nebylo nic známo a dětská zařízení typu útulků masově "vyráběla" psychicky narušené absolventy. Toto téma bylo v SSSR... "uzavřené", tabuizované, zakázané.

...Vždyť tehdy v SSSR vůbec neexistovala věda psychologie, byla jen "pavlovovská" fyziologie vyšší nervové činnosti, operující jen pojmy "podmíněných" a "nepodmíněných" reflexů. V souladu s tímto mechanistickým materialistickým učením, jsou chování a myšlení jen reflexy na signály z vnějšího a vnitřního (to jest, tělesného anatomicko-fyziologického) prostředí. A všechny živé bytosti, a konkrétně i člověk, nejsou jednotkami vědomí, rozvíjejícími se v rámci Evoluce Absolutna, ale jen takovými podivnými živými organickými mechanizmy: samy si kdovíproč požíly, naplodily potomstvo kvůli pokračování svého druhu, zanechaly mu (v lepším případě) nějaké materiální hodnoty — a zdechly...

A aby se do tohoto tupého schématu zavedly nějaké nové myšlenky, byl zapotřebí boj plný politického rizika ("pokus o rozvracení základů materialistického světového názoru!").

... Byl jsem tehdy v SSSR prvním, kdo v tisku seriózně promluvil o těchto problémech (před tím o nich existovala jen jedna zmínka od jiného autora). Mé publikace měly v té době velký pozitivní ohlas mezi vědci a lékaři.

Ale v současnosti... znovu s bolestí poslouchám vysílání v rádiu o tom, že se děti z dětských domovů v Rusku ani nenaučí mluvit...

* * *

Mechanizmem *imprintingu* se také vytvářejí celé *šablony* sociálního chování, charakteristického pro vlastní pohlaví. Tato forma *imprintingu* dostala zvláštní název — *identifikace*. Byly odhaleny obzvlášť kritické etapy pro tento jev (viz přehled literatury v [16]). Výzkumy ukázaly, že je pro dítě nezbytný zejména kontakt s dospělými stejného pohlaví, jako má ono samo. Přičemž pro chlapce — s otcem — od tří let, a pro dívky — s matkou — před, i po této době. Musejí to být dospělí, kteří jsou dítětem milováni a kterých si váží, ačkoliv vůbec není nutné, aby to byli právě jejich rodná matka a otec.

Rodiče by měli vědět toto: vaše děťátko si neuvědoměle *vtiskává* vaše šablony chování — jak dobré, tak i špatné. Nebude je ihned opakovat, ale začne je reprodukovat až vyroste. Bude používat vaše obraty řeči, emoční reakce, jídelní zvyklosti, bude (nebo nebude) kouřit, opíjet se, ono po vás mimovolně převeze i vaše pracovní návyky, formy trávení volného času, vztah k přírodě, k lidem... A až někdy kolem dvaceti let si, možná, začne tyto šablony kriticky přehodnocovat...

* * *

Uvedu zajímavý příklad ohledně *imprintingu* potravin.

Kdysi mi onemocnělo štěně a já jsem ho zkusil léčit česnekem.

Začal jsem mu dávat česnek — nechtělo ho: ne, není to dobré! Vyplivlo ho.

A tak jsem já sám začal žvýkat stroužky česneku — speciálně tak, aby to vidělo. A přitom jsem mu předváděl, jak mi to chutná, a jakou mi česnek dává blaženost... Štěně se dlouho dívalo, zkoušelo to, a pak zase zamračeně česnek vyplivovalo... A nakonec ho začalo samo jíst... ale jen z napodobování!

... Za více než dva roky, když už se štěně stalo velkým dospělým psem, jsem si na tu epizodu vzpomněl a chtěl jsem zjistit: jaký bude mít k česneku vztah teď?

K mému údivu byl česnekem nadšený: s rozkoší ho žvýkal, a chtěl ještě!

Není pochybností o tom, že se stal za celou historii Země jediným psem, z něhož byl tak velice cítit česnek.

* * *

Pokud chceme pomoci dětem stát se lepšími, pak jsme povinni před nimi o tom nejen mluvit, ale předvést jim i vzory vlastního chování.

Láska — v aspektech něžnosti, starostlivosti a soucitu ke všem živým bytostem, praktické připravenosti pomoci všem ve všem dobrém, a také snaha o získávání vědomosti a pracovitost — to je to, co musejí dospělí sami vykonávat před očima dětí.

... Ale někdy se stává, že vychovávat právě takhle je už pozdě: dítě už vyrůstá jako egoistické, zlostné...

A tady se už nemůžeme obejít bez "potlačení neřestných reflexů metodami negativního posilnění" (v jazyce fyziologie vyšší nervové činnosti).

... Ve svých výzkumech na psech jsem zjistil, že, za prvé, egoizmus a agresivitu neprojeví při ostat-

ních totožných podmínkách všichni jedinci (to jest, že hlavními určujícími faktory jsou vlastnosti duší, přicházejících do daných těl), a za druhé, že je můžeme odstranit "výchovnými prostředky", pokud je potlačíme silou, to znamená, když je potrestáme "odpovídajícími trestními opatřeními". Konkrétně, pokud se ve skupině psů vyskytoval silný a neagresivní jedinec, schopný silou potlačovat "výstřelky" druhých psů, obdařených těmito neřestmi, — pak neřesti posledně jmenovaných postupně ubývaly, dokud úplně nevytizely [9].

Regulace reprodukční funkce

Projevy jednotlivých složek reprodukční funkce dospělého organismu závisí na řadě vnitřních a vnějších příčin a mohou být v případech odchylek od normy regulovány — a to různými způsoby.

Při řešení problémů s léčením používá zkušený specialista vždy komplexní přístup, který bere v úvahu i všemožné příčiny oslabení funkcí nebo onemocnění, a také i možnost korekce nebo léčení prostřednictvím různých "vstupů" do organismu: nervového, antibakteriálního, informačního, sugestivního, bioenergetického a dalších. Včas prozkoumává také i vzdálené následky svého působení.

V těch letech, kdy se v Rusku teprve začínaly objevovat první publikace z oblasti sexuologie, mě ohromovala totální nekompetence většiny doporučení na medikamentózní léčení, například impotence: v jednom soupisu léčebných preparátů byly bez jakýchkoliv komentářů uvedeny látky přímo protikladného působení! Přitom každá z nich mohla skutečně pomoci — ale jen nemocným s naprosto přesně určenou příčinou patologie. Ale jiným nemocným to

mohlo jen uškodit, tím že bylo posíleno působení faktoru, vyvolávajícího oslabení pohlavní funkce jmenovitě u nich .

Nebo ještě jeden příklad "omezenosti" a nekomplexnosti léčebného přístupu. Mladá žena se obrací na placeného sexuologa: pokaždé na začátku pohlavního aktu pocítuje bolest. On jí říká: nesmíte začínat hned, ale je třeba se předtím pomazlit, vzrušit se... To, co jí říkal, byla obecně pravdivá slova. Jenže její bolest měla jinou příčinu: venerické infekční onemocnění...

... Nechce se mi teď příliš hluboce a široce pronikat do sexuologie v tomto důležitém a zajímavém problému: jinak by vznikla "kniha v knize". A také se teď můj zájem soustředil na mnohem významnější a málo prozkoumanou oblast vědění. A současnou sexuologickou literaturu už dávno nečtu: nemohu na to ztrácet čas. Ačkoliv jsou mezi ní určitě i vynikající knihy.

Ale, jelikož už jsem se jednou rozhodl vyprávět o své "sexuologické minulosti" na středisku Sexuologického centra, vedeného tehdy profesorem Abramem Mojsejevičem Svjadošem, — pak se omezím v podstatě jen na výčet toho, co se mi podařilo v této oblasti vědění udělat (na doplnění toho, o čem jsem už vyprávěl).

...Konkrétně jsem jako první v experimentech na představitelích třídy savců, poukázal na úlohu semenných váčků — žláz, nacházejících se vedle předstojné žlázy — v regulaci mužské sexuality. Zaváděl jsem králíkům do semenných váčků kousičky polyetylénu, které dráždily baroreceptory uvnitř semených váčků. Z toho u samců vzrůstala intenzita pohlavního puzení průměrně téměř pětkrát, ale u někte-

rých dokonce více než desetkrát! [23]. To znamená, že čím víc se ve žlázách nahromadilo produkované tekutiny, — tím byla vyšší sexuální připravenost, sexuální chtění. Ale při zánětlivých jevech v těchto žlázách můžeme očekávat snížení nebo dokonce vymizení projevů pohlavní funkce.

Ale je třeba mít na zřeteli, že semenné vajíčky jsou pouze jedním z mnoha mechanismů regulace mužské pohlavní funkce.

... Například, při vyčerpání nebo vysilujících onemocněních organismus snižuje výrobu pohlavních hormonů. To je i pochopitelné: je třeba sebrat síly, i proto, aby bylo potomstvo plnocennější jmenovitě od úplného zdraví a síly otce.

Ale... "rodinná situace" může vyžadovat lékařskou pomoc.

V těchto případech není radno používat pohlavní hormony: jejich přivádění do organismu zevnějšku vede ke snížení jejich produkce samotným organismem. Mnohem lepší je stimulovat vlastní produkci hormonů. Tomu budou nápomocné například preparáty ženšenu nebo eleutorokoku (první začíná "vyrábět" rychle, druhý — až za několik dní, ale zato vytváří stabilní podklad produkce androgenů); oba působí přes hypotalamo-hypofyzární systém mozku. [23]

Stejné preparáty také dobře odstraňují únavu a zvyšují odolnost organismu.

Dodávám, že ultrafialové záření — na slunci nebo křemíkovou lampou (horským sluncem) — bude účinkovat podobně.

Negativní emoční stresy v podobě vleklých zneklidňujících stavů, hněvu apod. — poškozují reprodukční funkci u představitelů obou pohlaví. Nejlepším řešením tu pochopitelně bude přijetí Boha do

svého života, správné pochopení smyslu svého života a ovládnutí metod psychické autoregulace na základě využití čaker (viz níže).

Ale, dokud jste to ještě neovládli, můžete používat lékařské preparáty.

Naše psychické stavy ovlivňují funkci těch či oněch orgánů fyzického těla prostřednictvím dvou částí nervové soustavy, nacházejících se v recipročních vztazích (to jest působících v protichůdných směrech). Je to sympatický nervový systém, účastníci se ovládnutí těla při stresech, a parasympatický, dominující ve stavech klidu, komfortu.

A jak sexuologické charakteristiky, tak i laktace a mateřské chování — mohou být zlepšeny na základě existence stresogenního faktoru — s pomocí léčivých přípravků potlačujících sympatický systém (adrenolytik) nebo aktivujících parasympatický (cholinomimetik). To bylo potvrzeno jak v mých výzkumech při léčení mužů s oslabenou potencií nebo předčasnou ejakulací [23], tak i v experimentech na zvířatech, kde bylo prokázáno zlepšení ukazatelů laktace s pomocí prozerinu [8].

* * *

Jednou z hlavních příčin poruch porodního aktu je v určité míře projevená takzvaná diskoordinace porodní činnosti, to znamená, nesynchronní stahy svalových vláken dělohy. Při tom vzniká bolest, stahy dělohy ztrácejí efektivitu, dítě trpí škrčením pupečníku... A ve svalových vláknech se při jejich únavě hromadí kyselina mléčná, z čehož ještě více slábnou...

Porodníci v takových případech aplikují preparáty, stimulující stahovou aktivitu dělohy, nebo navozují "medikamentózní spánek" pro odpočinek, anebo se rozhodnou pro operaci "císařským řezem".

Ještě se právě v těch letech, kdy jsem se zabýval výzkumem této tematiky, prováděly pokusy propouštění elektrického proudu přes tělo rodičky (i plodu!). Byly k tomu vytvořeny a aktivně vnucovány "z Moskvy" všem porodnicím v SSSR i v zahraničí speciálně vyrobené drahé přístroje. Ale, pokud je někde koupili, hned je přestávali používat: protože nejen, že nepomáhaly rodit, ale ještě zhoršovaly špatný psychický stav nešťastných žen. A co je možná ještě vážnější — byly při tom naprosto ignorovány možné pozdější následky vlivu elektrického proudu na bioenergetické struktury organismu dítěte...

Ale já jsem o tom uvažoval takto:

Příčinu diskoordinace porodní činnosti je třeba hledat v zabíjeném stravování, zanášejícím tělo solemi kyseliny močové a cizími hrubými energiemi, a v "zanesení" bioenergetických orgánů těla pod vlivem jiných příčin (nemocí, úrazů, bioenergetických znečištění od druhých lidí, zejména při sexuálních kontaktech s nemocnými nebo hrubými muži). Tohle všechno by bylo dobré vysvětlovat ženám (a také i mužům) dlouho před porodem! Ale protože je teď už na to pozdě, je třeba jim pomoci porodit s co nejmenším poškozením pro matku i pro dítě!

A já jsem navrhl bezmedikamentózní způsob neutralizace kyseliny mléčné v děložních svalech. Moji dva pomocníci rychle smontovali jednoduchou aparaturu. Byla určena — pouze jen — k vytvoření lokálního elektropotenciálu. Provedli jsme klinické zkoušky. Úspěch byl velkolepý! Zbývalo jen vypra-

covat přesný návod k používání této metody... Ale v té době začalo pronásledování ze strany KGB...

Později inženýr, který pomáhal při stavbě aparatury, tuto metodu publikoval bez mého vědomí, a ukázal přitom svou naprostou nekompetentnost už v záhlaví publikace... Ale to mě už regulace porodní činnosti nezajímala: Bůh mě popoháněl, abych studoval Jeho Samotného a budoval Cestu k Němu!⁸

* * *

V těch letech, kdy jsem pracoval s bobry, a také v sexuologii a porodnictví, jsem ještě nevěděl o mnohem důležitějších faktorech, ovlivňujících naše zdraví a štěstí. Je to především etická složka našich životů, určující to, jak náš Učitel-Bůh formuje naše osudy. Sem patří to, čemu věnujeme naše životy, i charakter výživy, i vzájemné vztahy s lidmi různě evolučně vyspělých skupin, i ovládání technik psychické autoregulace, atd.

Jednoduchý příklad: když člověk žije koncentrací vědomí trvale jen v hlavě — vzniká u něho vychudnutí čakr trupu, v důsledku čehož jsou postiženy funkce jim odpovídajících orgánů. Ale pokud se naučíme svobodnému přechodu vědomím do libovolné potřebné čakry — odpovídající situaci — a budeme ještě k tomu udržovat všechny čakry v čistotě, roztaženosti a naplněnosti jemnými energiemi, — pak už pouze v důsledku toho zmizí mnoho chro-

⁸ Ale pokud někdo bude chtít pokračovat v dobrém díle na dopracování a zavedení této metody — budu rád. Potřebná dokumentace je uložena v Petersburgu, v Institutu porodnictví a gynekologie (osvědčení na zlepšovací návrhy č. 265 a č. 266 od 1. února 1979)

nických zánětlivých procesů, a znovu se obnoví a znormalizují funkce orgánů a systémů organismu. To, co bylo řečeno, se v plné míře vztahuje jak na sexuální funkci, tak i na celý reprodukční systém.

"Muzeum" exponátů lidí-zrůd

Když mě Bůh připravoval k velkému duchovnímu sloužení, udělal ze mne vědce širokého profilu. Jmenovitě jsem profesionálně studoval mnohé aspekty medicíny, a dokonce jsem učil filozofii na zdravotnické vysoké škole. Také se mi podařilo hluboce seznámit se životem mnoha živočichů, pracoval jsem dokonce i s delfíny ve vědeckém delfináriu. Konkrétně jsem ukázal, že pohlavní chování delfínů je možné vyvolávat podáváním estrogenu folikulinu jejich samicím.

Jaká je to úchvatná podívaná — sexuální láska delfínů. Dvojice plave v milostné extázi, oba dva leží na boku a tisknou se břichy navzájem k sobě. Jejich pohyby jsou absolutně synchronní. Spolu se, jako jeden celek, ponořují — a za sekundy se vynořují na výdech a nádech, a potom znovu plují pod vodou... Vytváří se mohutné energopole štěstí a nadšení. A poté se oba vděčně dívají na člověka, který jim uspořádal tento svátek, usmívají se, naprosto zřetelně děkují!...

... A právě tam, v této vědecké organizaci, jsem musel vyslechnout vyprávění o zločinech na těchto překrásných zvířatech, které spáchali lidé v bílých lékařských pláštích.

Jeden z nich, například, potřeboval "vědecky dokázat", prostřednictvím čeho delfín plave.⁹ Vytahuje zvířata z vody, hned jim sekýrou usekává ocasy a hází je zpět do vody. Delfíni barví vodu krví, tryskající z ran, zalykají se a tonou.

Tak..., to znamená, že ocas s jeho ploutví delfín skutečně potřebuje. Aby mohl plavat a udržel se na vodě.

A k čemu jsou zapotřebí ploutve? Odsekává ploutve dalším zvířatům a pozoruje, jak se delfíni velice dlouho pokoušejí udržet na povrchu vody jen s pomocí samotného ocasu. Ale potom, když už jsou vysílení, přece jen tonou...

Výborně! Materiál pro "vědecký" článek je nashromážděn!...

...Delfíni umějí vydávat zvuky, určené speciálně pro lidi, to znamená, ve škále, slyšitelné lidským uchem. Oni tak lidem vyprávějí o svojí radosti, vděčnosti, přátelství!

Ale bolestí křičí ve svojí ultrazvukové škále, člověkem nevnímané. Proto se stali vhodným objektem pro "výzkumy" lékařů a fyziologů: není třeba se namáhat znecitlivěním pacientů během chirurgických operací! Nováčkům, kteří projevují hrůzu nad touto ukřutností, odpovídají: vidíte přece, že nenaříkají, to znamená, že je to nebolí; delfíni mají velice slabou citlivost na bolest...

A řežou je bez narkózy; jenom je pevněji přivážíou...

⁹ Při psaní svých knih jsem si zvolil princip nepřipomínat jména většiny popisovaných představitelů neřesti: oni nejsou hodni zvěčňování jejich jmen. A naopak — je pro mne radostí uchovat pro potomky jména hrdinů!

Konkrétně se prováděly operace na mozku. Otvírali jim lebku a vráželi jehly elektrod do různých oblastí mozku, a dívali se: co se bude dít? Pracovní den lékařů-experimentátorů končil — a oni odcházeli domů, a ve vaně si na zítra nechávali živého delfína s otevřenou lebku a obnaženým mozkiem. Nazítří, když si odpočinuli a nabrali sil, znovu přicházeli píchat mu jehly do mozku... Tak to pokračovalo několik dní, dokud zvíře nezemřelo.

Právě v této organizaci jsem byl nedobrovolně vtažen do živé epizody vědecké falzifikace.

Vedl jsem tehdy laboratoř, a dvě prolhané a ne-talentované "vědecké pracovnice" z paralelní organizace se rozhodly "zaštitit se" mým jménem a uvést mě bez mého vědomí jako spoluautora článku, který publikovaly v tématickém sborníku. Článek se zabýval rozsáhlými experimenty na bohatém materiálu. Ačkoliv tyto experimenty nikdo nikdy neprováděl: veškerý materiál článku si prostě vymyslely. Zajímavý detail: na začátku článku se mluvilo o tom, že se experimenty prováděly na krysách, a na konci — že jakoby na myších... Nad touto logikou zůstával rozum stát!

Ještě před touto příhodou se stávalo, že jsem při kontaktu s jednou z těchto "vědeckých spolupracovnic" projevoval lehký údiv nad její totální nekompetentností v tom vědeckém problému, o kterém připravovala dizertaci. Na moje rady, aby si přečetla tyto a tyto konkrétní vědecké publikace, reagovala vždy stereotypně. Odpovídala křikem:

— Jak si dovoluujete tak se mnou mluvit?! Já jsem matka dvou dětí!

A jako důkaz přivedla své dva utrápené a zakřiknuté, neduživé synky — bledé a zamračené, nikdy nic neříkající...

... Podařilo se mi uvidět spoustu takových pseudovědců různých kategorií.

Například jsem spolupracoval se "starou panou", která psala dizertaci ze sexuologie. Jelikož neměla vlastní sexuální zkušenosti, a tohle všechno pro ni bylo naprosto cizí a nepochopitelné, nedokázala žádným způsobem pochopit rozdíl mezi dvěma "cizími" slovy: erekce a orgasmus... A přece dizertaci obhájila!...

... Anebo doktor medicínských věd, který tvrdil, že je naprosto nezbytné jíst ty potraviny, které vyvolávají intenzivní tvorbu plynů ve střevech: vždyť, prý, jenom díky tomu se jídlo pohybuje ve střevech...

...Nebo funkci ředitele zdravotnické vysoké školy dlouhá léta zastával akademik — tlustý starý alkoholik a morfinista. Kdysi se proslavil svými "na objednávku" ideologizovanými publikacemi proti Sigmundu Freudovi a byl za to rychle "popostrčen" po vědeckém žebříčku funkcionáři KSSS. Posledních deset let jeho úřadování bylo jeho jediným zaměstnáním zvedání sukní ženám (ve skutečném, ne v přeneseném smyslu). Tak na něho působilo morfium, které u něho vyvolávalo odporovou stařeckou chlípnost šíleného degeneráta. On, jako ředitel, podepisoval služební papíry ve své kanceláři tak, že se přitom posmíval laborantkám, aspirantkám a vědeckým pracovnicím, které je přinášely. Pokud se u něho v kanceláři ocitl muž (například já), vyvedl ho do čekárny, a pomrkáváje na něho, obracel se ke každé z žen, sedících v čekárně:

— No, tak se tedy podíváme, co tam máš...

A nadzvedával jim všem, polekaně ho odhánějícím, postupně sukně.

Jeho smrt byla památná. On nezemřel jako hrdina, bojující za blaho lidí, a jeho konec nebyl dobrý a pokojný. On zemřel, vsedě na záchodové míse.

... Druhý podobný ředitel — třebaže ne narkoman, ale člen-korespondent medicínských věd — nějaký čas řídil druhý medicínský institut, na štěstí ne dlouho, dokud také nezemřel. On byl zřejmě v minulém životě gorilou. Byla pro něho charakteristická nízká inteligence i v obyčejných situacích. Ale, když se rozčílil, pak zaujímal pozici rozdrážděného opičího samce (silně skrčenou s visícíma nataženýma rukama), a ztrácje sebekontrolu, začínal dělat prudké obraty celým trupem hned na jednu, hned na druhou stranu. Přitom vykřikoval vždy jedna a ta samá slova: "Pokutovat! Propustit! Zatknout! Zavřít!"...

Za dobu jeho vedení ztratil institut všechny nejlepší lékaře a vedoucí vědce...

... V tom samém institutu byl ještě jeden zajímavý "exponát" — konfliktní tetka-primárka s velice nízkou úrovní inteligence. V jazyce staré psychiatrie takovým stanovovali diagnózu "fyziologická hlopost". "Fyziologická" — to znamená ještě ne "patologická", to jest, ještě to není oligofrenie, ale už to k ní má blízko. Pokoušel jsem se vyptávat lékařů-"starousedlíků" v institutu: jak může být taková husa primářem? Odpovídali mi s výmluvnými gesty, že: propustit ji — NE-L-ZE..., a připustit, aby pracovala bezprostředně s pacienty — také ne: zmrzačila by je; a proto ji musí držet na tomto "piedestalu", to je to nejmenší zlo...

... Ještě tam byl jeden biolog, akademik. Překotně zajímavý a důležitý — hovořil vždy takovou ry-

chlomlívou, tak nesrozumitelně — že nebylo možné mu porozumět, s výjimkou jednotlivých slov. Nerozuměl mu nikdo. Nejzajímavější bylo — pozorovat vědecká zasedání, kde on — jako akademik a ředitel jakéhosi institutu, — vystupoval s projevem, který měl někdo za úkol úslužně komentovat, vychvalovat a děkovat mu za cenné rady a ponaučení... Podřízení pracovníci, kteří museli sami vymýšlet to, co, jak se zdálo, měl na mysli ve svém vystoupení, přitom napjatě sledovali jeho mimiku: aby to včas "vyžehlili" svým vychvalováním a slovy vděčnosti, kdyby náhle nebylo něco v pořádku...

... Jak takoví "ředitelé" postupovali ve služební kariéře? — úslužností před pohlaváry Komunistické strany a KGB. Někoho (například něčího syna, dceru, manželku) bylo třeba přijmout na dobré místo, někoho — propustit, na někoho — donášet, někoho — pomluvit, veřejně pošpinit...

... Bůh, Který mě připravoval na velkou sociální práci, mi ukazoval různé psychotypy lidí. Pro mě to byly jakési exkurze po zooparku s Jím vystavenými charakteristickými exponáty...

Byli to vědci-degeneráti...

Nebo to byli psychicky nemocní lékaři, kteří potřebovali být léčeni — ale oni sami léčení prováděli, a přitom mrzčili pacienty...

Anebo to byli zloději, ospravedlňující svoje jednání tím, že jimi okrádaní si to přece sami zavinili: "Vždyť je to takový hlupák: špatně si to schoval! Sám si to zavinil! Hlupáci se musí učit!..."

Nebo — sadisté, kteří se prostřednictvím fyzického násilí nebo pomluvy jízlivě posmívali druhým lidem a měli z toho potěšení.

Nebo — takovýto specifický "exponát". K mému otci, pracujícímu jako hlavní účetní, přijížděl služebně revizor z Moskvy. Revizory se sluší, jak je všude doporučováno, všemožně obšťastňovat a uctívat. Proto i tenhle (stále jeden a tentýž) nebydlel v hotelu, ale u nás doma. Po dobu celé revize nepřetržitě pil vodku, ani hodinu nepracoval (hlášení o revizi sestavoval v Moskvě, kam si s sebou bral dokumenty, nashromážděné účetními). Když propil všechny svoje peníze — kradl u mých rodičů. Ti o tom věděli, mračili se, ale nechali si to líbit. A ještě byl nezbytným závěrečným bodem revize rybolov, kam brali i mě. Všichni tam chytali ryby, aby si je on mohl vzít "pěkně čerstvé" s sebou do Moskvy. Ale on — jenom pil vodku. A ještě na mě opilecky pomrkával a naváděl mě, abych znásilnil někoho z rybařících mužiků... Ale to pro mě tenkrát bylo ještě naprosto nepochopitelné, a já jsem se jen zaraženě usmíval a mlčel jsem...

... Násilí (jakékoliv) na člověku pro mě bylo od dětství nepřijatelné a nepochopitelné! Za celý můj život neexistoval ani jeden případ, abych musel na člověka použít násilí kvůli dosažení nějakého svého cíle, nebo jak to dělají druzí, "prostě jen tak", kvůli zábavě, nebo "ze špatné nálady".

Když se mi můj kamarád ze staršího ročníku — "premiant" — svěřoval se svými touhami zúčastnit se skupinového znásilnění nějaké ženy, to už pro mě bylo "za hranicí". Ale on se mi tenkrát... chechtal! Později se stal vojenským lékařem, sloužil v Moskvě, vedl "veselý" způsob života, dostával výborný plat a říkal o něm s chechtáním:

— No copak v Moskvě — nejsou tohleto peníze?!...

... Když se v roce 1968 připravovala sovětská intervence do Československa, hrozilo, že povolají i mě. Pevně jsem se tehdy rozhodl, že budu střílet na sebe, a ne na druhé.

Ale nepovolali mě: mohl jsem postoupit na aspiranturu, protože jsem dostal odklad služby v armádě.

Ale desítky jiných slušných chlapců, vyslaných provést nové porobení národů Československa, se tehdy zastřelily, a staly se hrdiny před Bohem. Na rozdíl od zotročitelů...

... O několik let později jsem vyslechl vyprávění jednoho ze sovětských tankistů, kteří se zúčastnili intervence. Byl v předním tanku kolony útočné vojenské techniky. Hrdinové odboje jim postavili do cesty na silnici barikádu. Z tanku zahájili kulometnou palbu. Obránci barikády zalehli do škarpy. Řidič tanku tedy sjel ze silnice, aby objekt objel. Ale jedním pásem jel škarpou...

A vypravěč — s potěšením, vychutnává si to, s mlaskáním — líčil, jak pod pásem pukaly jedna za druhou lebky živých drcených lidí: "jako zralé melouny:"...

... V Praze veřejně upálil svoje tělo na znamení protestu Jan Palach — český hrdina. A já jsem měl velice vážný úmysl udělat to samé v Moskvě na Rudém náměstí. Svého života jsem si v těch letech nevážil, protože jsem nechápal jeho smysl. Ale vysoce jsem si cenil slušnosti a nenáviděl jsem její znevažování.

... Zastavil mě tehdy Bůh, Kterého jsem ještě ani neznal. On mi položil otázku, jejíž opodstatněnost jsem nemohl neuznat: jak si v neznámém městě opatřím dostatečné množství benzínu, dopravím ho na Rudé náměstí, a napíšu a vystavím odpovídající

plakát?... On tehdy prudce "zabrzdil" můj záměr vykonat tento skutek.

... V Moskvě v těch dnech upálili svoje těla druzí chlapani. Ale mě Bůh připravoval na jiné sloužení...

Začátek duchovní cesty. Léčitelství

V této kapitole začnu vyprávět o tom, jak mě Bůh postupně obracel tváří k Sobě.

Potkávám jednou na ulici svého starého známého, a on mě zve, abych šel cvičit hathajógu.

— Ne, — odpovídám, — už jsem se tím zabýval, stačilo to.

Za několik dní ho ale znovu potkávám. (A přece jsme se tolik let předtím vůbec neviděli!)

— Bude přednáška z léčitelství. — říká. — Varvara Michajlovna Ivanova z Moskvy přijede. Přijď!

— Ne, — odpovídám, — mě to nezajímá.

Dal mi adresu, kde bude přednáška, a odešel.

Ale hned v té chvíli jsem potkal svoji dávnou známou z univerzity, vyprávím jí o přednášce, ona projevila zájem a přemluvila mě, abych šel s ní.

Varvara Michajlovna Ivanova byla jedním z hrdinů té epochy. Na parapsychologii, jejíž adeptkou byla, byl v těch letech uvalen zákaz. Ivanovu neustále sledovali spolupracovníci KGB. A mnohokrát ji v době její veřejné přednášky odváděli přímo z pódia. Ale ona v té bitvě pokračovala — a zvítězila: parapsychologie byla v zemi nakonec "uznána", — zásluhou i jejího úsilí, — a zákaz na ni byl odvolán.

Na té přednášce, kam jsme přišli (tentokrát se kvůli konspiraci pořádala v soukromém domě za

městem), Ivanova vyprávěla o významných léčitelích, ukazovala techniky léčení skrz ruce, a provedla seanci...

Jak moje společnice, tak i já jsme měli nějaká drobná onemocnění.

Ona se vyléčila. Já — ne.

Ona odmítala tomu uvěřit. Já jsem to neodmítal.

Přesněji, já jsem neuvěřil: já, jako vědec-experimentátor, jsem nebyl zvyklý věřit na slovo. Ale musel jsem si to sám prověřit, provést experiment.

Prověřil jsem to — a... podařilo se! Všechny ty "figle" vědce, aby byly experimenty čisté, — všechny shodně svědčily o tom, že efekt existuje.

Takže, pokud jsme zaměřili proud energie z dlaní a prstů rukou na nemocného na podkladě emoce soucitu, — pak to ve většině případů vedlo k vyléčení: odstraňovalo to bolesti hlavy, záněty od spálenin, ochrnutí atd.

Jen některým nemocným se nedařilo přes všechnu snahu pomoci. (Po letech jsem pochopil příčinu: Bůh od nich čekal vlastní velká úsilí na přeměně sama sebe).

V této etapě se ke mně připojila Galina Vaver, se kterou jsme pak společně dlouhé roky hledali Pravdu.

...Pamatuji se na jeden případ z léčitelské praxe. Ve vesnici mě poprosili, abych prohlédl krávu. Problém byl v tom, že hospodáři už vyměnili čtyři krávy, tahle byla pátá, — a všechny ty krávy za několik dní po tom, co je dali do chléva, prudce snižovaly dojivost, a když se vracely z pastvy kategoricky odmítaly vejít do chléva! Museli je tam zahánět; a jak se vyjádřili hospodáři, zaháněla je tam "celá vesnice".

Byla to pro ně hanba: co si pomyslí sousedé o lidech, ke kterým nechce jít do domu ani kráva?!

Já jsem tehdy zašel do chléva — a jasnoviděním jsem zjistil v koutě chléva a mezi rohy krávy intenzivní černé skvrny: uhranutí!

Podářilo se mi skvrny smýt energotokem, procházejícím na ně skrz moje tělo.

Ale příští den... kráva ulehla, a začalo jí téct z očí a čenichu...

Hospodyně pláče: ať už byla jaká chtěla, ale přece jen to byla kráva, a teď umírá...

Ale my jsme se museli vrátit domů: končila nám dovolená. Odjížděli jsme bezradní a zarmoucení.

Ale za několik dní jsme dostali radostný dopis: kráva se uzdravila! Ted', když ji neuhlídáme, tak nejenže do chléva, ale i do domu zachází, a potom ji nemůžeme vyhnat!

... Takže, fenomén bioenergoléčitelství se pro nás stal faktem. Znovu se ve mně rozhořela lékařská potřeba pomáhat trpícím. Vyvstala otázka posílení svých léčitelských možností. Využili jsme pozvání toho starého známého-jogína, a šli jsme k němu cvičit.

Díky pokračování léčitelské praxe naše léčitelské schopnosti rostly; objevovali jsme nové způsoby uzdravování. Například se ukázalo, že je možné do práce, kromě rukou, zapojovat ještě i čakry. Začalo hledání metod rozvoje čaker.

Paralelně probíhalo i rozšiřování našeho obzoru vlivem četby "samizdatové" literatury o bioenergetice a józe.

Instruktora hathajógy jsme museli opustit: jeho zájem se přesunul už jen směrem k rozhovorům o "sněžném muži", začal pít lihoviny, třebaže on sám

nedávno doporučoval způsob života bez alkoholu, začal jíst jídla z masa, třebaže ještě před chvílí hlásal opak... Jeho energetika od toho zhrubla do té míry, že bylo těžké se s ním stýkat... Tato energetická hrubost, podřizující si druhé lidi, mu umožňovala kochat se svou "mocí", zvláště nad ženami...

Tak se lidé obracejí k pecku...

... Jednou jsem ho potkal s rybářským prutem.
— Copak to je?...

— No a co? Já jim pomáhám se převtělovat!...

Jogín-zabiják?

Nebo vůbec ne jogín?

My jsme od něho odešli, ale on nás ještě stihl seznámit se ženou-médiem, jejímž prostřednictvím jsme získali impulsy k dalšímu pokroku.

O metodách léčitelství

Domnívám se, že bude vhodné uvést zde některé výsledky mého studia problémů léčitelství.

Na začátku, v předmluvě, posoudíme některé aspekty zcela obyčejných bioenergetických vzájemných vlivů, které působí nezávisle na tom, jestli o nich lidé vědí nebo nevědí.

Vztahy rodičů a dětí, učitelů a učících se, vedoucích a podřízených, manželů, naše sympatie a antipatie v jakékoliv společnosti atp. — to všechno je ve značné míře určováno bioenergetickými charakteristikami účastníků těchto situací: tím, jaké zvláštnosti mají energotoky, vyzařované každým organizmem, a tím, jak jsou tato vyzařování přijímána druhými organizmy.

Lidé se mohou bioenergeticky odlišovat podle řady příznaků, z nichž nejpodstatnější jsou následu-

jící: a) nadbytečnost nebo deficit bioenergií v organismu, b) bioenergetická hrubost nebo naopak zjemnělost, c) stupeň čistoty energií nebo jejich znečištění následkem různých onemocnění, nesprávného způsobu života nebo vnějších nepříznivých vlivů, d) úroveň rozvinutosti těch či oněch bioenergetických center organismu (čaker) a to, jaké z nich dominují v dané chvíli. (Existují i další faktory, ale o nich je na dané etapě výkladu předčasné hovořit).

Bioenergetický přebytek organismu nesvědčí nutně o zdraví daného člověka, jak se někdy předpokládá. Například, pro akutní stádia mnoha onemocnění jsou charakteristická intenzivní vyzařování energií, choroboplodných pro druhé lidi. Škodlivé energie také mohou být vyzařovány při agresivních emocích. Jediným způsobem rozlišení bioenergií podle jejich kvalitativních ukazatelů je ohodnocení senzibility, kteří v sobě rozvinuli schopnost vnímání širokého spektra takových vyzařování. Například, existuje možnost posoudit stavy druhého člověka (až k přesnému diagnostikování onemocnění, ohodnocení stavu čaker a meridiánů atp.) — dokonce podle oděvu nebo libovolného předmětu, který tento člověk používal a na kterém zůstaly jeho bioenergie. (Ačkoliv jsou i principiálně vyšší možnosti, rozvíjené metodami buddhijógy).

Avšak bioenergetický deficit je nejčastěji pozorován u oslabených nemocných, u malých dětí, a také u těch lidí, pro které je charakteristický spotřebitelský vztah k druhým lidem, — ať už je to konkrétní člověk nebo společnost jako celek. Takové nesprávné etické zaměření nutí jejich vlastníky cítit se neustále nešťastnými. Styk s nimi bývá obvykle ztížený, neboť můžeme ze strany "chtějícího" člověka

pozorovat takzvaný "biovampýrizmus", který se může uskutečňovat i na velké vzdálenosti. Pomoc těmto věčně nešťastným "upírům" je možná, ale pouze pokud dokážeme přeorientovat jejich spotřebitelský vztah ke všemu a ke všem — na aktivní tvořivou životní pozici, jinak řečeno, změnit jejich pevné zaměření na vyžadování lásky k sobě — na usilování dávat svoji lásku druhým lidem a celému světu.

Nejdůležitějším mechanismem uvedení bioenergií do pohybu jsou emoce. Proto nám etická sebekorekce a ovládání schopnosti kontrolovat svoje emoce a řídit je pomocí metody psychické autoregulace umožní naučit se nepůsobit škodu druhým lidem svými neharmonickými energetickými zásilkami nebo odtahováním energií k sobě.

Pokud hovoříme o vzájemném bioenergetickém působení mezi lidmi, nemůžeme vynechat sexuální kontakty. Při nich dochází k intenzivní bioenergetické výměně mezi partnery. Přičemž se stejně lehce předávají jak čisté, zdravé a léčivé energie, tak jako i hrubé, choroboplodné a poškozující. Závěry z toho ať si čtenář vyvodí sám.

Bioenergetickými faktory jsou vyvolávány mnohé případy sexuálních disharmonií: takové, jako impotence a zkrácení pohlavního aktu u mužů, a pohlavní chladnost a anorgazmus u žen. Konkrétní příčiny mohou být následující: nerozvinutí nebo znečištěnost čakr (především svádhistány), "vampýrizmus" partnera jako následek jeho eticky zvrácené lásky, to jest, "lásky" k sobě, snažení dostávat pro sebe — a ne darovat svoji lásku druhému.

Významnou roli může také hrát neslučitelnost (inkompaktibilita) partnerů v ukazatelích hrubosti —

jemnosti jejich bioenergií. Od toho může docházet k poruchám v energosystému organismu toho partnera, který má jemnější (to jest, dokonalejší) energetiku. Kromě poškození jeho zdraví mohou takové kontakty vést k pohlavní chladnosti až k odporu k danému partnerovi nebo dokonce k sexu vůbec.

Hovoříme-li o neslučitelnosti jmenovitě energií svádhistán, podotýkám, že pokud má žena tuto energii hrubší, nežli její partner, může to být příčinou rychlého nastoupení ejakulace u muže následkem dráždivého působení takové energie na jeho svádhistánu. Takže příčiny posledně jmenované disharmonie můžeme hledat nejen v muži (jak se to obvykle dělá), ale i v ženě. Uvedené příčiny pohlavních disharmonií mohou být odstraněny metodami rádžajógy [22].

Všechny výše uvedené příklady jsou určeny k tomu, aby ukázaly mnohotvárnost a složitost takřečených "všedních" problémů vzájemného bioenergetického působení lidí, a také to, jak je důležité brát je v úvahu. Ve většině případů takové kontakty probíhají nekontrolovaně ze strany jejich účastníků, kteří si neuvědomují příčiny budoucích následků.

Ale existují sféry uvědomělého a řízeného používání znalostí z bioenergetiky člověkem. Jednou z nich je léčitelství.

Léčitelství se skládá z diagnostiky a terapie. Proberme si jejich základní formy.

Nejjednodušší variantou diagnostiky, kterou senzibilové obvykle začínají svoje zdokonalování v této technice, je diagnostika s pomocí dlaně ruky. Způsob je založen na tom, že tělo každé živé bytosti, konkrétně i člověka, je obklopeno polem, nazývajícím se *kokon*. Toto energopole je vytvářeno životní aktivi-

tou všech buněk těla, přičemž konfigurace hranice kokonu a hutnost energií uvnitř něho odrážejí stav zdraví daného organismu. Hranice kokonu člověka se nachází přibližně v 50 cm od povrchu těla. Ale u oslabeného člověka bývá blíže k tělu a obtížněji se rozpoznává. Avšak u člověka s vysokou bioenergetickou aktivitou může být vzdálená od těla až dva metry i více.

Naučit se pociťovat rukou hranici kokonu může téměř každý. K tomu je dobré se předběžně potrénovat v pociťování svojí dlaně v hutnějším prostředí — to jest, jakoby ve vzduchu, přeměnějším se v hustou průzračnou tekutinu, překážející pohybu.

Poté začínáme dlaň zdálky přemísťovat k tělu partnera lehkými ohmatávajícími pohyby. V určité vzdálenosti ruka naráží na překážku, neviditelnou obyčejným zrakem, — na hranici s hutnějším prostorem. A to je právě kokon. Přemísťování ruky v hranicích kokonu vyvolává v dlani pocit lehkého popichování a jakoby vanoucího skrz ni energetického "větru".

Když jsme se naučili zřetelně rozpoznávat hranici kokonu, přistoupíme k následující etapě výuky. Teď budeme ohmatávat hranici kolem celého těla partnera. Jestliže je zdravý, pak se hranice bude nacházet všude ve stejné vzdálenosti od povrchu těla. Ale pokud je partner nemocný — pak naproti nemocným místům pozorujeme vypukliny nebo propadliny. Prvně jmenované odpovídají tělesným zónám s patologicky zvýšenou bioenergetickou aktivitou, ty druhé — se sníženou.

Tato technika umožňuje určit zejména latentní (skrytá) stádia onemocnění, a také ohniska těch

laxně probíhajících chorobných procesů, na které nemá nemocný ani podezření.

Když jsme se takovým způsobem natrénovali, můžeme se naučit určovat i natolik drobná chorobná ložiska, jako jsou zubní kazy nebo dokonce i obyčejný uher, ukrytý pod oblečením.

Tento způsob, tak jako i všechny ostatní používáme i u zvířat a dokonce i u rostlin.

V některých případech (například při velkém kokonu) se ukazuje pohodlnější nediagnostikovat podle hranice kokonu, ale podle změn hutnosti a dalších charakteristik energopole uvnitř kokonu. Při tom se dlaň léčitele pohybuje blízko povrchu těla pacienta a paralelně s ním. Mnozí senzibilové používají pouze tuto posledně jmenovanou variantu. Ale jestliže jsou u pacienta dobře rozvinuty čakry — pak tam vnášejí energie svých polí a dělají tento způsob nepoužitelným.

Mimochodem, skrz syntetické, a někdy i vlněné oblečení se veškerá bioenergodagnostika stává obtížnou, ne-li nemožnou.

Druhá — komplikovanější — technika diagnostiky je spojena s jasnoviděním, to jest, viděním, v daném případě, energií, nevnímaných obyčejným zrakem. Někteří lidé mají takovou vlastnost vrozenou, ale prakticky všichni zájemci získávají tuto schopnost jako výsledek systematických cvičení [22].

Pro ulehčení osvojování dané formy jasnovidění můžeme umístit prohlíženou část těla pacienta do energopole svých rukou — mezi dlaněmi. Upozorňuji na to, že jasnovidění takového druhu se neuskutečňuje prostřednictvím očí, ale bezprostředně vědomím, kterým je proto nejlepší se zprvu koncentrovat za svým trupem nebo v meridiánu čitríní.

Vědecké pochopení tohoto jevu je možné jen prostřednictvím přijetí následujících tří postulátů:

Prvním z nich je fakt mnohorozměrné podstaty celého Univerza, a také konkrétního živého organismu.

Druhý je, že lidské vědomí je schopné pronikat — díky speciálním metodám tréninku [20-22,25] — do hlubin mnohorozměrného vesmíru a bezprostředně poznávat různé prostorové dimenze.

Třetí postulát určuje, že vědomí má energetickou podstatu; individuální vědomí je nositelem sebe-pocitování a sebeuvědomování, přičemž ono evoluuje, mění se jak kvalitativně, tak i kvantitativně (to jest, ve své "mase").

Primitivní materialistické myšlení, dominující v naší zemi přivedlo k faktickému ztotožnění v běžném i pseudovědeckém lexikonu dvou naprosto různých pojmů: *mysl a vědomí*, což zbrzdilo rozvoj psychologie a s ní spojených věd.

* * *

V této kapitole se s metodami rozvoje vědomí a jasnovidění seznamovat nebudeme. Jen podotýkám, že tato cesta vede přes zjemnění emocionální sféry, a práci s čakrami a důležitými meridiány.

Ti senzibilové, kteří ovládají posuzovanou formu jasnovidění, získávají možnost konkrétně pozorovat v částech těl pacientů, zasažených nemocí, temné (šedé nebo černé) energie, jejichž vyhnání z organismu těmi či jinými technikami povede — hned nebo po určitém čase — k uzdravení.

Kromě výše uvedených metod diagnostiky existují i některé jiné — komplikovanější. Jednou z nich

je například vytvoření obrazu ("fantómu") pacienta, nacházejícího se daleko od léčitele, podle bioenergetické či jiné informace. Je možné se také přenést koncentrací vědomí k pacientovi — nezávisle na vzdálenosti od něho — a provádět tak léčitelské procedury. Je možné také uzdravení bez stanovení diagnózy, o čemž se zmíním níže.

Teď přejdeme k posuzování základních technik terapie.

První a nejznámější z nich je působení svojí bioenergií, vyzařovanou skrz dlaně a prsty rukou (s přiložením rukou a zároveň s masáží, nebo na určitou vzdálenost od těla nemocného). Charakteristickým rysem této techniky je použití značného množství té energie, která byla nashromážděna v organismu léčitele. Tento způsob má ten nedostatek, že léčitel, který předal svojí energii nemocnému, sám značně zeslábně a stává se zranitelným pro škodlivé faktory. Aby se zahladil tento nepříznivý efekt, je žádoucí, aby léčitel hned po komplikovaných seancích pojedl, vykoupal se, a občas se i prospal.

Uvedené výdaje vznikají v menší míře při druhém způsobu působení; a ten také vytváří příznivější perspektivu pro další osobní zdokonalování léčitele. Tento způsob nevyužívá energii, nashromážděnou v organismu, ale energii vnější, která může být propouštěna skrz čakry léčitele, které v daném případě hrají roli jakýchsi zaostřujících čoček. Proud léčivé energie se při tom provádí skrz tělo léčitele zezadu dopředu. Seance probíhá pod kontrolou jasnovidění. Obecným úkolem léčitele při takové seanci je očistit organismus pacienta od temných energií ve všech prostorových dimenzích, dostupných danému léčiteli. Působení prostřed-

nictvím čaker se může spojovat s manipulací rukama a energopůsobením také i přes ně.

Podotýkám, že skrz syntetický oděv je to nemožné dělat nebo velice obtížné.

Poslední z posuzovaných způsobů výborně rozvíjí energosystémy organismu léčitele, a také ho učí vzájemnému spolupůsobení s projevy okolního mnohorozměrného prostoru. Léčitelé, praktikující danou metodu, obvykle začnou chápat účelnost předchozího naladění prostřednictvím příslušných forem meditace. Ve výsledku mohou v době seancí dosahovat pocitování toho, že jsou jejich organizmy používány vnější Silou Vesmírné Lásky; a oni sami, že se v takových chvílích stávají spíše jen svědky probíhající svátosti.

V procesu získávání dalších zkušeností se léčitel přesvědčuje, že ne všechny nemocné se podaří vyléčit jen prostřednictvím "promývání" jejich těl proudy energií. To ho nutí hledat stále složitější způsoby působení, například, s používáním obrazových představ pro vykonání rozmanitých "chirurgických operací" v *hlubinách* mnohorozměrného organismu člověka. Tam — v těchto prostorových dimenzích — se obrazy, vytvářené vůlí léčitele prostřednictvím jeho osobní síly, stávají skutečně efektivními, což potvrzují fakticky okamžité změny stavu nemocného po působení takového druhu.

Druhým příkladem efektivního používání energetických obrazů v léčitelství je používání speciálních léčebných janter (grafických obrázků), produkujících ze sebe rozměrné energostruktury.

Jednou z variant provádění terapie těžkým nemocným je spojení současných úsilí dvou nebo více léčitelů. Při tom jeden z nich řídí průběh operace, a

orientuje se při tom svým jasnoviděním, a druzí vykonávají roli "chirurgů".

Léčitelé, kteří dosáhli vysokého mistrovství jsou schopni provádět ergoanestézii při komplikovaných "fyzických" (ne pouze "vytvořených myslí") operacích. A někteří filipínští chirurgové vykonávají bezbolestné ergooperace se zavedením svých fyzických rukou do těl pacientů; řezající chirurgické nástroje při tom nepoužívají.¹⁰

Důležité je také pochopit, že infekční onemocnění (na rozdíl od těch, které jsou vyvolány energetickými nebo mechanickými poškozeními) po působení léčitele nutně úplně nepřecházejí. Poněvadž mikroby, viry, plísňe a další parazité při tom obvykle nezahynou. Ale energoterapie v takových případech umožňuje: a) očistit organizmus nemocného od energetických následků zánětu, b) dočasně odstranit nebo zeslabit symptomy nemoci a c) zvýšit obranyschopnost organismu. V případech infekčních onemocnění bude racionální cestou jejich léčení současná kombinace léčitelských a lékařských metod.

Začínající léčitel také musí vědět, že pro něho může být nebezpečné snažit se o vyléčení některých onemocnění, takových, jako je rakovina a chřipka.

Zdůrazním některá pravidla léčitelství, umožňující se vyhnout nedobrovolnému poškození pacientů:

Za prvé — léčitel nesmí požívat alkoholické nápoje minimálně po dobu 24 hodin před seancí. Pod vlivem alkoholu získává bioenergie léčitele choroboplodné vlastnosti (vnějšně se to projevuje v podobě našedlého zabarvení vyzařovaných proudů energie).

¹⁰ Viz, jmenovitě, "Природа и человек", № 12, 1989, стр. 60 ("Příroda a člověk", č. 12, 1989, str. 60.)

Za druhé — léčitel, který je sám nemocný, se nesmí pokoušet léčit druhé, poněvadž energoinformaci o své nemoci předává nemocnému.

Za třetí — léčitel nesmí působit na ty nemocné, kteří mají podstatně jemnější energetiku, — aby se vyhnul poškození jejich energosystému.

Za čtvrté — léčitel, který ještě k jídlu používá potraviny z masa a ryb, nesmí působit na ty lidi, kteří se stravují nezabíjeně, jelikož energetika posledně jmenovaných je zpravidla nesrovnatelně čistější a jemnější.

Za páté — léčitel je v době seancí povinen nepřipouštět v sobě hrubé negativní emoce, uspěchanost, nesmí odbíhat myšlenkami od jediného přípustného tématu: soucitu s nemocným a hledání možností, jak mu pomoci. Jakékoliv jiné myšlenky kazí a znečišťují energotoky z něj vycházející.

Porušení uvedených pravidel může vést k poškození zdraví pacienta, dokonce i pokud je při tom odstraněn hlavní symptom.

Zdůrazňuji také, že povýšenost, honba za slávou a nadměrným obohacením nezdobí osobu léčitele. Ačkoli bezpochyby může podle vlastní vůle počítat s materiální odměnou za svou nelehkou práci. A tato práce je spojena nejen s neustálými značnými ztrátami energie, ale i s bioenergetickými znečištěními od nemocných, což často vede k rozvoji onemocnění u samotného léčitele.

Pokud léčitel, zdokonalující se ve své profesi, vydrží na této cestě vznikající etické zkoušky a zachová si neustálou nespokojenost s úrovní svého rozvoje, pak se léčitelství pro něho stane vynikající cestou duchovního zdokonalování. Pomáhaje druhým, rozvíjí v sobě nezištnou lásku s připrave-

ností k sebeobětování, a rozšiřuje obzor svých vědomostí v hranicích mnohorozměrného světa, včetně podstaty člověka a způsobů poskytování mu rozmanitých druhů pomoci, a prostřednictvím tohoto svého aktivního sloužení navyšuje svou osobní sílu.

Používání metod rádžajógy a posléze buddhi-jógy pro zvýšení mistrovství v léčitelství — paralelně s osvojením etických stupňů karma- a bhaktijógy a nahromaděním vědomostí (džňánijóga) — umožňuje takovému člověku přistoupit i k vyšším formám léčitelství, například takovým, jaké demonstroval Ježíš Kristus. Takový Léčitel nemusí nutně znát diagnózu, nepotřebuje také posílat proudy energie nebo vytvářet obrazy chirurgických nástrojů... Jemu stačí, když absolutně věrohodně ví, že je nemocný hoden uzdravení, dotknout se ho Svým Božsky dokonalým Vědomím...

Ale k tomu, aby tohle ovládl, musí předběžně projít přes stupně Samádhi, "krystalizace", Nirvána. Podrobně o tom pojednáváme v dalších kapitolách; teď jen v krátkosti objasním význam uvedených termínů.

Slovo Samádhi označuje emoční stav Blaženosti vyššího řádu, který člověk prožívá při prvních kontaktech se Svatým Duchem uvnitř svého těla.

"Krystalizace" je proces narůstání "hmoty", ob-
jemu vědomí.

Nirvána je stav Splynutí individuálního vědomí se Svatým Duchem nebo Stvořitelem, což dává možnost zaměřovat vnímání do mnohorozměrného světa — z jeho Prvotní Hlubiny.

Při tom je třeba chápat, že "krystalizace" může být pravá i falešná. Pravá (správná) "krystalizace" se uskutečňuje ve nejvyšších prostorových dimenzích;

nesprávná — v hmotnějších vrstvách Univerza. Posledně jmenovaná může umožňovat tvořit "krásné" zázraky a hrubě potlačovat vůli druhých lidí. Ale stav jejich držitelů nelze ani náhodou nazvat blízkým Dokonalosti.

* * *

Poslední otázka, o které stojí za to se zmínit v této kapitole, může znít pro mnohé paradoxně: A je vůbec zapotřebí uzdravovat? A pokud ano, tak v jakých případech?

Už jsme mluvili o tom, že léčitelství je prospěšné pro léčitele. Ale je vždy prospěšné uzdravenému?

Vždyť, pokud to rozebereme, — pak jakákoliv nemoc je výsledkem vystoupení člověka z ekologické harmonie, ve většině případů jako následek jeho porušení těch či oněch etických principů, z nichž hlavním je *láska* ke všem lidem, všem živým bytostem, a konečně i celému mnohorozměrnému Makroekosystému, včetně Vyšších Forem Jeho Vědomí.

Jinak řečeno, nemoc je zpravidla poukázání člověku na to, co by měl v něčem změnit k lepšímu.

A bezstarostné (ze strany léčitele) vyléčení často zbavuje nemocného nutnosti přemýšlet a změnit se.

Tak můžeme uzdravením těla poškodit duši. Nebylo by proto v mnoha případech správnější nejprve pomoci nemocnému pochopit příčinu jeho nemoci, nasměrovat ho na sebeléčení a až potom, pokud bude zapotřebí, mu pomoci vyléčit i tělo?

Je samozřejmé, že v tomto mnohostranném a komplikovaném problému nemůže existovat jednotný "recept" na všechny případy. Pravda zpravidla leží

uprostřed mezi krajnostmi. Například, vždyť i čistě "tělesné" vyléčení (to jest, bez jakýchkoliv objasnění a doporučení) je někdy vnímáno uzdravenými i svědky jako impulzy probouzející je z tupého spánku nevědomosti. Například je to může přimět k ovládnutí techniky léčitelství — aby se i sami takovým způsobem realizovali a rozvinuli svůj potenciál Lásky.

Žena-médium

Byla členkou stranického aparátu KSSS, už "v letech". Najednou začala mít silné bolesti hlavy, které vůbec nepřestávaly. Medicína byla v tomto případě bezmocná.

A náhle začala slyšet hlas, který jí říkal, že je duch, v minulosti velice známý a ruským národem milovaný básník. A že mu bylo dovoleno přivtělit se do jejího těla na několik let — těch několik let, které, podle svých slov, nedožil podle svého osudu ve vlastním těle. A ta její bolest byla spojena právě s jeho vtělením.

Stranická pracovnice dala okamžitou výpověď na okresním výboru — a naplno se oddala studiu mystického světa, který se před ní otevřel.

Na začátku ji duch poslal cvičit hathajógu, a potom začal prostřednictvím jejího těla provozovat léčitelské seance. Lidem to pomáhalo.

Jednou se rozhodl uspořádat seanci na uzdravení nemocných rakovinou, na které se mělo shromáždit co možná nejvíce léčitelů. Tam jsme se seznámili.

V té době se kolem ní vytvořila skupina lidí různého věku — bývalých ateistů, kterým duch vy-

právěl o životě na "onom světě", dával jim rady a předpovědi, léčil.

Právě od něho se všichni poprvé dozvěděli, že zvířata nežijí proto, abychom je zabíjeli, a že požívání jejich mrtvol vede k zanášení našich těl škodlivými solemi a energiemi. My všichni jsme ihned změnili charakter svého stravování.

On nás také seznámil s dalším duchem, který byl v posledním vtělení himalájským hathajogínem. Ten začal vést naše cvičení hathajógy, zadával nám speciální diety a ukládal třídní hladovky pro očištění od následků nesprávného stravování.

Ačkoliv se svět "záhrobního života" už pro nás stal nezpochybnitelným faktem, nicméně otázku o existenci Boha jsme si zatím nepokládali. Boha v našem tehdejšímu světovém názoru nahrazovali duchové, kteří se nám zdáli být všudypřítomní, vševědoucí a dokonalí.

Teď už chápu, že právě taková je cesta poznání všech, kdo začínají "od nuly", — jak celých národů, tak i jednotlivých lidí, pokud se hned nedostanou do zralého duchovního prostředí.

V době našich cvičení hathajógy pod vedením nového učitele se mezi námi začaly objevovat případy nezpochybnitelných a opakujících se oddělování od fyzického těla. Například, v době šávásany — relaxace vleže na zádech, jsme se najednou pocítovali stojící nebo zavěšení nad podlahou. Tak se pro nás nemateriální existence stala skutečností, námi samotnými procítěnou, stala se naší vlastní zkušeností.

Ale když už můžeme existovat bez fyzických těl, — znamená to, že... jsme fakticky nesmrtelní? To jest, že se také po smrti těl ocitneme živí ve světě duchů.

A tak jsme začali o nedávno "odhaleném" světě duchů uvažovat jako o vyhlídce naší budoucí přítomnosti v něm.

Ale jaké jsou vzájemné vztahy ve světě duchů? Jsou přece zjevně různé. Nemají nějakou hierarchii? A co když je Bůh — "Ten Nejhlavnější Šéf" nad všemi duchy?

Tak jsme se ve svém rozvoji pozvedli na už vyšší stupeň, kde jsou sice v centru vnímání duchové, ale s Bohem se už počítá, ačkoliv je ještě chápán v principu nesprávně.

... V té době začala moje osobní zkušenost jako média.

Zpočátku jsem se pokoušel navázat kontakt s naším himalájským hathajogínem. Přizpůsobil jsem formulace otázek tak, aby bylo možné dostat odpovědi typu "ano" nebo "ne". Odpověď jsem pociťoval jako lehký vnitřní pocit pohodlí — nebo nepohodlí. Byla k tomu zapotřebí předchozí úplná relaxace mysli a emoční sféry. Získanou odpověď bylo možné upřesnit otázkami: "Nebo to nemá význam? Pochopil jsem to správně?"

Pokoušeli jsme se také mluvit s duchy pomocí podšálku. Nakreslili jsme na něm šipku, na dřevěný stůl bez hřebíků jsme položili list papíru s písmeny a číslly, napsanými do kruhu. Navrchu ležel podšálek. Zapálili jsme svíčky...

Tak jsme strávili hodně nočních hodin, držíce na podšálku ruce zdřevěnělé únavou...

To se opakovalo několik nocí — a všechno zbytečně...

Nakonec jeden z kamarádů v zoufalství vykřikl:
— Volod'o! Tak se zeptej: v čem je problém?!

Zeptal jsem se — a poprvé jsem uslyšel zřetelnou odpověď od Boha:

— Já jsem speciálně nepovolil duchům zúčastnit se vaší hry. Vy se nesmíte pokoušet používat "přístroje" pro takový kontakt. Mnohem perspektivnější je učit se bezprostředně vnímat myšlenku.

A já jsem tomu začal učit všechny členy skupiny. Mnohým se to zdařilo.

Ale hned v té chvíli se objevilo pro mě ohromující zjištění: někteří moji kamarádi... se neměli na co ptát! Například, jedna mladá žena velice milující sladké pečivo, a proto velice tlustá, pokládala Bohu otázky jenom o pekařských výrobcích: jakou houstičku si má koupit, jaká by byla nejchutnější?

Tak jsem poprvé pochopil, že duchovní potřeby mají různí lidé... — různé.

... Pro zajímavost dodávám, že duchy je možné rozlišovat a poznávat podle individuálních vibrací, které vytvářejí jen samotnou svojí přítomností. Tyto vibrace jsou slyšitelné jako zvuky v prostoru bezprostředně obklopujícím hlavu. Obvykle (ale ne vždy) to jsou rovnoměrné tóny. Odlišují se výškou zvuku. Čím vyšší tón — tím vyšší stupeň duchovního vze-stupu daného ducha...

... V té době jsem měl první kontakt s Jelenou Petrovnou Blavatskou. Přišla ke mně obklopena "svítou" dalších duchů a obrátila se ke mně tak, jak se ke mně ještě nikdo neobracel:

— Milý Antonove! Já bych chtěla, abys v budoucnu napsal pokračování k mojí "Tajné doktríně".

Myslím, že se mi podařilo prosbu Jeleny Petrovny vyplnit.

... Vzpomínám si na zábavnou příhodu, vyprávěnou jednou známou.

Ve zkuškovém období se sešli studenti. Přijela také něčí přítelkyně, která se uměla kontaktovat s duchy prostřednictvím podšálku. Vyprávěla o tom — a všichni to chtěli vidět!

Vyvolali známého ruského básníka, zabitého bolševiky. Začali se ho vyptávat: kdo dostane jaké známky v příští zkoušce. On jim odpovídal. Potom se všechny jeho předpovědi přesně splnily.

V té partě byl přítomný jediný chlapec. Položil otázku: kým se stane v budoucnosti? Duch odpověděl:

— Posiluj, chlape, impotentem budeš!...

Potom se někdo zeptal:

— A existuje Bůh?

Podšálek se jim vytrhl z rukou, spadl na podlahu a rozbil se... Seance byla skončena.

... A ještě vám povím jeden příběh z vlastní praxe.

V epoše řízení Ruského impéria marazmatickým diktátorem Brežněvem snila spousta slušných lidí potají o jeho brzkém odchodu z tohoto světa. Toužili jsme po tom i my.

A jednou prostřednictvím ženy-média začaly přicházet předpovědi o tom, že tolikátého a tolikátého v tolik a tolik hodin zemře Brežněv. Předpovědi se objevily už měsíc, dva před naznačeným datem.

A to datum se blížilo. Za několik dní Brežněv přestal vystupovat v rádiu, a zprávy o něm zmizely z našeho tisku. Zato západní radiostanice nejprve plaše, a poté stále houževnatěji začaly mluvit o jeho těžké nemoci a o možném nástupci.

Čekali jsme s narůstající netrpělivostí.

Konečně — ten den přišel! Kamarádi se ode mě nevzdalovali: "No, co je slyšet? Ještě — ne?"

Přiblížil se určený čas. To bylo 14 hodin.

Přesně ve 14.00 jsem uslyšel mocný mužský hlas z nemateriálního světa — jakoby hlasatele v rádiu, který vždy vystupoval s obzvlášť důležitými sděleními. Deklamoval parafrázovaný komunistický slogan:

— Brežněv je živ! On bude věčně žít v našich srdcích a paměti! Brežněv je živ! On bude věčně žít...

Tyto fráze se opakovaly jako zapsané na neko-nečný magnetofonový pásek.

Pochopil jsem, že to všechno byl... pouhý žert...

A Brežněv se za několik dní uzdravil a ještě dlouho se opíjel a tyranizoval.

Až když se mi podařilo si udělat jasno v tom, co je to Bůh, jsem pochopil smysl toho žertu: nepřej smrt druhému, to není lidská záležitost, tato věc je ve výhradní kompetenci Všudypřítomného a Všemohoucího Vládce — Boha! Ještě později jsem zjistil, že o tom samém mluvil Bůh prostřednictvím proroka Muhammada; je to zapsáno v hadisech Sunny [20].

... Skupina, s kterou jsme tehdy pracovali, dlouho nevydržela. První z ní odešla její vedoucí, která nezvládla uloženou etickou zkoušku. A právě jejím prostřednictvím začalo přicházet stále více a více předpovědí o nadcházejících katastrofách typu zemětřesení a epidemií, během kterých zahynou všichni "nespravedliví". Mezi "nespravedlivé" byli, to se rozumí, zahrnuti skoro všichni, kromě nás.

Všechny její předpovědi se stoprocentně nesplňovaly, a tak lhůty kataklyzmat byly "přesunovány", aby "předurčovaly" nová neštěstí...

Někteří z členů skupiny si otevřeně vychutnávali muka a smrt "nespravedlivých", druzí k těmto předpovědím zůstávali lhostejní.

Duch jí také začal dávat "úkoly" tohoto druhu: aby šla do prádelny nebo do knihovny, zastavila se ve dveřích a hubovala všechny, kdo bouchali dveřmi...

Jednou si sama pro sebe naplánovala datum našeho příštího setkání, ale nám o tom zapoměla povědět. My jsme přirozeně nepřišli. Ona potom všem rozeslala poštou pohlednice s prokletími a takovými slovy: "Kdo není se mnou — ten je proti Bohu!"

A tak jsme se s ní rozešli: někdo tak, že si odplivl a zavrhl všechno, co přišlo jejím prostřednictvím, jiný s vděčností a soucitem...

Brzy jí lékaři zjistili zanedbanou cukrovku. Začali jí píchat inzulín. Ale duch jí nařídil, aby injekce přestala brát. Ona je odmítla — a brzy zemřela...

Ale ještě napsala mnoho veršů, které přes ni předávali známí básníci. Byly to verše náboženského a politického obsahu.

Vzpomínám si například na tyto sloky o "plánované" ekonomice SSSR:

V zemi, kde plán kvůli plánu
Plní navzdory rozumu, —
Nic už není bez vady,
Ani čisté říční vody...

A ještě jí Alexandr Sergejevič Puškin předal toto své poselství:

Žij, můj dobrý člověče,
Tvoř ve svém svatém díle!
Miluj svůj přelom století!
Důvěřuj Pravdě směle!

Bud' spokojený s osudem,
 Neboj se nepohod, bouří:
 Dobře jsi zasel — bude žeň!
 S tebou je pomoc Boží!

Dál už jsme po duchovní Cestě šli, jak se zdálo,
 jen dva: Galina Vaver a já.

Stupeň pravoslaví

A tak jsme zůstali ve dvou. Pracovali jsme v jednom z medicínských institutů. Všechn volný čas jsme věnovali léčitelství. Jezdili jsme na různé konce města na první zavolání ke známým i neznámým lidem. Peníze jsme nebrali, ale pokud nás chtěli nakrmit — neodmítali jsme.

Souběžně jsme se snažili s nemocnými mluvit o etických příčinách jejich trápení.

Většina našich pacientů se uzdravovala. Někteří byli velice vděční, považovali svoje uzdravení za zázrak, viděli ho jako projevení "jiné reality" naším prostřednictvím, a sami se vydávali hledat, tehdy v naší zemi zakázanou, pravdu.

Ale byly i jiné reakce. Například jsme se následující den po seanci ptali:

— Tak co, pomohlo to?

— Ale, neblbněte mi hlavu! Samo to přešlo!...

... V té době se nám poprvé podařilo přečíst si Nový Zákon. Ruským občanům, žijícím v současnosti, se to může zdát divné. Ale vždyť se v těch letech akt předání nebo prodeje náboženské literatury považoval za "ideologickou diverzi ze západu". Proti takovým "diverzantům", jako šířitelům náboženské

literatury, léčitelům, parapsychologům atp., — bojovala proslulá KGB. Svoji léčitelskou činnost jsme tedy museli provádět s dodržováním maximální konspirace.

Ale najednou se do našich rukou dostal Nový Zákon — a ten změnil naše životy.

... Lidé tuto knihu vnímají velice různě: každý v ní vidí jen tu vrstvu informace, kterou je sám schopen pochopit.

Pro nás Ježíšova kázání znamenala popis Cesty k Bohu-Otci.

Ale velice mnozí lidé, také se nazývající křesťany, jsou pod vlivem nevzdělaných kazatelů přesvědčeni, například o tom, že "náš Bůh" je Ježíš Kristus a židé, muslimové a jiní mají jiné Bohy. A že na Židech leží věčné prokletí za to, že ukřižovali NAŠEHO Boha (ačkoliv Ježíš byl Žid, žil mezi Židy a kázal také mezi nimi). A že muslimové jsou "basurmani prokletí" a "pohani" (ačkoliv právě jmenovitě islám je pokračovatelem zřetelné monoteistické linie náboženského světového názoru, založené židovskými proroky a potvrzené Ježíšem Kristem)...

... Takže, my jsme se stali křesťany, a tedy bychom se měli nechat pokřtít.

V našem zorném poli byla tehdy jen pravoslavná církev. Ale dát se tam pokřtít — i tohle v té době představovalo problém! Potíž byla v tom, že KGB vyžadovala od služebníků církve bezpodmínečnou registraci všech, přijímajících křest. Tyto soupisy studovali v KGB — a vůči mnohým pokřtěným byla přijímána "opatření": bylo za to zcela možné dostat výpověď z práce "kvůli snižování stavů", studenty vyhazovali ze škol a podobně. A já jsem tehdy pra-

coval jako starší vědecký pracovník — a zatím jsem si to místo ještě považoval.

S velkými obtížemi, po mnoha nezdařilých pokusech, se nám podařilo najít kněze, který souhlasil, že nás pokřtí nelegálně, bez registrace.

Tak se pravoslavný chrám stal na několik let naším druhým domovem. V něm jsme si začínali osvojovat blahodárnost *mentálního ticha*, a pocíťovali jsme svaté potoky Blahodati, vylévající se skrz některé ikony.

S jeho pomocí jsme se naučili bdělosti ve vztahu ke svým skutkům, slovům a myšlenkám — k odpovědnosti za svoje chyby před Bohem.

Tady jsme si osvojili pokání.

A co je hlavní — jako odpověď na naše upřímné směřování k Bohu nám On dal ve vsí úplnosti pocítit sílu Svatého Přijímání — kdy se tělo zevnitř naplňuje nejjemnější radostí z probíhajícího Kontaktu. Obzvlášť silný efekt dávala zejména častá, dokonce i každodenní přijímání.

... Znovu se k nám přidávali stejně smýšlející, vytvářela se nová skupina, kterou spojovalo usilování o poznání Boha a přeměnu sama sebe v souhlase s Jeho Vůlí.

On se teď pro nás stal Podstatou Světa, Nejvyšším Cílem, Nejvyšším Učitelem. Teď jsme se s prosbami o rady obraceli k Němu — a dostávali od Něho řídící směrnice a instrukce.

Například, On mluvil přes Galinu Vaver nebo přese Mě:

— Nauč se Mě milovat tak, jako Já miluji tebe, jako Já miluji všechny! Jestliže si tohle osvojiš — staneš se se Mnou *Jedním!*

Bud'te dokonalí, jako je dokonalý Bůh! Ta myšlenka vás nesmí opouštět ani na minutu!

Radost se musí zabydlet ve tvé duši! A at' tu radost nikdy nic nezakalí! A at' ta radost duše proudí vždy jako světlo z tvých očí!

Nesmíš se mračit! To je pro tebe naléhavý pokyn, téměř příkaz!

Praktikujte meditaci: „Bůh a všechno jsou jsou jednotní!“. To vám pomůže vnímat Božskou Blahodat' ve všech pozemských projevech, počínaje zrnkem prachu — až do kosmických pocitů, zatmění slunce a světlých myšlenek, které vás navštěvují.

Velice důležité pro vás všechny je chápat, že Bůh je všude kolem a ve všem, — všude vás střeží, opatruje, zdokonaluje, miluje!

Já chci, abyste o Mně neustále přemýšleli — s láskou, radostí, světlem v duši! Já vám budu pomáhat každou minutu pociťovat Mě ve všem, povedu vaše oči, budu Se vám ukazovat ve všech projevech jsoucího! Láska — to jsem také Já: láska rodičů, blízkých, milovaných mužů a žen. To musíte nejen pochopit, ale i procítit! Já jsem vaše láska ke všem!

Světská marnost vás nesmí přitahovat. Musíte se neustále koncentrovat, přemýšlet a vidět Moje Projevení ve všem. Je to neobvyklá práce — hledat Mě ve světském shonu. Ale ve výsledku se naučíte vidět nenahodilost marných věcí a nacházet zákonitosti v očividných nesmyslech. Tomu vás naučím později.

A teď se zkuste začít seznamovat se vším, čemu jste se vyhýbali: s ateisty-bezbožníky, prostopášnými, opilci, prostě slavnými malými. Ti všichni jsou lidé! Ti všichni jsem Já! To všechno není náhodné! Vy musíte každého pochopit, procítit jeho spojení s va-

ším osudem, se Mnou ve vašem osudu — a přijmout jeho přítomnost ve vašem životě jako Mne, poučujícího vás!

Snažte se zapamatovat si to, prosím vás! Neodvracejte se od lidí na první pohled tupých! Milujte je, milujte lidi a pamatujte na Mne!

Já vás všechny miluji, všem dávám Svoje Světlo, Svoji Přítomnost! Naučte se provádět toto Světlo skrz sebe — a nést ho lidem. Radujte se, milujte, vyzařujte Světlo! To je teď pro vás to hlavní!

Naučte se objasňovat lidem jejich poslání, předurčení — tak, aby lidé ve vašich slovech dokázali vnímat svůj osud!

Vzpomínáte, jací jste byli předtím, než jste přišli ke Mně? Podle toho se naučte vnímat druhého tak, jako by ne on, ale vy jste byli v tom zdevastovaném, špinavém fyzickém těle a hledali východ ze slepé uličky.

Při vašich návštěvách se uvolňujte. Nesmí existovat ani fyzické napětí, ani bouřlivé emoce, ani dočasně myšlenky! Jenom ve stavu *klidu* se můžete otevřít jeden druhému! Stav *uvolněnosti* je stav otevřenosti a klidné vlídnosti — ve vztahu k druhým lidem.

Přebývejte vždy v emočně světlém, pozitivním stavu. Ať jsou naprosto nepřítomny všechny negativní emoce, strach a nesnášenlivost! Výmluvy se nepřijímají!

Vytvářejte pro druhé příznivé energopole. Nemyslete na sebe, ale na druhé!

Nepřipouštějte si žádné znepokojení kvůli svým problémům!

Naučte se tato pravidla nazpaměť!

Nepřipouštějte mezi sebou žádné spory a neshody! Úplně vylučte okamžiky, kdy si navzájem

odporujete, všemi silami maximálně napomáhejte vzájemnému sblížení!

Při každém slovu nebo pohybu je nezbytné přemýšlet: neuškodí-li to okolí, nemohou-li slova vyvolat u druhého zápornou emoční reakci?

Přemýšlejte o svém přiměřeném vkladu do práce: každý si musí uvědomit míru stupeň svojí zaměstnanosti!

Chceš být dokonalým — buď jím: dělej jako Bůh, mysl jako Bůh, miluj jako Bůh!

Uč se milovat Boha, jako On miluje tebe. Pros — a bude ti dáno! Pros — a Já tě tomu naučím!

Tvoje usilování ke Mně musí být nepřetržité! Každou sekundu vzpomínej na Mě, vynasnaž se Mě pozorovat, milovat Mě! Ať je to vždy, ať už děláš cokoliv! Ať už jsou ruce zaměstnány čímkoliv, ale hlava musí myslet na Mně, a srdce musí být zaplněno ke Mně zaměřenou láskou!

Musíš se naučit milovat Mě! Až pocítíš, že Mě miluješ, pak zapomeneš na všechno to, co tě teď zneklidňuje, co tě zraňuje. To všechno už nebude! To odejde, jako odchází tma s prvními paprsky Slunce!

Dále: buď vždy milosrdný k lidem, kteří se nacházejí vedle tebe: milostivý srdcem! Pronikni do smyslu řečených slov!

Dám vám modlitbu-meditaci:

"Pane Bože! Spoj naše srdce v Tobě!

Ozař nás Svým světlem,

pronikajícím skrz tmu našich strastí!

Ať se rozšíří prostor všepohlcující lásky —

A naplní naše duše jásáním o Tobě!

Ó, rozlévej se a rozmnožuj v nás,

semeno Hospodinovo,

**Naplňujíc naše srdce světlem moudrosti a poznání!
 Ať věčně míříme k Tobě!
 Amen".**

Dám vám materiál k přemýšlení. Jsou tři přístupy:

1. Zdokonalování závisí pouze na Bohu.
2. Jenom na samotném člověku.
3. Na společných úsilích.

Z toho pocházejí různé školy.

Vy si musíte najít svoje místo v Evoluci na Zemi a v Evoluci vesmíru!

* * *

Naši činnost sledovali spolupracovníci KGB. Pohár jejich trpělivosti se přeplnil tehdy, když jsem si u jedné spolupracovnice v práci na dálku všiml bioenergetického zatemnění v krku a řekl jsem, že u ní vidím angínu. Ona — lékařka — byla ohromena tímto zázrakem a začala o tom vyprávět svým přítelkyním. Vyprávěla to i té, jejíž muž byl důstojníkem KGB. A mě okamžitě propustili ze zaměstnání "kvůli snižování stavů". Ačkoliv to podle zákona udělat nemohli: byl jsem zvolený odborový funkcionář a právě předtím jsem podal sérii zlepšovacích návrhů. Ale neprotivil jsem se: věděl jsem, že by pak bylo ještě hůře.

Ředitel — opravdový rozumný vědec a zkušený lékař mě včas varoval: stiskl mi ruku a omluvil se, že mi ničím nemůže pomoci.

Po nějakém čase se něco podobného stalo i jemu. Zemřela mu dcera a uspořádali jí církevní pohřeb. Doneslo se to do KGB. Propustili ho — a on zemřel na infarkt.

Když mě tehdy propustili, pocítil jsem poprvé, že za tím stála Vůle Boha: že to On pro mě vykonal blaho, když na mě poštvál KGB. Já jsem tuto událost vnímal klidněji, než druzí, třebaže jsem ještě nevěděl, co stojí za tímto zvratem.

Nejvíc ze všech to prožíval můj otec. Pohoršoval ho můj klid. Křičel na mě:

— Jak to, že mlčíš? Vždyť tě přece... vyhnali!!!

On ode mě očekával bouřlivé reakce. Ale já jsem přece už byl křesťanem a mystikem...

A zanedlouho můj otec zemřel.

Když k němu přišla smrt poprvé a začalo ho bolet srdce, zavolal si mě. Přišel jsem k němu a uviděl jsem jasnoviděním černou energetickou bytost v podobě nemluvněte v plenkách, přitisknutou k jeho srdci. Podařilo se mi ji odvést. Prosil jsem Boha, aby dal otci lehkou smrt bez bolesti. Uslyšel jsem odpověď:

— Tvoje modlitba je přijata.

Otec zemřel za několik dní, když jsem nebyl doma, na mozkovou mrtvici. Najednou upadl na podlahu, a klidně řekl:

— To nic, já hned vstanu!

A vstal... už bez těla.

* * *

Po propuštění se mi dlouho nedařilo sehnat práci. Cesta do oficiální vědy byla uzavřená.

S obtížemi jsem sehnal práci laboranta v botanické zahradě. Začal jsem zalévat rostliny, zametat cestičky... Každý den jsem obědval pod banánovníkem, koupal se v bazénu s lotosy. Tělo pracovalo — mysl byla svobodná pro přemýšlení o Bohu a Cestě k

Němu. Tak proto mě Bůh odvedl z Vědeckovýzkumného institutu!

Volný čas po práci jsem dál trávil v knihovnách. Ale nečetl jsem teď medicínské práce, ale jen duchovní literaturu. Vzpomínám si, že největší dojem na mě tehdy udělaly knihy Dobrotoljubije [22,30], Bhagavadgíta, Tao-Te-Ting [20] a knihy Školy G. I. Gurdžijeva [62 a další.].

Protože jsme v té době pocítovali svoji příslušnost k pravoslavné církvi, velice přísně jsme dodržovali její pústy. Při tom jsme pochopitelně chápali, že púst byl zamýšlen a musí se dodržovat nejen jako omezení jídla ze zvířat, ale především jako duchovní práce, převyšující obvyklou úroveň.

A ten Veliký Púst, o kterém chci vyprávět, pro mě by obzvlášť asketický.

Musel jsem tehdy v práci celé dny kopat a přehazovat lopatou zmrzlou zem. Ale Bůh mi nicméně ukládal stále větší a větší omezení v dietě: jedl jsem jednou za den až dva, a to jen kousek syrové zeleniny z trhu.

Nedělal jsem to ze zoufalství ani kvůli nějakým osobním úspěchům, ale zasvěcoval jsem púst Památce Ježíše, trpícího kvůli nám.

Po ukončení pústu, na Velikonoce, jsme se sešli u mě doma. Před svátečním stolováním jsme přečetli výše uvedenou modlitbu — a najednou jsme všichni pocítili přítomnost Ježíše v místnosti.

On nám poděkoval za púst, a obraceje se ke mně řekl, že mě v budoucnu čeká vytvořit duchovní Školu, ale všichni její adepti se budou muset navždy vzdát požívání všeho alkoholu. Potom On řekl:

— Nu, a teď — jezte!

A opustil nás, přeplněné štěstím z takového blízkého kontaktu s Ním!

... Já jsem ten jeho odkaz vyplnil. Konkrétně jsem všechny, kteří mě následovali a pracovali podle metod vzniklé Školy, předem upozorňoval na nepřípustnost požívání alkoholu v jakékoliv formě. Ale několik lidí se to rozhodlo prověřit: například, cožpak se něco může stát po skleničce šampaňského na Nový rok?... A oni se nadlouho dostávali do nemocnice se symptomy nepochopitelného onemocnění, podobného prudké infekci...

... Za nějaký čas se do administrace botanické zahrady dostaly zprávy z KGB o tom, že u nich pracuje „známý sektář“. Brzy se o tom dozvěděli všichni spolupracovníci. Začali se jako na exkurzi chodit dívat na „známého sektáře“. Pochopil jsem, že je čas „zmizet“ po dobrém. Dal jsem výpověď.

Přijal jsem práci topiče na venkově. Poprvé jsem teď měl svoji celu — maličkou místnůstku v kotelně. Topil jsem, četl knihy, štípal dřevo... — blaženost!

... Ale najednou mě rozbolel kloub na noze. A to tak silně, že jsem musel ulehnout do postele.

— V čem je problém, Pane Bože?

— Kaj se!

Ještě znovu jsem proanalyzoval všechno, na co jsem si mohl vzpomenout z přestupků tohoto života. Ale ulehčení nepřicházelo.

— Bože! V čem to tedy vězí?

— Ty ses nekál z hříchů minulého života.

Tak jsem se naladil na analýzu minulého vtělení, a On mi ukázal to, o čem jsem už mluvil na začátku knihy.

A On pak přede mnou odhalil mou „perspektivu“. Podle „zákona karmy“ jsem měl v tomto životě

dostat následující: za výstřel do nohy — to, co jsem v té době už měl, za výstřel do prsou — zranění nožem do prsou od chuligánů — právě v tom místě, kde jsem v té době už pracoval.

Poděkoval jsem Bohu, a noha se mi velice rychle uzdravila.

... Teď si může každý zkusit odhadnout, co by on sám dělal, kdyby měl takovou informaci...

... Ale já jsem si zvykl nevyhýbat se potížím. A velice jsem chtěl se co možná nejdříve zbavit zátěže minulosti, která mi bránila jít dopředu, k Bohu.

Oblékl jsem si horší oblečení, které nebylo škoda prořezat a zamazat krví, dal jsem si do kapsy balíček mumia — abych se jím mohl léčit v nemocnici — a šel jsem hledat ty chuligány.

Přicházím k jedné skupině alkáčů — ne, nenapadají mě, ke druhé — znovu ne, ke třetí, ke čtvrté — ne a ne!

— Ale copak to je, Pane Bože?!

— Všechno je v pořádku, uklidni se! Našel jsi správné řešení — a Já ti započítávám tvoje mentální propracování jako splnění tvjí karmy. Jsi od těch hříchů osvobozen. Jdi do svojí kotelny!

... Ta kotelna patřila ubytovně hudebního učiliště. Za mnou tam přicházeli studenti učiliště a pokládali mi různé otázky. Já jsem na mnohé z nich odpovídal z náboženských pozic. Dozvěděli se o tom v administraci. Začal poprask!

Právě v té době praskla trubka. Propustili mě „z důvodu předčasného ukončení topné sezóny“. Trubku vyměnili — a vzali do práce nového topiče...

Tak mě Bůh, tím že mi měnil učební situace, obohacoval zkušeností kontaktu se spoustou velice různých lidí...

* * *

Brzy po tomhle jsme s Galinou Vaver pracovali v lesnictví s alkáči a „chemiky“. Potom — jako sběrači léčivých rostlin pro lékárnu, poté — v dětských jeslích.

... Ezoterická práce v naší skupině se v té době soustřeďovala kolem hledání metod rozvoje čaker. Pokračovali jsme také v léčení nemocných. Během seancí z nemocných začali vycházet běsi. Bylo možné je pozorovat jasnoviděním jako temné pohyblivé energie. Vyléčení vnímali moment jejich výstupu například takto: „Jako by mi praskl puchýř — a ulevilo se mi!“

Bůh nám říkal:

— Ubytujte se ve světě překrásného! Ať je váš život zaplněn světlem a hudbou Přírody, Harmonie, Slunce a Lásky! Nutně potřebuji, abyste všichni přešli do jemných, vysokých stavů. Jenom pak bude možný váš další vzestup!

Ve skupině potřebujete k tomu, abyste měli úplné vzájemné pochopení, jednotný jazyk pro všechny. Musíte se ten jazyk naučit. Je to jazyk lásky, emocionální lásky!

Princip nevměšování ať se pro vás stane tím základním při vzájemných vztazích s druhými lidmi, majícími mystickou zkušenost. Jenom pokud budete naplno dodržovat tento princip, můžete takovým lidem prokazovat pomoc. Není teď třeba nikoho „učit“, není třeba nikomu „otevírat oči“, je zapotřebí jen je prostě milovat, všechno odpouštět, na nic nesoustřeďovat pozornost, a poté — podle možností — pomáhat.

To je obecný princip práce, který je nutné používat ve všech případech bez výjimky. Pak nebudou žádné disharmonie.

Takže, za prvé — anáhata. Obrat'te na ni maximum pozornosti. To je to, co vás čeká osvojit si v první řadě a v plné míře, a také si to odpracovat v praxi! Obrat'te pozornost na ty lidi, se kterými se vám nedaří kontakt: právě prostřednictvím interakce s nimi získáte nejlepší možnost rozvoje funkcí anáhaty.

Energetická zpuštění při léčitelství rozšiřují a upevňují vaše energetické kapacity, což umožňuje propouštět skrz ně stále silnější proudy energie. Ale teď po vás tohle nechci. Využívejte své síly zejména na kvalitativní přeměnu vašich energií. Síla v tom není nutná, nutná je kvalita práce.

Při režimu práce, o kterém Já mluvím, nebudete vysychat a budete druhé přikrmovat jemnějšími energiemi, to jest, vysoce kvalitní „potravou“. To je mnohem kvalifikovanější pomoc.

V energetické práci je také potřebná něžnost: umění vypouštět pouze jemné energie, a přitom zadržovat všechny hrubé. To je umění!

Každý si musí představit z čeho se skládá, „rozložit“ se na jednotlivé součástky, mechanismy — aby je potom „složil“ všechny do jednotného celku a požíval tento „stroj“ svého organismu pro své cíle.

Systém čaker musí být vyladěný. Potom práce půjde — jako po drátkách, automaticky.

Vy víte, že každý člověk má systém čaker. Čakry — to jsou články jednoho řetězu, představujícího jeden velký energetický systém. Každá čakra má podvhodnou vlastnost zajišťovat pronikání do jiných vrstev Univerza.

Člověk za pomoci čaker může přecházet z jedné prostorové dimenze do druhé a navracet se zpátky.

* * *

Začali jsme jezdit po pravoslavných klášterech, žili jsme v nich, pracovali. To nám poskytlo mnoho nových cenných pozorování.

Například, v jednom monastýru (pravoslavném klášteře) se prováděly obřady „vymítání“ — pokusy o vyhnání běsů za pomoci speciálních magických zaklínání-prokletí. Nemocní vyjí, štekají, kvákají, mlátí se v křečích, chrám se naplňuje vulgarizmy...

Tato mučení ale nemocným nepřinášejí žádný užitek. Dokonce i v případě, že běs v chrámu z nemocného vyjde, vrátí se zpátky hned za jeho dveřmi. Zato taková „vymítání“ způsobují u příchozích do chrámu růst takových vlastností jako je nenávisť a mystický strach. Lidé se tu učí nenávidět a bát se — jak běsů, tak i všech lidí, které podezřívají, že jsou čarodějové, kteří na ně štvou běsy...

Ale vždyť právě energie emocí nenávisti a strachu jsou souzvučné s běsy a jsou pro ně lákavou potravou...

Běsi vcházejí do lidského těla z Vůle Boha — a vycházejí také podle Jeho Vůle. Vycházejí — tehdy, když se člověk s tou zkouškou vypořádá, zbaví se nenávisti, strachu, egoizmu a začne usilovat o vzrůstání lásky v sobě.

Kolem pravoslavných center, kde se konají obřady „vymítání“, se shromažďují stovky a tisíce psychicky nemocných — obětí náboženské nevědomosti...

... Začali jsme navštěvovat chrámy jiných náboženských konfesí: synagogu, mešitu, katolický kostel, domy modlitby baptistů, letničního hnutí, luteránů, adventistů.

Přímé pozorování toho, co se dělo v nemateriálním světě, ukázalo, že při posvěcení chleba a vína v protestantských církvích probíhá to samé, co u pravoslavných při posvěcení Svatých Darů. Takže obviňování ze strany pravoslavných, že protestanti „pozbyli Svátostí“, se ukázalo jako neopodstatněné: Bůh dává Svoji Lásku všem, kteří v Něho věří!

... A od určité chvíle jsem si sám pro sebe stanovil: já jsem křesťan, ale nepatřím ani k jedné z nyní existujících církví. Já jsem Kristův!

* * *

V Pskovo-Pečorském mužském monastýru ve Pskovské oblasti žil starec-schimnik¹¹, jménem Savva. Podařilo se mi se s ním setkat. On měl schopnost vědět všechno o všech lidech, kteří k němu přicházeli. Otázky nebylo nutné mu pokládat nahlas: on je už znal. A hned začínal odpovídat.

... Jednou do monastýru přijely dvě ženy z Gatčiny — předměstí Petersburgu. Potkaly starce na chodbě. On je přivítal a ptá se:

— Odkud jste přijely?

— Z Pitěru¹².

— Ano? A já jsem si myslel: že z Gatčiny. To znamená, že se někdy pletu...

¹¹ Starec-schimnik — zkušený mnich, žijící podle obzvlášť přísných asketických pravidel.

¹² Pitěr — zkrácený lidový název Sankt Petersburgu.

... Když opustil tělo — nepropásl příležitost udělat ještě jeden zázrak: dokud jeho tělo po tři dny leželo v kapliče na dvoře kláštera — na celou tuto dobu zmizela voda ze studny vedle ní. Tělo odnesli — a voda se znovu objevila...

... V těch samých letech se v tom monastýru proslavil i druhý jeromonach¹³ — Joann Krest'jankin. Byl dříve ženatý, měl děti, získal vzdělání lékaře, v době Druhé světové války sloužil jako vojenský lékař. A po válce, když ztratil rodinu, se dal na mnišství.

On nedělal zde právě popsané zázraky. Jeho zázrak byl v něčem jiném: v silném poli blažené lásky ohromného duchovního srdce, které měl kolem těla! Jeho přiblížení bylo možné poznat už desítky metrů předtím, nežli bylo jeho tělo viditelné očima...

... Já jsem se s Joannem Krest'jankinem dobře znal, navštěvoval jsem ho v klášteře. A v následujících letech — teď už po několikáté, ke mně přišel na návštěvu jako čisté vědomí. A opakoval mi na různou notu stále stejnou myšlenku:

Opatruj se! Kolem tebe je tolik nepřátel! Zachovej sám sebe: pak posloužíš jen těm, kdo jsou toho hodni!

Zrod duchovní školy

Byl jsem pracovně v Moskvě a navštívil jsem tam poprvé Tret'jakovskou Galerii. Zvláštní dojem na mě udělal obraz „Kristus na poušti“. Na něm malíř I. N. Kramskoj zobrazil Ježíše, rozhodujícího se jít, bez

¹³ Jeromonach — v pravoslaví mnich, který je zároveň vysvěcen na kněze.

ohledu na hrozící Golgotu, zachraňovat lidi, hlásat jim Otce Nebeského a Cestu k Němu — Cestu Lásky.

Zůstal jsem před tím obrazem velice dlouho, a rozhodoval se o tomtěž. A prosil jsem Boha, aby mi v tom pomohl. A pocítil jsem, že je moje modlitba přijata.

Ale jak bych to mohl uskutečnit v podmínkách totálního sledování, v zemi naprosto podřízené zločinné ateistické bandě — to jsem si představit nedokázal.

Když jsem se vrátil domů, pocítil jsem náhle potřebu napsat metodiku duchovních cvičení na podkladě už vypracovaných technik: cvičení na relaxaci, dynamické meditace, práce s čakrami a meridiány, se zjemňováním vědomí, no a pochopitelně, také s besedami o etice.

Dokončil jsem to.

Tehdy mi Bůh řekl:

— Oblékní se, půjdeme se projít! Já tě povedu!

Oblékl jsem se, vyšel z domu, a On mě vedl ulicemi; přivedl mě k ubytovně slepých.

— Chceš pomoci těm lidem? — říká.

— Ano.

A za několik dní mě „najednou“ seznámili s instruktorem kroužku v domě kultury slepců. A ten mi pomohl se tam zaměstnat jako instruktor autogenního tréninku.

Tak začala široká aprobace nové metodiky. Já jsem četl přednášky z etiky, praktické psychologie, a vyučoval jsem techniku psychické autoregulace. Věnovalo se tomu mnoho lidí — slepí, jejich vidící přátelé, prostě ti, kdo uslyšeli o těchto cvičeních.

Slovo *čakry* bylo v té době v SSSR zakázané pro tisk. Oficiální pozice politiků, řídících tehdy vědu,

spočívala v tom, že „existence čakr není dokázána vědou“.

Ale mně se poprvé v SSSR podařilo vybrat pravdivá a zároveň „vědecky vypadající“ slova, s jejichž pomocí byl problém práce s čakrami legalizován. Já jsem je označil za „reflexogenní zóny emocionálně-volní sféry“.

Vždyť doopravdy: pouze přenesením koncentrace vědomí do té či jiné z těchto „reflexogenních zón“, dostáváme stabilní a opakovatelné psychické stavy, vznikající u všech úspěšně cvičících adeptů!

Proto právě práce s čakrami přináší nejvýraznější přeměnu člověka na počátečních etapách ovládnutí metody psychické autoregulace.

Za nejdůležitější se vždy v naší práci považovala čakra anáhata — počáteční „bydliště“ duchovního srdce, se kterým pracovali v dávnověku i pravoslavní mystici hésychasté, i adepti dalších náboženských směrů.

Tato cvičení otevírají schopnost "srdečné" emocionální lásky. Lidé na cvičeních "jihli", plakali štěstím, učili se jemným emocím!

Po několika letech jsme uveřejnili úryvky z ohlasů tehdejších žáků. Byla to kniha "Komplexní systém psychické autoregulace", která je v centrálních vědeckých a medicínských knihovnách. Ale při čtení je třeba nevěnovat pozornost "kamouflážním" obrátům řeči, bez kterých by publikovat takový materiál v těch letech nebylo možné. Uvedu zde alespoň několik výroků těchto žáků:

"Po dobu pěti měsíců cvičení jsem pozorovala, jak se mění moje nálada: stav blížký neurastenii se změnil na radostné vnímání života, uspokojení z kontaktu s okolím; významně vzrostla moje pracovní

schopnost... Zmizela podrážděnost, únavnost a dříve mě tak trápící bolestivá reakce na prudké výkyvy atmosférického tlaku a změny teplot. Tyto pro mne očividné úspěchy přičítám výlučně neobyčejné efektivitě kurzu psychické autoregulace".

"Velký zlom v mém životě nastal z hlediska mravnosti a etiky. Můj vztah k okolnímu světu a k lidem se významně změnil. Pochopil jsem, že opravdu šťastný může být jen ten člověk, jehož život existuje pro celou společnost vcelku, a ne jen pro sebe osobně!"

"Kým jsem byl před příchodem na cvičení? — 34-letý egoista, který dokázal ospravedlnit a odpustit si jakýkoliv neetický (mírně řečeno) skutek. "Okolnosti" vyžadovaly každotýdenní (i častější) požívání vína, třebaže jsem sám byl přesvědčen, že mám sílu ukončit to v jakékoliv chvíli (a to se dělo po dobu 15 let). Stejně to bylo s kouřením. A navíc: jak často jsem neměl sil (a někdy ani přání) zastavit výbuchy zloby, hulvátství, dokázal jsem ponižovat, viditelně působit bolest. Podřizování druhých — sobě, svým rozmarům, se pro mě stalo normálním způsobem života, ospravedlněným filozofií. Ještě kousek — a nebylo by cesty zpátky.

Bojím se říci, že je všechno tohle a mnohé další změněno a napraveno, ale když se objevila příležitost ohodnotit to a zděsit se té hrůzy, je možné začít pracovat na svojí nápravě. Na jinou cestu nepomýšlím a doufám, že se ve mně probudí síly k další práci na očistění sama sebe a pomoci druhým! A je jich většina — těch, kdo ještě žijí tak, jak jsem já žil dříve...

Prostě se teď jen divím, kolik dobrých a správných znalostí se do mě ukládalo vzhůru nohama — protože jsem neznal základy.

Nechci říci, že by druzí byli zrovna takoví mrzáci jako já, ale jestliže to došlo už i mně, museli by druzí získat užitek z cvičení tím spíš".

" Moje staré neduhy byly — osteochondróza, mezižeburní neuralgie, zánět průdušek, angína, zánět žaludku a ještě řada dalších nepříjemností. Postupně to všechno začalo přecházet, objevila se chuť k jídlu, teď už mě nic nebolí, začal jsem být čilejší a aktivnější v práci. Poslední měsíce mám dobrou náladu...

Ta cvičení přinášejí lásku, dobro, štědrost, nezištnost, slušnost, vytrvalost a ještě mnoho dalších kladných vlastností, nezbytných pro každého člověka".

"... Po velkých duševních utrpeních jsem se zhroutila. Nechtěla jsem vidět lidi, chtěla jsem se zamknout a mlčet. Často jsem dokonce nemohla vydržet ani doma a utíkala jsem, občas jsem ani nevěděla, kam...

Teď už jsem to překonala. Nejsem nemocná. Při cvičeních jsem se pozorovala a cítila jsem, jak se s každým dalším cvičením stávám jistější a silnější!... Jak já jsem ráda, že jsem se znovu stala člověkem! Dívám se teď na život jinýma očima. Chce se mi žít!"

"Co je nejdůležitější — našel jsem slunečné, radostné, mladické pociťování života!... Pokud byste mi to řekli o takový půlrok zpátky — nevěřil bych vám to ani za nic".

"Přišla jsem cvičit kvůli zdraví — a skutečně jsem ho získala: ve výsledku jsem se zbavila žaludečního vředu a vysokého tlaku. Ale kromě toho nás naučili i mnohem důležitější věci. Naučili nás odstraňovat fyzickou únavu a stres, předali nám metody fyzického, mentálního a duchovního tréninku, naučili jsme se nacházet eticky správná řešení v konfliktních

situacích. Naučili nás milovat přírodu, vidět v ní harmonii a krásu, milovat a ochraňovat ji. A náš život se tím stal mnohem bohatším. Naučili jsme se nezbytnému umění nacházet společný jazyk s druhými lidmi, chápat je. Naučili nás umění komunikace, která je součástí duchovní kultury člověka. Život začal být radostnější, harmoničtější, naplněný krásou a láskou!"

"Teď je mi dvacet dva let. Ale v devatenácti letech pro mě život ztratil všechn smysl a zajímavost. Odnaučila jsem se radovat. Cítila jsem jen chlad a bolest v duši. Jestliže mě dříve jarní probuzení přírody naplňovalo radostí, pak teď bylo schopné jen zvýraznit neprosvítající temnotu mého vnitřního světa. Pociťovala jsem svoji disharmonii se životem, a neviděla jsem jeho smysl, už jsem dál neviděla světlo..."

Teď cítím, že jsem se znovu narodila! Vydala jsem se na novou, jedine správnou cestu! Znovu jsem získala světlo a radost ze života! Opět jsem schopná vidět krásu okolního světa, přírody, umění! Teď vím, že o to nejvyšší, co máš, je třeba se dělit s lidmi, sloužit lidem, že se musíš vynasnažit změnit svět lepším směrem — a jen pak získáš vyšší štěstí a vyšší harmonii s okolním světem! Je třeba ne brát od lidí, ale dávat jim! A já teď mám to, co mohu dát všem!"

"Zmizelo to strašné pociťování šíleného osamění... Vznikl pocit podivuhodné radosti!"

"Diagnóza stanovená poliklinikou: ischemická choroba srdce, aterosklerotická kardioskleróza, stenokardie. Kromě toho: spondylóza, stín v pravé plíci, bronchitida, chronický zánět nosohltanu, zánět středního ucha a další. Také: chronická nespavost,

vysoký tlak. Trvale jsem užívala erinit a další preparáty na bolest v srdci a otoky v obličeji a na nohách. Ledvinová nedostatečnost — trvalá! Dýchala jsem téměř neustále ústy v souvislosti s chronickými nosohltanovými onemocněními. Zhoršená paměť. Nálada — téměř vždy špatná.

Po cvičení: nespavost zmizela hned po prvních lekcích, začala jsem být stabilně klidná, vyrovnaná, ovládám se, zvýšení arteriálního tlaku nepocit'uji ani při fyzické zátěži, dušnost sice ještě bývá (nevelká) při výstupu do pátého podlaží; bolesti hlavy a pocit tíhy v hlavě, cévní křeče nemám, nohy mi neotékají a nebolí. Bolesti srdce jsem na začátku kurzu ještě měla, ale teď už po dobu více než měsíce žádné bolesti v srdci ani za hrudní kostí nepocit'uji. Léky neberu: odpadla potřeba..."

"Můj stav půl roku zpátky: bronchiální astma (pět let), časté zadýchávání, dušnost, stav — skleslý, krajně vznětlivá, nespolečenská. Život — na lécích a "pohotovostech"... Kvůli tomu — těžká situace v domě, špatné vztahy s manželem, děti mě rozčilovaly..."

Teď — záchvaty ztíženého dýchání a dušnosti už nemám. Spím bez polštáře (dříve jsem spala pouze vsedě). Chce se mi žít! Děti mi dělají radost! Situace doma se normalizovala! Chci se zabývat dětmi, tvořením! Děti se začaly doma dobře cítit... Líbí se mi být ve společnosti lidí, je mi s nimi lehce! Ohromné díky!"

"Po cvičení jsem jakoby umytá duší a srdcem — nacházím se v kouzelném stavu ducha! Zakouším v sobě lásku ke všemu, co mě obklopuje, a to je tak překrásné!..."

"Od patnácti let trpím silnými bolestmi hlavy, vedoucími až ke zvracení, záchvaty trvaly po několik dní... Poslední měsíce po kurzech se cítím dobře..."

"Před začátkem cvičení byl můj stav příšerný: vyčerpání sil z nesnesitelné bolesti v páteři, bezvýchodnost, dušnost..."

Ted' jsem se znovu narodil!"

"Život v komunálním bytě začal být naprosto klidný! Dříve mě sousedé velice rozčilovali. Občas jsem je nenáviděla už jen za to, že jsem donucena je vidět každý den."

"Moje kdysi nemocné, téměř invalidní tělo díky cvičením zhublo o 28 kg, začalo být živé, ohebné, pohyblivé, poslušné! Za rok — ani jedna neschopenka! A dříve — tři měsíce až půl roku na nemocniční posteli každý rok! Zmizely všechny zlověstné příznaky, které tak lekaly zdravotníky, že mi předpovídali v nedaleké budoucnosti úplnou slepotu a nepohyblivost!..."

"Cvičení mi přinesla štěstí kontaktu s přírodou a lidmi — v takové neobyčejné síle, že je mým jediným přáním zvládnout dokonale schopnost podělit se o ně s dalšími lidmi, abych jim pomohl uskutečnit jejich touhy po harmonickém a šťastném životě!"

"Svět se velice změnil k lepšímu, a jak je překrásné žít v tom světě, a kolik je kolem blízkých, dobrých lidí; chce se mi všem lidem přinášet světlo a radost!

Domnívám se, že takovým kurzem by měl projít každý člověk!"

"Ted' už vím: smysl života je v tom: sloužit lidem, přinášet jim užitek, zasvětit tomu svůj život! Jenom pro tohle má smysl se zdokonalovat a rozvíjet svoje schopnosti!"

Takových svědectví byly stovky. Je třeba si všimnout, že žáci nepsali o svém náboženském probuzení: o tom v těch letech nebylo možné psát.

* * *

Mně se podařilo v tom domě kultury provést několik cyklů cvičení, dokud nedošlo téměř zároveň ke dvěma incidentům.

Za první, syn notorického opilce, který nastoupil do skupiny, oznámil otci, že s ním dál pít nebude. Otec se rozzlobil a podal udání na ředitelství domu kultury a okresní výbor KSSS o tom, že já "rozbívám rodiny".

Za druhé, já jsem se tehdy, tak jako i dřív, pokoušel uzdravovat všechny pacienty, kteří mi přišli do cesty. A tentokrát jsem se rozhodl pokusit se za několik seancí "promýt" energií oči slepého žáka, který vůbec nedokázal rozlišit ani světlo a tmu. Po první seanci vykřikl:

— Ó! Já vidím! Tohle je okno!

Druhému slepému, příteli prvního, jsem udělal to samé — a on hned v té chvíli uviděl poprvé můj obličej.

Ale... ten první mě najednou začal nenávidět kvůli tomu, že jsem mu připomněl to, jak je pěkné být vidící... Pokračovat s ním v léčebných seancích už nemělo smysl.

A druhému se můj obličej zdál příliš přitažlivý pro ženy, a jeho nenávisť ke mně vzrůstala ze závisťi...

Oba dva se spojili a napsali řediteli žalobu: že já na cvičeních šířím náboženskou literaturu.¹⁴

Navrhli mi, abych dal výpověď.

* * *

Ale základ práce už byl položen: já jsem se ujistil o svých silách a hodnotě metodiky, ale i sama metodika začala získávat popularitu.

Velice rychle mě pozvali do jiného domu kultury. Žáků bylo čím dál více.

Speciální cvičení umožňovala ateistům pocítit se jako duši, jako živý shluk energií. Tento fakt je obrácen ke hledání náboženských pravd. Žáci masově přijímali křest.

Všichni úspěšně se učící dostávali také bezprostřední křest Svatým Duchem prostřednictvím meditace nazvané *Pranáva*.

Galina Vaver vypracovala estetický program, doplňující a upevňující můj. Bylo do něho zařazeno vyučování hudby, tance, malířství, ikebany, principů estetiky při vytváření takzvaných krajinářských zahrad a parků, a také meditace zjemňující vědomí. Tak se rodil druhý kurz cvičení.

Uvedu z něho některé meditace, které byly určeny pro další rozšiřování a upevňování stavu zjemnělosti — vědomí, rozvíjeného jako duchovního srdce:

¹⁴ Proto se tedy tentokrát narodili s těžkou karmou: natolik nízký etický status duší, rozvinutý v minulých vtěleních...

Každý si z toho může vyvodit závěry i pro sebe...

"Pocit'ujeme pod svýma nohama Zemi — jako živý organizmus.

Ohromná hmota Země, a my — na jejím povrchu.

Země — nesoucí na sobě takovou spoustu jednotek života!

Noříme se do hloubi jejího těla, pocit'ujeme pulzaci, rytmus Země!

Vcházíme do rezonance s tímto rytmem!...

On zaplňuje celé tělo, ozývá se v každé částici vědomí!

To on — spolu se slunečním světlem — vyživuje životní silou rostliny, rostoucí na povrchu Země!

Pocit'ujeme svět rostlin.

Rozlijeme se po polích a loukách, pronikáme do života trávy a květin!...

Pocit'ujeme hudbu ukolébavky větru...

Pocit'ujeme zelené koruny stromů...

Vnikáme do štěbetání ptáků...

Obsáhneme jedním pohledem lesy, pole, ústí řek a jezera, vycházející slunce...

... Odlétáme do hor.

Pozorujeme jejich svahy, skalnaté výčnělky, hromady kamení...

Pronikáme do charakteru hor, pocit'ujeme jejich odolnost, tvrdost, stabilitu!

Každá hora má svůj charakter a svoji píseň.

Můžeme ji uslyšet, jestliže vyletíme na vrchol — a poté se ponoříme do centra hory.

Hora zpívá zevnitř, když ji zahřívá slunce a ovívá vítr.

Každá hora má svoji píseň.

Přeneseme se z jedné hory na druhou, sladíme se s usilováním jejich vrcholů nahoru — k jemné harmonii nebes!"

"Vidíme nekonečné písky pouště —
 a pocit'ujeme se ve všech zrnkách písku...
 Pocit'ujeme teplý, sametový mech —
 a utápíme se v jeho měkkém koberci...
 Staneme se vlajícími stepními trávami...
 Přeměňujeme se ve stromy —
 a šelestíme zeleným listím...
 Pocit'ujeme se mlad'oučkou břízkou...
 Přeměníme se ve vyparáděný klen...,
 v urostlou borovici, naplněnou večerním slun-
 cem...,
 ve velký placatý kámen, pokrytý zeleným me-
 chem pod vysokou břízou...
 Pocit'ujeme odpočinek, klid, chládek...
 Kámen ulehl k odpočinku pod strom.
 A vedle něho je maličký kámen, "děťátko". Poci-
 tíme ho.
 Je v něm utajená dynamika, čilost a zvědavost.
 Maličký kámen je pevně spojen s velkým: jsou
 rodina.
 V trvalé harmonii — čas od času — učí velký
 kámen chlapečka životu..."

Přeneseme se na břeh moře.
 Tam na mělčině je celé ležení kamenů.
 Jsou hladké, s lesklými zády, vyhřívají se na
 slunci...
 Vnímáme mírné pleskání vln, křik racků a hlasy
 kamenů,
 rozmlouvajících mezi sebou... "

"Jsme na mořském břehu.

Je časné ráno.

Pomaloučku se houpe mořská hladina...

Skrz průzračnost vody jsou vidět hladké kameny, ve vrstvě vody se vznášejí vodní řasy...

Noříme se do příjemně chladné vody, pocít'ujeme její měkký dotyk na kůži...

Rozplýváme se ve vodě, naplno se pocít'ujeme v každé částěčce moře...

... Zadul lehký větrík, opatrně se dotkl povrchu vody...

Pocít'ujeme jeho laskání...

Větrík se nám líbí. Chceme být — jako on!...

Vyklouzneme z vody a staneme se větríkem!...

Zvedáme se do nebeské výšky, pocít'ujeme prostor!...

Rozplýváme se v nebeské modři!...

... Vítr honí po nebi stáda bílých obláčků...

Přilétáme k oblaku — a staneme se jím...

Jsme nadšeni ze svojí radostné bělosti!...

Připlouváme ke skupině dalších oblaků a zařadíme se do jejich družného tanečního letu!...

"Je jaro. Skoro už roztál sníh. Odhalila se vonící země.

Jsme na kraji lesa a posloucháme veselý zvuk potoka.

Splývá s písněmi ptáků — v jednotnou jarní symfonii!...

Všechno v lese ožilo!

Z právě roztáté země vyrážejí první travinky.

Nalévají se pupeny.

Vdechneme aroma jarního ranního lesa!

Pocítíme nejjemnější emoce ve vůních, zvucích
a barvách jara!

Prosytíme se naskrz
jarní svěžestí!

... Přeneseme se do léta.

Je letní ráno, slunce už připaluje.

Jsme na louce, pokryté květinami.

Motýli létají druh za družkou, bzučí čmeláci, v
kvítcích se hemží včely...

Květiny a tráva pijí sluneční světlo.

Vzduch nad loukou je prosycen letní
malátností...

Vdechneme — a naplníme se aromatem voňavé
trávy!

Tou vůní se rozlijeme nad loukou
a — prosytíme se létem!...

... Přišel podzim.

Stromy v lese si oblékly sváteční šat.

Vůně lesa jsou ostřejší, lákají a dráždí ty, kdo se
přáteli s houbařským košíkem...

Podzim je bohatý a štědrý!

Kocháme se prolínáním barev listí!...

Ve světle sklánějícího se slunce a v křiku odléta-
jících ptáků slyšíme podzimní melodii...

Les, zbarvený intenzívním západem slunce nás
okouzluje a noří do meditace...

...Zima.

Něžnost a čistota bílého příkrovu, pozlaceného
nízkým a tichým sluncem nám dává jemnou radost...

Ticho...

Přívětivě na nás mžourají smrky pod
načechranými čepicemi sněhu...

Lyže skřípou...

Na tváři se nám odráží hluboké radostné TICHŮ,
prosycující všechno kolem a uvnitř — až do samotného
srdce!..."

* * *

V roce 1984 jsem dostal návrh uveřejnit meto-
diku prvního kurzu. Tak vznikla moje první knížka
"Umění být šťastným". V těch letech to byla senzace.
"Samizdat" zvedl náklad několikrát.

Ale KGB se konečně probudila — a my jsme byli
propuštěni.

Za tím následovalo předvolání na prokuraturu.
Byla přítomna i novinářka jedněch novin — zlostná a
bojovná; z těch, kdo stále jen hledají, koho by mohli
nenávidět!

Udělal mi "křížový výslech": Jak jsem si mohl
dovolit napsat takovou knihu se slovem "Láska" s
velkým písmenem?! Kdo povolil ji vydat?! Jaké jsem
měl právo doporučovat nejíst maso?! Proč celou
tuhle pitomost nazývám duchovností, když je všem
dobře známo, že duchovnost znamená chodit do ki-
na?!...

Odrážel jsem útoky citáty z Programu KSSS.
Obhájl jsem se. Prokurátor mi stanovil "diagnózu":
"utopický komunismus". Pustil mě. Pašák!

Ale novinářka uveřejnila špinavý "usvědčující"
článek, "poopravila" náš dialog tak, že moje slova
začala vypadat jako řeč debila.

Hájit svou "čest a důstojnost" jsem nezačal, dal
jsem přednost nerozptylování se; šel jsem radši dále.

Jen maminky mi bylo líto: přečetla si to a velice se tím trápila...

Ateista nebo malověrný člověk se může zeptat: "A co váš Bůh — proč vám nepomáhal? Proč vás neochraňoval, nebránil?"

Ale vždyť všechny ty pohromy přece vytvářel právě On, když zaměřoval jednání lidí, schopných špinavých skutků! Prostě se situace musela změnit: museli jsme dostávat nové impulzy k rozvoji!

Bůh tehdy zamýšlel vytvořit třetí kurz naší metody...

... Znovu jsme byli bez práce a bez peněz, dělali si zásobu hub, sušili na zimu bylinky, sbírali a odevzdávali prázdné láhve.

A najednou nás někdo ze známých pozval na cvičení lun-gom — meditačního běhu". Tuto metodu začal v Rusku poprvé zavádět Jan Ivanovič Koltunov — tvůrce jedné z moskevských duchovních Škol, která později získala širokou proslulost po celé zemi.

Podstata metody je v tom, že se meditace nebo pránájámy nezadávají stojícím, sedícím nebo ležícím žákům v sále, ale běžícím v parku nebo po lesních cestičkách ve skupině. A to dělá běh lehkým a radostným, a dává možnost vykonávat některé meditace na mnohem příznivější, vyšší energetické úrovni.

Osvojili jsme si metodiku, modifikovali ji "podle své chuti", doplnili ji "mrožováním" (koupáním v ledové vodě), a novými cvičeními pro práci v sále; — a zrovna tehdy přišlo pozvání na práci od jednoho mládežnického klubu, vedeného nadšencem pro dílo duchovní záchrany lidí naší země — Vladimírem Vladimirovičem Michailovem.

Shromáždili jsme dřívější žáky, kteří prošli prvními dvěma kurzy, a rozjeli jsme práci na novém místě.

V té době nám už dorostli žáci, kterým bylo možné svěřit počáteční etapy výuky. Práce podle našich metod se šířila po celém městě. Žáci rozkvétali jako jarní květy!

Rozkvétali a uzdravovali se nejen dospělí, ale i děti, které brali rodiče s sebou do lesa. Konkrétně, zásluhou "mrožování" se děti rychle zbavovaly typické a tak vážné nemoci — nočního pomočování. Uvedená fakta mě donutila obrátit větší pozornost na duchovní práci s dětmi. V naší škole byla zahájena odpovídající rozmanitá cvičení s nimi, zejména léčebná — na bázi psycho-neurologického sanatoria. Nashromážděná zkušenost takové práce byla shrnuta ve formě článků a publikována v knize [26].

O práci s rostlinami

My celý čas mluvíme o lásce. Není možné přijít k Bohu, pokud se nenaučíme milovat Jeho Stvoření a potom Jeho Samotného.

Láska je altruismus, je to dávání sama sebe!

Pravá láska nemůže být egocentrická!

"Láska k sobě" — to je zvrácení samotné základní myšlenky lásky!

A na duchovní cestě není místo pro takovéto formulace: "Já tě miluji, a proto si přeji patřit jenom mně a milovat mě!"

Pravé altruistické lásce se můžeme učit ve sféře sexuálních vztahů, i ve výchově dětí, i prostřednictvím svého sloužení lidem na svém pracovním místě (pokud se ke své práci chováme jako ke

sloužení, a ne jen jako k prostředku vydělávání peněz a získávání dalších blah), a dokonce i ve frontě na něco, když toho "něčeho" už zůstalo málo, a já vidím, že pro druhého je to potřebnější, než pro mě...

Láska — jako soucit, něžnost, shovívavost, připravenost k sebeobětování atd. — to je základ etiky. A ta etická součást je jádro, podstata všeho duchovně rostoucího v člověku.

Naučit se lásce nám mohou pomoci nejen duchovní vůdcové, nejen druzí lidé, ale i... prosté rostliny — jen kdybychom se tomu chtěli učit!

Vždyť rostliny jsou také živé, cítící bytosti, schopné dokonce i emočně reagovat! Rostliny jsou také, jako my, jednotky života, vtělené do fyzických těl: evolující duše, rozvíjející se zatím jen na své rostlinné úrovni rozvoje.

Právě takhle má smysl chápat rostliny, pokud se chceme naučit lásce!

Rostliny jsou živé bytosti! A my se můžeme učit milovat každou takovou živou bytost, a rozvíjet tak v sobě schopnost emocionální lásky! Vždyť čím více budeme mít objektů, které jsme se naučili milovat, — tím širší a dokonalejší bude naše láska!

Ale existují i jiné možnosti ezoterické práce s rostlinami.

Například, každá rostlina, tak jako i jiná vtělená bytost, má kolem těla bioenergetický obal — kokon. Můžeme se trénovat v ohmatávání hranic kokonů rukou, můžeme rozvíjet jasnovidění, snažit se je uvidět. A vidět kokony je nejsnadnější ze svého kokonu, jestliže v něm rozmístíme vědomí.

Ale jsou i mnohem zajímavější možnosti. Tak se můžeme, když se budeme trénovat jako vědomí,... stát stromy. Můžeme se pro to, například, postavit ke

kmenu stromu zády, sladit se s ním v emocionální lásce — a přes záda se vlít vědomím z anáhaty do těla stromu. Tak se můžeme snadno pocítit, řekněme, borovicí, můžeme se podívat na okolní svět z jejího těla, jakoby jejím pohledem. Při tom moje „já“ zmizí.

To je mezně důležité — naučit se zmizet! Existuje i protichůdná cesta, charakteristická pro některé okultní a černomagické školy, — cesta pěstování svého „já“. „Já tu jsem pánem! Já — budu rozkazovat! Všichni mě musí uctívat!...“ A jako protiváha se ve zdravých náboženských směrech kultivuje pokorná moudrost — pokorné pocitování sama sebe. A to není dogmatický samoučel! V tom je doopravdy zásadní význam. Vždyť jenom tehdy může každý z nás konkrétně splynout s Bohem, a vítězně zakončit svoji osobní evoluci, — když se naučí být ničím, naučí se zmizet — zmizet v Bohu: zmizet v NĚm — aby se stal Jím!

K Bohu se nelze „vlámat“. V Bohu je možné zmizet. Proto v buddhijóze stupně Nirvány v Íšvarovi předchází stupeň Nirodhi, kde se člověk učí převádět svoje „já“ ve stav „nejá“.

Musíme pamatovat na to, že už od samotného začátku Cesty musíme všemi prostředky zamezit růstu nadřazenosti, pýchy a egocentrizmu v sobě. Jinak potom bude těžké se s tím vypořádat.

... Ještě se s pomocí rostlin můžeme zjemňovat cestou sladování se s nimi. Podle ukazatelů „jemnosti — hrubosti“ existují různé druhy rostlin. A tak, dub je energeticky nejhrubší druh stromů severní evropské části Ruska. Ale borovice, smrky, břízy (konkrétně druh *bříza pýřitá*), některé topoly — od těch se máme čemu naučit!

Vždyť se přece nemůže nazývat duchovním člověkem ten, kdo lehce vchází do hrubých energetických stavů, a neumí je v sobě odstranit! A právě jmenované stromy zachovávají klid a jemnost vždy!

Bioenergetická aktivita je závislá na sezóně. Tak, břízy nám dávají svoji jemnost intenzívně na jaře, v období aktivního proudění mízy. S borovicí je nejlepší ze všeho pracovat v létě, v horku. A se smrkem — v chladném ročním období.

Existují také bioenergetické rozdíly mezi rostlinami v mezích jednoho druhu.

Tak, rostliny, rostoucí v nepříznivých podmínkách: například při neadekvátním pro ně množství vláhy v půdě atd. — jsou bioenergeticky slabé. A zdravé stromy, rostoucí v dostatečném prostoru, jsou obvykle plné energie.

* * *

A v závěru této kapitoly ještě podrobně pojednáme o etice vzájemných vztahů s rostlinami.

Někteří bioenergetici v naší zemi se v posledních letech rozfantazírovali o tom, že jedny stromy energii dávají, a druhé že ji odebírají, od prvních se máme „přikrmovat“, druhých se máme bát, jako „upírů“ atd. Tyto fantazie se rodí zejména kvůli nedostatečnosti té informace, kterou je možno vytěžit prostřednictvím virgule a kyvadla, — na rozdíl od možností vcházet s rostlinami do harmonických vztahů emoční lásky, splýváje s nimi vědomím.

Ve skutečnosti takové rostliny, které by „vysávaly“ lidem energii, vůbec nejsou! A my také nemáme etické právo chovat se spotřebitelsky k životní síle druhých bytostí!

Věnujme tomu pozornost! Je to zásadní otázka duchovní etiky! Zde nemůže být místo pro konzumismus! Ale je to místo lásky-dávání, lásky-harmonie!

S rostlinami si duchovně se zdokonalující člověk vytváří vztahy lásky. Přistoupíme s láskou ke stromu, sladíme se s ním v harmonii jemných emocí, obdarujeme ho svou láskou-něžností — a on pak odpoví svojí láskou!

Jenom tehdy, když se setkají dva, z nichž každý zaměřuje vektor svojí lásky ne k sobě, ale k partnerovi, — jenom tehdy nastává opravdová harmonie mezi člověkem a rostlinou, člověkem a člověkem, člověkem a Bohem!

Místa síly

Ted' si pohovoříme o velmi zajímavém jevu, magickým velkým významem pro duchovní práci. Jsou to místa síly.

Daný termín se objevil pro duchovní vědu poprvé z úst Juana Matuse; toto Učení jsme podrobně probírali v knize [20].

Místa síly jsou geografické zóny, někdy velké, někdy maličké, které disponují energetickými poli, významnými pro lidi.

Hned je třeba dodat, že existuje blízký, a někdy s tím i těsně spojený jev — energetická pole, vytvářená rostlinami a technickými zařízeními (transformátory, elektrorozvody s vysokým napětím atp.).

Místa síly mohou být nalezena na povrchu Země, pod ní (například v metru), nad ní, a také na vodních nádržích.

Podstata značné části míst síly může být objasněna následujícím způsobem. Země (jako planeta) je mnohorozměrná struktura. V ní jsou přítomny všechny projevy mnohorozměrného prostoru — od hmoty — až do úrovně Stvořitele. V závislosti na struktuře krystalové mřížky veškeré Země vcelku nebo jednotlivých dílců její kůry — mohou v těch či oněch místech dominovat nebo se naopak projevovat slaběji — energopole těch či oněch prostorových dimenzích. Takže, pozitivní místa síly vypadají jako "díry" v hmotných prostorových dimenzích, zaplněné energií té či oné energovrstvy.

Souhlasně s Juanem Matusem, místa síly dále rozdělujeme na pozitivní a negativní. K těm prvním on řadil místa dávající svou energii lidem, ke druhým — odebírající energii.

Ačkoliv naše zkušenost ukazuje, že ne vždy jsou ta první příznivá, a druhá — nepříznivá. Například, jsou místa síly odebírající energii, která mohou být používána pro očištění organismu od hrubých, choroboplodných energií, to jest, pro vyléčení. A naopak, některá místa síly, mající přebytek energie, nemusejí přinášet užitek, ale škodu, jestliže je jejich energie hrubá nebo obsahuje nežádoucí informační charakteristiky, vyvolávající například úzkost, stesk atp.

Proto rozdělovat místa síly na pozitivní a negativní je lepší podle kritéria jejich objektivního významu. V takovém případě budou, jmenovitě, místa s přebytkem nepříznivých energií zcela spravedlivě patřit ke skupině negativních míst síly.

Je nutné dodat, že v literatuře se někdy místa síly pokoušejí definovat termíny jako "anomální" nebo "geopatogenní" zóny. To není správné. Nejsou to anomálie, to jest, nesprávnosti. A tím spíš se nehodí

ke všem místům síly termín "geopatogenní zóny", to jest, "pro Zemi příznačné zóny, vyvolávající onemocnění".

Místa síly je možné nacházet s pomocí virgulí a kyvadel. Ale, na rozdíl od rozvinutého vědomí, dávají tyto nástroje jen velice ubohou představu o daném jevu. S pomocí virgule a kyvadla můžeme říci o místě síly jenom to, že "tady něco je". Biolokační metoda je v daném případě podobna tomu, jako když člověk s velice oslabeným zrakem určuje, že je tady tma nebo světlo. Ale ten, kdo má normální zrak, — vidí celou škálu barev, a nejen pouhé barvy, ale i jejich slad'ování a prolínání, vidí v nich život! Takový je rozdíl mezi mechanickým, přístrojovým, určováním energetických gradientů, doprovázející místa síly, — a jejich bezprostředním poznáním svým organizmem cestou slad'ování sama sebe jako rozvinutého vědomí s jejich mnohorozměrnými projevy.

Místa síly jsou skutečně velmi mnohotvárná!

Existují taková, která aktivují výlučně anáhatu, nebo višudhu, nebo přední meridián, dávaje nám blaženost.

A jsou taková, která vyvolávají hypertrofované pocit'ování svého "já" — odpudivě "nafouklého" a povýšeného! A můžeme tuto odporost ukazovat žákům — ukazovat jim, jak to vypadá z opačné strany: aby se takovými nestali!

Jsou taková místa, která produkují u všech přítomných "bezdůvodnou" radost a smích.

Jsou místa síly, vyčerpávající člověka energeticky, což může vést ke "smrtné" únavě a onemocnění, jestliže se tam usadíme k odpočinku nebo ubytujeme.

Ale na druhých — se můžeme uzdravit, rychle si obnovit síly.

Padesát kilometrů od Petěrburgu je negativní místo síly o průměru přibližně sto metrů, kde vzniká mohutný pocit stesku a osamění. Tragické je to, že zasahuje okraj vesnice. Žalostný je osud těch rodin, které se sem nastěhovaly: vždyť na tom místě nemůže být radosti z kontaktu jednoho s druhým...

Jsou i jiná místa síly, vyvolávající úzkost, strach. Člověk, který chápe, v čem je problém, — udělá prostě několik kroků dozadu. Ale nechápající se snadno může stát obětí mystické hrůzy.

Bývají místa, produkující agresivitu, stav opilé rozlícenosti. A tak dále.

(Další příklady si můžete přečíst v knihách [20,22]).

Takže znalost toho může ulehčit život každého z nás, ale neznalost způsobí mnoho zbytečných těžkostí.

Znalost umožňuje využívat k prospěchu i negativní místa síly. Například, zmiňované místo osamění a stesku jsem používali ve své práci pro poznání stavu *samoty*. Ne osamění svého těla v odloučení od druhých lidí, ale vlastní *samoty* v předstoupení před Stvořitelem — to jest, odpoutanosti od všeho pozemského, když já zůstanu "mezi čtyřma očima" s Ním v Oceánu mnohorozměrného vesmíru.

* * *

Takovým způsobem můžeme rozdělit negativní místa síly na dvě skupiny:

- a) odebírající organizmu potřebnou energii;
- b) vytvářející nežádoucí psychické stavy.

A teď uvedeme varianty pozitivních míst síly.

První skupina — místa síly, obsahující nadbytek příznivé energie, kterou lehce dávají člověku. Tato energie může být v některých případech méně, a v jiných více zjemnělá. Někdy dominuje úzké spektrum energií, odlišujících se podle kritéria *jemnosti* — *hrubosti*, jindy je spektrum široké. Nepříliš jemnou energii můžeme také využívat, když ji budeme provádět po "mikrokosmické orbitě" a budeme ji takovým způsobem sublimovat na jemnější energie. A jemnými energiemi můžeme naplňovat organizmus, provádět "krystalizaci". To jest, krystalizaci můžeme zabezpečovat nejen energií z jídla, ale můžeme ji i bezprostředně získávat z prostoru na místech síly.

Druhou skupinou pozitivních míst síly jsou ty, které aktivují a rozvíjejí jakoukoliv energostrukturu organismu (čakry, meridiány a další), a také vytvářejí prostřednictvím toho prospěšnou aktivaci emocionálně-volní nebo intelektuální funkce organismu.

Třetí skupinou jsou místa síly, dodávající vědomí tu či jinou formu (nebo, jazykem Juana Matuse, měnící umístění "bodu soustředění"). Tato jejich vlastnost umožňuje trénovat pohyblivost, elasticnost energie vědomí, rozvíjet sebe — jako aktivní, silné vědomí.

Místa síly čtvrté skupiny převádějí vědomí (jestliže je už dostatečně rozvinuté) do té či oné prostorové dimenze. Je to také jakási gymnastika pro vědomí. Juan Matus říkal, že předtím, nežli adept může začít skutečně velkou, seriózní práci, musí předběžně deseti tisíckrát přesunout "bod soustředění". Vědomí se musí stát pohyblivým, lehce tekoucím, svobodně se přemísťujícím po celé škále "diapazónu emanací" v hranicích mnohorozměrného

prostoru, působit na jakékoliv vzdálenosti. Právě takové je rozvinuté vědomí!

K páté skupině můžeme přičíst místa síly, vtiskávající příznivé stavy toho či onoho člověka nebo lidí. Taková jsou například místa síly, vytvářející se na místech meditací nebo na hrobech lidí, z duchovního hlediska vysoce pokročilých.¹⁵

A nakonec — skupina míst síly, která jsou *pracovními prostranstvími* Božských Učitelů. (Podrobně si o tomto jevu můžete přečíst v knihách [20,22]).

Místa síly jsou všude. Já jsem se s nimi setkával v Moskvě i v Petěrburgu, i ve Varšavě, i v Praze, ve městech i v lesích, v močálech i v horách.

... U čtenáře, pochopitelně, už vznikla otázka: a jak je můžeme sami najít?

První, co je k tomu zapotřebí, je vystoupit vědomím z hlavy: mysl musí zmlknout.

Za druhé — musíme v té době hledat Boha, Cestu k Němu, a ne řešit svoje pozemské problémy.

Za třetí — v počátku takové praxe může pomoci následující technika. Pocítíme se oblečení do širokých zvonovitých sukni, které začínají svrchu přímo od krku. Uplně zaplníme sebou celý prostor pod touto "sukni". Vtáhneme tam i hlavu vědomí. A

¹⁵ Analogicky tomu se "vtiskávají" i silné nepříznivé stavy lidí. Například, kdosi z mých lžinásledovníků vodil po svatých místech, které jsem mu ukázal, skupinu jakýchsi d'ábelizovaných vyvrhelů. Kdekoliv se zastavili, — zvláště, pokud zapalovali oheň, — se vytvořilo negativní místo síly s nejhrubší, hnusnou až na zvracení, energetikou.

Když jsem později ukazoval jedno z takových míst svým žákům — jedna ze žaček hned začala zvracet.

Naštěstí stopy takových znesvěcení postupně — během několika let — zeslábnou.

— v tomto stavu — se lehce koulíme po povrchu Země — po nějaké cestičce mezi lesy, poli a loukami...

Právě tohle je překrásné cvičení z ekologie mnohorozměrného prostoru!

* * *

Ekologií se nazývá věda o vzájemných vztazích organismu s vnějším prostředím. Existuje ekologie rostlin, ekologie zvířat, ekologie člověka. Úkolem posledně jmenované je v podstatě ustanovení Harmonie každého člověka s celým okolím, včetně druhých lidí, vzduchu, vody, všech okolních forem života, Boha.

Na techniku psychické autoregulace — jako mocného prostředku takové harmonizace je možné nahlížet jako na jednu z praktických metod ekologie člověka.

Kameny síly

Někdy mají unikátní energetické vlastnosti dokonce i kameny.

Například jsem měl maličký kousek křemene z *pracovního prostranství* Krišny. Jasnoviděním v něm bylo možno vidět jakoby holografický portrét Krišny.

Nebo jsem jednou našel na železničním spodku kousek žuly, který v sobě měl samostatně se obnovující nabíječku, energeticky odpovídající zjemnělé energii čakry anáhaty. S ním jsem dobíjel — při cvičení na zvýšení citlivosti — anáhaty začínajících žáků. Stačilo vzít ho na dlaň — a jeho energie sama protékala přes ruku do čakry. Kámen se přitom vy-

prazdňoval. Ale už za dvacet minut ho bylo možné použít znovu.

* * *

Nejvíce podobných kamenů se mi podařilo najít v moravských horách v Česku. Šel jsem tam jednou se skupinou žáků jednoho z českých duchovních center. A zvedal jsem ze země úlomky žuly s různými živě projevenými energetickými léčebnými vlastnostmi. Ale hned se najednou našli žáci, kteří si těmito energiemi potřebovali poléčit ty či ony svoje orgány. Některé kameny měly tak dva až tři kilogramy váhy, ale lidé, když pocítili jejich sílu, je "popadli", opatrně si je uložili do batohu a s hlubokou úctou je nesli.

Ale potom, vidím, že ve skupině zavládl nějaký zmatek... Dlouho trvaly rozčílené rozhovory s posušky a pohledy směrem ke mně... Potom ke mně přišla "delegace" zahájit "jednání". Ukázalo se, že se Češi náhle znepokojili: nechystám-li se vzít si potom ty kameny s sebou do Ruska?...

S žertovným patosem jsem vykřikl:

— Co si myslíte?! České kameny musejí patřit Čechům! Rusko má dost svých kamenů! Jak jste si něco takového mohli myslet?!

— No vždyť, Vy jste přece jen — "starší bratr"...

(Objasním, že "staršími bratry" bylo v tu dobu nařízeno nazývat Rusy — ve všech zemích, okupovaných sovětskými vojsky...)

Psychosomatika

V posledních pár desetiletích dvacátého století se v Rusku hodně mluvilo o krizi současné "západní" medicíny. Ta se projevovala v tom, že bez ohledu na zvětšování armády lékařů, vynalézání nových léčivých preparátů, zdokonalování zdravotnické techniky atd., se množství nemocných nesnižovalo, ale rostlo. Ve zdravotnickém světě se dokonce objevil hořký žert: "Více lékařů — více nemocných"... K příznakům této krize bychom ještě mohli přidat i to, že úroveň zdraví samotných lékařů byla sotva vyšší, než ostatní části obyvatelstva...

Na ospravedlnění této situace se zrodila koncepce, že nemoci jsou pro lidi něco zcela přirozeného.

Objevili se nemocní, kteří se zjevně pyšnili svými nemocemi, vyžadovali za to zvýšenou úctu k sobě a trávili "na neschopenkách" několik měsíců v roce...

Většina lidí ve vztahu ke svému zdraví zaujala pasivní hledisko. "Naše věc je být nemocní, vaše věc je nás léčit!", — říkali lékařům...

... Základní metodologický nedostatek "západní" medicíny spočívá v tom, že nezaměřuje hlavní úsilí na odstraňování příčin onemocnění, ale na "zahlazování" jejich symptomů.

Ale jakékoliv onemocnění má celý řetěz vzájemně podmíněných příčin. Například, teče nám z nosu. Rýma. Zjevnou nejpravděpodobnější příčinou toho je zánět sliznice nosní dutiny. Jednou z možných příčin tohoto zánětu je, že je vyvolán životní činností mikrobů nebo virů, kteří se rozmnožili. A jestliže my příčinu onemocnění najdeme v tom, že někdo v přítomnosti našeho pacienta kýchnul, a všechna úsilí

zaměříme jenom na potlačení mikrobů nebo virů, — pak nebudeme mít pravdu a místo účinné pomoci můžeme nemocnému ublížit. A vždyť se to skoro po každé právě takhle děje.

Ale opravdu důležitá příčina této situace je ve skutečnosti ukryta hlouběji. Vždyť mikrobi, viry a další podobní paraziti napadají převážně potenciálně už nemocný, to jest, oslabený, zranitelný organismus. Proto hlubší příčina nemocí může spočívat například ve znečištění organismu špatnými energiemi a solemi kyseliny močové — což je výsledek výživy těla zabitých zvířat... Ale tento příčinný faktor má ještě hlubší příčinu — etickou — tu, která člověka přivedla k takovému způsobu stravování. A zde musíme mluvit právě o etice...

Také nelze pouštět ze zřetele ignorování metod "otužování" většinou lidí .

... Nebo jedním z faktorů, ničících zdraví, může být trvalý pobyt v zakouřených místnostech, kde je ještě k tomu špatná lidská energetika...

A tím spíš — vlastní škodlivé vášně — ke kouření, alkoholu atp.

Všechno tohle je narušení vlastní ekologie...

A kdo to zavinil?

... Nebo může být příčinou život ve vlastních hrubých emocionálních stavech, ničících organismus...

Nebo — těsný kontakt s energeticky špinavými a hrubými lidmi...

... A jak často se těšíme uzdravující harmonií kontaktu s živou přírodou?

A jak často se obracíme k Bohu — s prosbami o radu, o vedení, s pokusy pocítit Ho, Jeho Vůli ve vztahu ke mně?

Vždyť ekologickou harmonii musíme hledat ve vlastních vzájemných vztazích — nejen s obklopujícím nás materiálním prostředím a žijícími v něm bytostmi. Ale i s Ním!

Ale On nás učí, že Cesta k Němu leží v rozvíjení DUCHOVNÍHO SRDCE, prostřednictvím LÁSKY a KLIDU!

Vždyť On Sám je LÁSKA! A přebývá v KLIDU, — ve Svém Příbytku! A to znamená, že i my, toužíme-li se přiblížit k Němu — Správcí našich osudů — musíme pěstovat sami sebe — v KLIDU — jako LÁSKU!

... Jak velice často můžeme pozorovat, že člověk onemocní "na nervy" — když podléhá zbytečnému emočnímu zapojení do nějaké složité situace a vchází do stavu negativního emočního stresu!

Takové negativní emoce jako strach, rozčilení, úzkost, hněv, ale třeba jen vnitřní zmatek a neklid, vyvolávají v mnohých případech ztráty elektrického potenciálu organismu a vedou ke zranitelnosti vnějšími nepříznivými vlivy, včetně energetických. A zde se nejedná jen o mrtvice a infarkty — ale dokonce i jen obyčejná angína může být vyprovokována emočním předrážděním... pouze jen ze spěchu!

Ale trénink v psychické autoregulaci umožňuje odstranit nejen tuto příčinu nemocnosti, ale i radikálně změnit svůj osud v budoucnosti — a to nejen ve smyslu zdraví svého těla!

Vždyť ti, kdo se učí žít v hrubých negativních stavech, — oni v těch samých stavech pokračují ve své existenci i po odloučení od svého materiálního těla. Ale to je přece peklo!

Ale stačí jen, pokud se budeme rozvíjet jako duchovní srdce, naučíme se stabilně a pevně žít v klidu a lásce, — a máme zaručený ráj!

... Je známé, že pravděpodobnost onemocnění mnoha druhy rakoviny je mnohem vyšší u těch, kdo holdují alkoholu a nikotinu, a také se živí zabíjenou stravou. Rakovina teď začala být natolik obvyklá..., že ji pojmenovali "nemocí století"... Ale cožpak její hlavní příčina neleží ve vlastní nezodpovědnosti lidí, kteří se nechali zotročit neřestnými vášněmi?

... Na základě osobní zkušenosti práce s tisíci lidí mohu potvrdit, že každý může být zdravý ze své vlastní vůle. Ale musí pro to vynaložit vlastní úsilí na cestě k duchovní Dokonalosti!

Mimochodem... Ted' jsem se zamyslel: kdy jsem měl naposledy rýmu? Nemohu si vybavit: uběhlo-li deset, nebo dokonce dvacet let?...

A Vy si na něco takového o sobě — pamatujete?...

* * *

V medicíně existuje směr, nazývaný psychosomatika. Její základní koncepce, založená na dokázaných faktech, spočívá konkrétně v tom, že somatické (to jest, tělesné) nemoci mohou mít "nervový" (a pokud se na to podíváme hlouběji, — tak etický) původ.

Ale celkově daný směr nezískal všeobecné uznání, poněvadž v psychosomatice chyběla obecná teoretická báze, objasňující původ jmenovitě všech, a ne pouze několika nemocí.

A to je pochopitelné: vždyť psychosomatika vznikala jako ateistický myšlenkový směr...

Ale jestliže přijmeme do svého světónázoru ten fakt,

— že skutečně existuje Bůh — jako Hlavní Cíl našich snažení, jako náš Hlavní Učitel,

— že existuje jmenovitě náboženský smysl našich životů, spočívající v nezbytnosti se rozvíjet, zdokonalovat se — v souladu se záměrem Stvořitele,

— že On se neustále pokouší nás zaměřovat na pravou Cestu, a čas od času používá *bolestivé techniky* — když se chováme nesprávně, —

pak začne být všechno pochopitelné. Právě tohle je ta chybějící základní část teoretické báze psychosomatiky!

Na základě znalostí, vyložených v této a dalších našich knihách, můžeme vysledovat příčinnou závislost konkrétních onemocnění — na konkrétních nedokonalostech.

Příčemž jakékoliv onemocnění je konkrétní signál o etické chybě, nedodělku nemocného. A když je ta hlubinná příčina nalezena, — pak už zbývá si jenom naplánovat cestu k jejímu odstranění a v souladu s tím i k somatickému uzdravení.

* * *

Důležité je si také uvědomit, že zranitelnost tělesných orgánů pro řadu škodlivých faktorů významně vzrůstá při jejich nedostatečném zásobování energií. A za to odpovídají čakry — segmentárně příslušející daným orgánům.

Tak se dá například vysledovat zřetelná paralela mezi

— nerozvinutostí nebo defekty anáhaty — a srdečně cévními a plicními onemocněními,

— energetickými disharmoniemi v manipulě — a onemocněními orgánů trávicího systému,
 — to samé ve svadhistáně — a chronickými nemocemi močového ústrojí a pohlavních orgánů,
 — to samé v múladháře — a neurologickými projevy,
 — ve višudze — a nemocemi krku,
 — v čakrách hlavy — a poruchami v orgánech hlavy.

Procvičování práce s čakrami, spojené s etickými besedami a dalšími psychoenergetickými technikami, umožňuje efektivně prokazovat pomoc nemocným s různými těžkými onemocněními.

Jestliže se obrátíme k poznatkům o souladu stupně rozvinutosti čaker s rysy charakteru [22], pak začne být naprosto srozumitelná vzájemná souvislost mezi našimi etickými nedodělky — a předpoklady k těm či oněm nemocem.

Stav čaker a základních meridiánů — to je právě ten článek řetízku příčin a následků, který se nachází mezi etikou — a zdravím člověka.

* * *

Systém orgán a jeho funkce můžeme rozvíjet prostřednictvím jeho přirozeného fungování. (Nebo ho můžeme naopak oslabovat, nechat ho atrofovat nečinností).

Druhým přístupem jsou speciální "umělé" techniky rozvoje takových systémů. Jsou to například cvičení na pročištění a rozšíření čaker a meridiánů, která jsou zařazena v námi vypracovaném systému psychické autoregulace.

Oba uvedené přístupy mohou dávat kladný výsledek. Ale ten druhý ho dává mnohem rychleji.

* * *

Myšlenka dosažení ekologické harmonie každého člověka má na mysli především dobrosrdečnost z jeho strany a maximálně možné nepůsobení škody svou existencí — druhým lidem a všem bytostem. To se musí spojovat s aktivním tvořivým životním zaměřením.

Namáhavá a dlouhá (a zároveň i nekonečně radostná) je ta cesta přeměny sama sebe!

Na této cestě musejí vědomosti o duchovním zdokonalování přejít, jak to zformuloval G. I. Gurdžijev [62], — do bytí každého z nás. To jest, my se musíme pod vlivem vědomostí a praktických úsilí o změnu sama sebe skutečně přeměnit, a ne si jen zapamatovat nějaká krásná slova, citáty a výroky.

Přičemž hloubka úrovně pochopení etických principů je u různých lidí ohromně rozdílná! Bývalý vrah si může dát slib už víc nezabíjet — a v tom on bude vidět ideál dokonalosti. Ale druhý člověk neublíží nikomu ani činem, ani slovem, ani myšlenkou. Konkrétně, neodhodí na asfalt použitou jízdenku, nenechá v lese odpad — aby nezpůsobil druhým ani tuto malou škodu narušením čistoty a estetické harmonie okolního prostoru.

* * *

Dokonalost se skládá ze tří základních složek: z Lásky, Moudrosti a Síly. Přičemž všechny tři v nás musejí být dovedeny do úplné realizace.

Zaručená cesta duchovního zdokonalování bez velkých chyb začíná tím, že člověk v sobě rozvíjí aspekt Lásky. Jmenovitě Láska tvoří základ, fundament pravé Moudrosti a Síly.

A Moudrost se opírá o Lásku. Ona se skládá z rozsáhlých vědomostí o okolním světě, o Bohu a člověku, a ze schopnosti intelektuální tvořivosti. Projevuje se zejména ve schopnosti vést druhé lidi k Dokonalosti — s porozuměním k ohromné různorodosti cest konkrétních lidí.

A pravá Síla se musí opírat o Lásku a Moudrost. Ona vůbec nespočívá v síle svalů. A také se vůbec nejedná o agresivní snažení získat osobní převahu nad soupeři: to je falešná cesta pěstování vlastního ega. Pravá Síla je dokonalost Vědomí, zbaveného egocentrizmu Vůle, zformovaná na základě Lásky a Moudrosti.

... V souvislosti s tím se ještě podíváme na "odchod" ze společnosti do celoživotních "zátvor" (poustev) v horách, lesích a pouštích, propagovaných některými náboženskými kazateli. Jedna věc je, jestliže člověk, rozhodnutý dobře si popřemýšlet o svém životě, stráví dovolenou v osamoceném rozjímání. Ale něco úplně jiného je bezvýhradný útěk ze společnosti jako od "nepřítele" duchovního zdokonalování. Pokus ovládnout lásku ke všemu, když jsme se nenaučili milovat zcela konkrétní okolní lidi, je iluzí! A jakou moudrost můžeme najít v sebeizolaci, jestliže je fundament moudrosti založen na seznamo-

vání se s vědomostmi, shromážděnými v knihách, na živém kontaktu s duchovně pokročilými lidmi, na rozvíjení svojí schopnosti prokazovat pomoc lidem, sloužit jim. A cožpak si opravdovou sílu rozvíjíme tím, že se spásáme před "světskými" těžkostmi? (S dobrým, lehkým humorem o takových mniších-zátvornících, bojících se žen a loupežníků, vypráví V. Svencickij — [43]).

... Pojem síly mají mnozí lidé spojen se silou zbraně, s mocí pěsti, s klením a nadávkami, se schopností jakékoliv podlosti, s energetickými výbuchy zuřivosti. Ale pravá duchovní Síla — to je síla v Lásce a Moudrosti, v jemnosti a čistotě.

Zákony duchovního rozvoje

Ted' si promluvíme o zákonech duchovního rozvoje, které byly zformulovány částečně našimi předchůdci, a částečně — v procesu práce naší Školy.

* * *

První a hlavní z nich je *zákon LÁSKY*.

Od samotného počátku až do úplného konce svého duchovního vzestupu bychom se měli učit lásce! Je málo — chtít se naučit milovat! Je málo — našprtat se nazpaměť přikázání o lásce!

Existuje láska "z rozumu" — a existuje láska "ze srdce".

První z nich je nezbytným předběžným stupněm na cestě ovládnutí pravé lásky: my musíme silně za-

chtít naučit se milovat a musíme se na začátku pokusit vyznat se v tom intelektuálně.

Ale láska "ze srdce", to jest, emoce, rodící se v čakře anáhatě, je už tím fundamentem, na kterém může být vypěstována Láska Božská — zjemnělá, moudrá, silná, všeobjímající.

Celá duchovní Cesta člověka se skládá z ovládnutí lásky! Poněvadž my se nemůžeme naučit milovat Stvořitele, jestliže už u nás není zformovaná schopnost emocionální lásky! A opakuji, láska může být rozvíjena — pouze pokud máme rozvinutý orgán, produkující tento psychický stav, — duchovní srdce!

Proto k harmonickému rozvoji žáka duchovní školy dochází právě a pouze v tom případě, jestliže dáváme hlavní důraz — na práci s duchovním srdcem.

Láska je to, co spojuje člověka s člověkem, umožňuje najít harmonii s celým okolním prostředím v mnohorozměrném prostoru, to, co, pokud je rozvinuté, umožňuje dosáhnout sjednocení se Stvořitelem.

Člověk nemá jinou možnost splnit nejvyšší náboženská přikázání, vyložená v Novém Zákonu, i v Bhagavadgítě a dalších Písmech Stvořitele lidem — kromě prostřednictvím rozvinuté Lásky!

Pravá je ta Škola, která vyznává princip Lásky.

"Bůh je Láska", — tak učil Ježíš. Co to znamená? To znamená, že jestliže chceme vyplnit hlavní přikázání Nového Zákona "Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš Otec Nebeský!", — pak se musíme tedy, na Zemi, v těchto tělech, přeměnit v Božskou Lásku.

Jinak řečeno, my se musíme naučit milovat jak jeden druhého, tak i všechny tvory, a celé Stvoření —

tak, jako je miluje Bůh. A jenom pak se můžeme vlít do Něho, stát se Jím, Jeho Součástí.

O tomto Splynutí neustále mluví k lidem Bůh [20-22,25]. V Bhagavadgítě jsou konkrétně zapsána tato slova Boha: „Zaměř svou mysl na Mne — a budeš pak žít ve Mně!“ A Ježíš přece říkal to samé svým učedníkům (je to zapsáno v „Knize pro dokonalé“ Apoštola Tomáše): my musíme prostřednictvím svého náboženského úsilí navždy splynout s Králem (to jest, s Bohem Otcem) [46]. Tomu samému učil Bábadží, a teď učí Satja Sáí [20-22,25,34,41,42, 60 a další.].

Takže Učení Ježíše Krista a Avatárů, pracujících v Indii a dalších zemích, se shodují, jak v Jimi stanoveném konečném Cíli, tak i v metodologii duchovního vzestupu. Ta Učení se vzájemně výborně doplňují. Jedny a tytéž pravdy jsou v nich vyloženy trochu jinými slovy — což nám jen pomáhá si je osvojit.

* * *

Druhý zákon je *zákon stupňovitosti rozvoje.*

Čím se lidé mezi sebou odlišují? Přivykli jsme si vidět rozdíly ve věku a pohlaví našich těl, barvě kůže, národnosti a dalších věcech. Ale zdá se, že všechno tohle nemá prvořadý význam ve srovnání, například, s rozdíly v psychogenetickém věku — věku duše, která žije v různých fyzických tělech na cestě své konečné a úplné realizace mnohokrát.

Vědění o tom bylo v masovém křesťanství ztraceno, třebaže tomu učil Ježíš Kristus. Například, Ježíš říkal, že Jan Křtitel je Eliáš, který přišel, ale nepoznali ho. V důsledku tohoto nedorozumění tak současné masové křesťanství nedokázalo vytvořit uce-

lenou koncepci evoluce člověka a metodologii duchovního zdokonalování.

Takže, mezi lidmi jsou rozdíly ve věku duší. Druhý rozdíl je to, jak lidé využili příležitost k zdokonalování, danou jim ve vtěleních. Vždyť jedni jsou například usilovní v učení, druzí jsou leniví. A jsou i takoví, kdo dávají přednost děláním výtržností — místo toho, aby se učili...

Lidé se — ve smyslu jejich duchovních přání a možností — mezi sebou velice liší. A my z této znalosti můžeme pochopit — proč Bůh přeje rozvoji tak mnoha velmi různých duchovních směrů a škol na Zemi. Vždyť, čím je jich více, — tím větší počet lidí si může pro sebe vybrat právě pro tento moment jejich osobní evoluce optimální, konkrétní program sebezdokonalování. A oni při tom získávají jak pozitivní, tak i negativní zkušenosti. Vždyť disponování posledně jmenovaným je neméně důležité!

Zapamatujme si: pouze velice zkušený a proto moudrý člověk může jít po duchovní Cestě rychle. Ale jak se takovým stát? Přece pouze prostřednictvím životních zkušeností...

Takže, každý potřebuje v daném okamžiku jmenovitě vlastní metody. A to, že se konkrétní lidé teď shromáždili v nějakém sále ke cvičení, — to vůbec nevyovídá o tom, že oni všichni takhle společně také dojdou Dokonalosti. Ne. Oni mohou projít spolu — jen pro ně pro všechny společný kousíček Cesty, ale potom se většina z nich rozejde hledat nebo budovat — svoje vlastní cestičky a cesty. A znovu budou dělat správné kroky, znovu budou dělat chyby a trpět kvůli nim, budou pozorovat chyby druhých lidí a budou se učit z jejich chyb — a to tak nebolí, jako ze svých.

Nikdo nemá právo nutit druhého, aby šel jeho cestou! Protože má každý svoji cestu! To Bůh jasně oznámil prostřednictvím Koránu: v náboženství nesmí být donucování! [20].

... Existují různá schémata, zachycující zákonitosti duchovního růstu člověka. To jsou ta schémata psychotypizace, o kterých mluvil Gurdžijev [64], nebo schéma uvedené Juktéšvárem [64], nebo stádia psychogeneze, popsaná v Bhagavadgítě [20].

Teď si probereme jedno z takových schémat, známé v hinduizmu.

Zpočátku je jakýkoliv člověk — jak ve své psychogenezi (rozvoji v řadě vtělení), tak i ontogenezi (individuálním rozvoji v mezích jednoho vtělení) — žákem. On sám v tomto svém stavu ještě nic neumí tvořit. On se učí. Učí se konkrétně tak, že pomáhá druhým jako sluha (v tom nejširším a kladném smyslu toho slova, nejen pouze jako sloužící v domácnosti).

Poté, když se mnohému naučil, získal mnoho znalostí a rozvinul si intelekt, — stává se grihasthou (hospodářem, pánem domu).

Grihasthou můžeme nazvat například toho, kdo, když dosáhl v tomto těle přiměřeného věku, si pořídil dům a rodinu, naučil se materiálně zabezpečovat nejen sebe, ale i druhé, vychovávat děti. Člověk, který se naučil pevně a stabilně stát na Zemi, — právě takový je grihastha!

Ale grihasthové bývají různého rozměru. To jest, grihastha může být "maličký" — a "velký". "Velký" je například ten, kdo stojí v čele celého duchovního směru. Pro takového grihasthu jsou jeho "rodinou" už všichni jeho následovatelé nebo dokonce všichni lidé na Zemi.

V mnoha náboženských směrech a školách tuto zákonitost nechápou, a hned se tam všechny adepty najednou pokoušejí přetáhnout do stavu sannjásina (mnicha). Ale to dotyčným přináší jenom škodu.

... V hinduizmu je ještě jedno schéma, vyložené v Bhagavadgítě, — stupně varn.

První stupeň v ní je analogický stádiu žáka z předchozího schématu. Zpočátku člověk sám ještě nic neumí. Jeho sociální role může být jenom pomocná. Pomáhá druhým, a on sám se přitom učí. Na tomto stupni se nazývá šúdra.

Následujícím stupněm je vajšja. Jsou to šikovní rolníci, řemeslníci, trhovci — lidé, kteří už úspěšně vedou svoji živnost. Oni už jsou grihasthy.

A potom se stávají kšatriji — vedoucími, lídry. To je ještě vyšší vykonávání funkcí grihasthy, výstup na následující stupeň sociální aktivity. Právě na něm se optimálně rozvíjejí takové aspekty Dokonalosti, jako Moudrost a Síla, a také se vytvářejí předpoklady pro rozvíjení Lásky.

Opravdový grihastha-kšatrij musí mít jak sílu, kterou jen samotným zvedáním činek nenačerpáš, a mocný aparát myšlení. Jenom potom bude moci úspěšně pokračovat dál.

Všechna tato stádia musí člověk projít předtím, nežli může poznat Bráhmana (Svatého Ducha) a stát se takovým způsobem členem varny bráhmanů.

Jinak, nežli přes tyto stupně — nikdo k Dokonalosti nedojde. Právě proto je třeba znovu a znovu zdůrazňovat chybnost tendence odchodu od sociální aktivity. Vždyť pouze ve spoustě zcela "pozemských" situací můžeme získat to, co je naprosto nezbytné v závěrečných stádiích sblížení se Stvořitelem.

... V souladu se třemi základními aspekty Dokonalosti existují tři směry duchovní práce.

První je etický směr, představovaný dvěma stupni: karmajógou — učením o eticky správném jednání a bhaktijógou — učením o lásce-oddanosti ve vztahu k Bohu.

Druhý směr je intelektuální: džňánijóga.

Třetí je psychoenergetický, představovaný hathajógou (přípravným stupněm), rádžajógou (práci s energetikou organismu) a buddhijógou — stupněm, na kterém se vědomí zdokonaluje v rozměrech, nerosvratelně převyšujících rozměry lidského těla. Buddhijóga je nejvyšší stupeň duchovní Cesty. Právě na ní se realizuje úplné poznání Boha a Splynutí se Stvořitelem.

* * *

Třetí zákon je *zákon tří "oktáv"*, zformulovaný G. I. Gurdžijevem [62]. On hlásá, že jenom ten člověk se rychle a jistě pohybuje po duchovní Cestě, který zároveň pracuje ve třech směrech. První směr je konkrétní práce na změně sama sebe. Druhý je duchovní pomoc zcela konkrétním lidem. Třetí je aktivní sociální role a pocitování svého členství v životě duchovního sdružení lidí — duchovní školy, občiny, skupiny.

Jestliže nějaká oktáva "vypadla", to jest, jestliže člověk vynechá práci třeba jen v jednom z těchto směrů, — pak u něho nevyhnutelně dojde k zastavení.

* * *

Čtvrtý zákon je zákon sinusoidy.

Za každým duchovním vzestupem nevyhnutelně následuje tendence ke klesání. Zvláště živě se to projevuje na psychoenergetické linii rozvoje: po nejnovějším úspěchu určitě brzy ztratíme nabranou výšku! A pokud se chceme navrátit k dosaženému, musíme vynaložit ještě větší úsilí. Tak se upevňujeme na nových stupních. Tak Bůh, tím, že nám na čas odebírá naše úspěchy, zkouší naše snažení k Němu. On nám tím způsobem také umožňuje nepokračovat pro nás zatím příliš velkou rychlostí. Jinak řečeno, On si prostřednictvím toho vyjasňuje, nakolik nám v dané chvíli byly potřebné naše poslední úspěchy.

A budeme si pamatovat, že právě Bůh je pro nás Realizátorem tohoto zákona. Právě On, když nás vychovává, nám odebírá to, co nám předtím dal — kvůli tomu, abychom se ve svých dosaženích stali pevnějšími. A proto, abychom se "nezhroutili" pod nákladem, který je zatím nad naše síly.

A ten, kdo doopravdy může a chce se nepřetržitě pohybovat dopředu, — ten, pokud tento zákon zná a zachová si bdělost, bude úspěšněji překonávat klesající úseky trajektorie svého pohybu.

* * *

Pátý zákon je zákon následování do hloubky mnohorozměrného prostoru na Cestě k Bohu.

My už chápeme, že Bůh není na nebi a že nemá smysl létat při hledání Boha do vesmíru nebo vylézat na hory. Jmenovitě lokalizovaný Bůh tam není. On tam obecně, to se rozumí, je — ale ne ve větší míře,

než všude. Božské Vědomí je přítomné všude, jak vně našich těl, tak uvnitř. Ale můžeme Ho postihnout, pouze pokud se naučíme ponořovat do hloubky mnohorozměrného prostoru.

Tato cesta začíná od zjemňování svojí emocionální sféry, od zřeknutí se hrubých emocionálních stavů, od toho, abychom se naučili žít pouze v kladných emocích, od očištění svých organizmů od hrubých energií. Přičemž je tohle nemožné bez přechodu na nezabíjené stravování. Nezabíjené stravování je také dodržováním biblického přikázání "Nezabíješ!"

Zjemňování vědomí také napomáhá sladování s jemnými stavy přírody, komunikace s dětmi, s duchovně pokročilými lidmi, s odpovídajícími uměleckými díly.

Bude tomu pomáhat meditační práce, techniky rádžajógy, a poté i buddhijógy, zejména na odpovídajících místech síly.

Jenom prostřednictvím toho můžeme proniknout do Příbytku Boha Otce, upevnit se tam a zmizet v Něm. Tak dosahujeme stavu, který Ježíš vyjádřil slovy: "Já a Otec jsme jedno" [20,22].

Zdůrazňuji přitom, že jen přísně monoteistický světový názor, obsahující v sobě vědění o mnohorozměrnosti prostoru, kde je Stvořitel chápán jako Prvotní Vědomí, jsoucí v nejjemnější úrovni vesmíru, — jenom tento světový názor umožňuje projít naznačenou Cestu.

* * *

Šestý zákon je zákon intelektuální připravenosti.

Vysoké pravdy, o kterých teď mluvíme, nemohou být pochopeny lidmi, procházejícími teprve počáteční etapy svojí evoluce v lidských tělech, a také těmi, kdo se pohybují v "klesajícím" proudu. Každý člověk musí být předběžně intelektuálně připraven, aby mohl pojmut každou novou porci vysokých duchovních návyků.

Přičemž je důležité u zájemce o získání nového zasvěcení do tajných vědomostí věnovat pozornost harmoničnosti rozvoje — jmenovitě všech tří základních aspektů zdokonalování: Intelektuálního, etického a psychoenergetického. Avšak, jestliže je ta harmonie narušena, a rozvoj probíhá jen po posledně jmenované linii — pak to člověku jenom škodí. Konkrétně, slabý intelekt nemůže vydržet zatížení, která se na něho kladou v důsledku pronikání do hlubin mnohorozměrného vesmíru.

Podotýkám také, že plnocenný etický rozvoj není možný, pokud v člověku neexistuje odpovídající intelektuální báze. Jestliže v něm není, pak dochází jen k povrchnímu pochopení etických principů.

Uvedu příklad — vyplnění přikázání "Nezabiješ!". Koho a kdy nelze zabít?

Jenom mě aby nezabíjeli?

A nebo i já nemám zabít?

A jestli mě napadnou?

A jestli bude válka?

A jestli napadli moje přátele?

A zvířata — také nezabít?

A komáry zabít můžeme?

A jak je to se zabíjením rostlin k jídlu a k dalším potřebám?

Ale vždyť podobný výčet "těžkých" otázek je možné položit na jakékoliv z deseti přikázání, která

obdržel Mojžiš. A všechny tyto otázky nám Bůh nutně pokládá v teoretických a praktických cvičeních ve škole s názvem Země — v závislosti na naší vyspělosti.

Ještě příklad — splnění přikázání "Nepokradeš!":

Někdo se může vzdát krádeže peněz a majetku.

Ale co přestat krást svobodu druhých lidí, kterou krademe, když jim vnucujeme svoji vůli, — kolik lidí dosahuje této úrovně mravnosti?

A jestli to samé posoudíme v našich vztazích se zvířaty?

A kradení bioenergií druhým lidem — při našem chtění něčeho od nich?

A jak spojit přikázání "Nesesmilníš!" — s přikázáním Nového Zákona "Každému, kdo tě prosí — dávej!?" A čím se liší "cizoložství" od "smilstva" (takové slovo také figuruje v dopisech apoštolů)?

A jak je těžké zbavit se hříchu odsuzování! Ale vždyť předtím se musíme vyznat v tom, čím se liší odsuzování od kritického ohodnocení skutků druhých lidí.

A jak je to se "spravedlivým hněvem"?

Nebo — s "právem" na "usvědčení" které někdo "uzákonil", aby obešel zákaz odsuzování? Jestlipak chápeme, že jak "usvědčení", tak i "spravedlivý hněv" — přesně stejně vedou jejich vykonavatele do pekla, jako hněv odsuzování? Vždyť do pekla se nedostávají ti, kteří "zhřešili" jednou nebo několikrát, — ale ti, kteří si během života v těle přivykli na hrubé emocionální stavy, kteří se nenaučili emocionální srdečné lásce, nezjemňovali se prostřednictvím laskavosti a něžnosti — možná i právě proto, že se báli "zhřešit"?...

A ti, kteří se svým hrubým násilím pokoušejí v některých katolických zemích potlačit právo druhých na potrat, nejsou oni sami většími hříšníky, nežli ty ubožačky, které jdou na potraty?

Tohle všechno jsou složité otázky etiky, k jejichž rozřešení je zapotřebí rozvinutý intelekt. Vždyť je přece tak jednoduché postrašit člověka se slabou inteligencí kvůli jeho "smrtnému hříchu", uvrhnout ho do propasti chronického strachu a předurčit mu tím místo v pekle!...

... A kolik těžkých otázek bude mít ten, kdo se seznámí se životem v druhých prostorových dimenzích! A jak jednoduché je se tam zamotat a zabloudit!

Nemá smysl učit žáky nižších tříd základních škol tomu, co probírají na vysokých školách! Tak je to i v duchovní práci. Pro získání vysokých tajných vědomostí je zapotřebí odpovídající zralost žáka.

Konkrétně je zapotřebí, aby se na začátku naučil tomu, co musí ovládat grihastha. Poněvadž pouze kšatrij se může stát bráhmanem!

* * *

Sedmý zákon je *zákon síly v jemnosti.*

Je důležité vědět, že nemá smysl rozvíjet hrubou sílu, ale pouze zjemnělou.

Proto bychom se měli zpočátku učit zjemňování, a až potom — síle. Jinými slovy, silnou ať se stane ne výchozí hrubost, ale zjemnělost!

Harmonický rozvoj silové funkce začíná snažením udělat zdravým, elastickým, čistým a silným svoje tělo. Toho můžeme dosáhnout zejména technikami hathajógy a dalšími systémy trénování těla.

Druhý stupeň je rozvíjení bioenergetických struktur organismu: čakry a hárá, a také základních meridiánů. Je to stupeň rádžajógy.

Třetí stupeň je buddhijóga, kde u žáka, připraveného ve všech směrech, probíhá "krystalizace" vědomí, a on si jmenovitě prakticky osvojuje vyšší prostorové dimenze.

Ještě jednou zdůrazňuji, že aspekt Síly je účelné začít rozvíjet, pouze pokud už jsou nahromaděny významné potenciály Lásky a moudrosti. Jinak disponování silou může člověku způsobit velkou škodu.

* * *

Osmý zákon je zákon obrácenosti tváří k Bohu.

Připomenu slova Krišny z Bhagavadgíty: "zaměř svou mysl Na Mne, ponoř se jako vědomí do Mne — a budeš pak žít ve Mně!"

V hinduizmu existuje velice hodnotné obrazné srovnání našich smyslů (funkcí smyslových orgánů) — s chapadly (indrijemi). Když se díváme — vystrkujeme z očí "chapadla", kterými se dotýkáme objektů. Když posloucháme — děláme to samé z uší... Dokonce když přemýšlíme o nějakém objektu — zaměřujeme na něho indrije svojí myslí.

Na náboženské Cestě spočívá úkol v tom, abychom zaměřili indrije svojí myslí, a poté i vědomí — na Boha: aby ve výsledku srostly vědomím s Ním. Posledně jmenované se provádí jmenovitě metodami buddhijógy: právě ony umožňují řešit tento problém radikálně.

* * *

Devátý zákon je zákon zničení svého nižšího "já".

Závěrečný evoluční cíl člověka je Splynutí se Stvořitelem, nazývaným také Vyšším "Já" — může být dosažen pouze po zkrocení svého nižšího "já".

Toho se také dosahuje s pomocí speciálních meditačních technik buddhijógy. Jako přípravná etapa ke Splynutí slouží ovládnutí stavu Nirodhi — jednoho ze stupňů Nirvány, kdy se vědomí převádí do stavu "ne-já" prostřednictvím osvojení meditace *totální recipocita*.

Ale usilovat o realizaci tohoto úkolu má smysl začít už od samotného začátku, tím, že v sobě pěstujeme skromnost a pokornou moudrost.

A obrátíme pozornost na to, jak důležitý význam tomuto směru duchovní práce s žáky přikládal Ježíš Kristus! Je to vyloženo v Novém Zákonu, a v integrované formě si to můžete přečíst v knize *Ekopsychologie* [22].

* * *

Desátý zákon je zákon přetržení připoutaností k "pozemskému".

Vyplnění tohoto principu vede k dosažení stavu Mukti (Mókša). Toho se dosahuje úplným ovládnutím technik řízení indrijí a zničením svého nižšího "já" ve stavu Nirodhi.

Stavu Mukti může být dosaženo pouze metodami buddhijógy, kterým musejí předcházet stupně ráadžajógy.

... Ale podtrhuji, že nemá žádný smysl pokoušet se to uskutečnit, pokud předběžně neprojdeme všechny předchozí stupně osobnostního formování v "pozemských" věcech a na "žebříčku" duchovního vzestupu.

Na všech stupních duchovního vzestupu může člověk zůstat zapojený do sociálního života, což demonstrovali konkrétně Krišna, Gautama Buddha, a po nich — Ježíš, Bábadží, Rádžniš, Satja Sái a Další.

Při tom se uskutečňovaná společenská role — v závislosti na míře vzestupu po vyšších stupních Cesty — stává stále více a více dokonalou. Vždyť tyto Duchovní Hrdinové už nekonají z osobního zájmu, ze zjištných pohnutek, ani z připoutanosti k samotné činnosti, — ale kvůli blahu všech, používaje přitom stále více vzrůstající Moudrost.

Rádža- a buddhijóga — jejich místo v evoluci

Slovo Jóga (s velkým počátečním písmenem), označuje Sjednocení, dosažené Splynutí s Bohem v aspektu Stvořitele, Íšvary. Jestliže se toto slovo píše s malým písmenem — pak se tím myslí Cesta k tomuto konečnému Cíli evoluce individuálních duší (vědomí). Tyto významy jsou naprosto souhlasné se smyslem latinského slova *religia*.

Ale co je to Bůh?

Je třeba si všimnout, že toto slovo lidé chápou různě. Velkou pravdu měl G. I. Gurdžijev, který řekl, že každý člověk má svoje náboženství. Skutečně je těžké najít dva lidi, kteří by chápali svoji nábožen-

skou cestu stejně, dokonce i pokud se považují za přívržence stejného náboženského směru.

Slovem Bůh někteří lidé označují toho či onoho „boha“ z mýtického nebo pohádkového panteonu.

Anebo také některé skupiny lidí věděly o konkrétních Božských Učitelích — představitelích Stvořitele — a věřili v Ně.

Ale dále potom v Indii — prostřednictvím Krišny, v Judsku — prostřednictvím židovských proroků, v Číně — prostřednictvím Chuanga-Di, v Arábii — prostřednictvím Muhammada — lidé získali metodologicky hodnotnější představu o Jednotném Souhrnném Prvotním Vědomí Stvořitele, jsoucím v Jeho Příbytku. V různých jazycích Ho přirozeně nazývali různě. A Ono se nachází v té nejhlubší (vzhledem k materiálnímu světu) úrovni (plánu, vrstvě, lóce, eónu) mnohorozměrného vesmíru. Právě toto pochopení slova Bůh je centrální, a právě ono vytvořilo základ monoteizmu.

Ale existuje ještě jeden monoteistický význam slova Bůh: Bůh — jako Absolutno, to jest, jako *Všechno* (jako Stvořitel, sounáležitý se svým Stvořením a tvořící s ním Jednotný Organizmus).¹⁶

Můžeme také mluvit o Bohu v osobnostním aspektu. To je v rámci monoteizmu přípustné vzhledem k tomu, že Vesmírný Stvořitel může vtělovat Části Sebe do lidských těl — kvůli prokazování pomoci vtěleným lidem ve variantě, která je pro ně nejprospěšnější. Ale zde musíme být ostražití, abychom se nestali uctívači jmenovitě materiálního těla Božského Učitele — místo toho, abychom se snažili o Jeho poznání jako Božského Vědomí a o Splynutí s Ním v Příbytku Stvořitele.

¹⁶ Podrobněji viz v [20-22,25].

Do pojmu Bůh také patří Jeho Projevy ve formě Svatého Ducha (Bráhmana). Zde mluvíme především o nevtělených Božských Učitelích, vycházejících do Stvoření z Příbytku Stvořitele.

Abychom my rozuměli druhým lidem, mluvícím o Bohu, a aby oni rozuměli nám, — musíme mít na zřeteli tyto rozdíly.

... Teď budeme mluvit o Evoluci.

Nejúplnější poznatky o ní můžeme načerpat v Bhagavadgítě [20]. V této knize jsou vyloženy duchovní besedy Ardžuny s Božským Krišnou. Jmenovitě v Bhagavadgítě jsou uvedeny zcela úplné poznatky o tom, co je to Bůh, co je to člověk, v čem je smysl života člověka, a podle jakých základních zákonů probíhá jeho evoluce.

Můžeme mluvit o evoluci lidstva, o evoluci konkrétního člověka, a také o evoluci Boha. To všechno je těsně svázané, a bude to zřejmé z dalšího výkladu.

Evoluce Boha probíhá v cyklech, které se v současné astronomii nazývají kosmickými pulzacemi. A v sanskrtu se tyto cykly nazývají Manvátary. Každá Manvátara se skládá z Kalpy — časového intervalu, kdy existuje svět, "projevený" na materiální úrovni, a z Praláji — časového intervalu, kdy "projevený" svět zmizí. Uvedené etapy Manvátary jsou v Bhagavadgítě srovnávány se "Dnem" a "Nocí" Bráhmana (Svatého Ducha).

Každá Manvátara začíná aktuálním "stvořením světa" (řečeno biblickým jazykem) a končí "koncem světa" — kdy se už existující podmínky v dané části Stvoření vyčerpaly.

Na začátku každé Manvátary se Bůh v aspektu Absolutna projevuje ve třech Svých základních součástech:

a) Nejvyšší Puruša — to jest, Stvořitel, Který se stává Svědkem a Správcem evoluce puruši v prakriti, a je také Cílem osobní evoluce každé jednotky života,

b) Vyšší Puruša — Jednotky Božských Vědomí, vycházející z Nejvyšší Puruši, Božští Učitelé, představující Stvořitele a v souhrnu nazývaní Bráhmanem neboli Svatým Duchem,

c) protoprakriti — to jest, protomaterie (energie, ze které se potom vytváří materie);

d) protopuruša — to jest, ta energie, ze které se budou vytvářet duše, předurčené k tomu, aby se rozvíjely v podmínkách, vytvářených k tomu v prakriti.

Ve výsledku každé Manvátary Se Stvořitel naplňuje těmi jednotkami puruši, evolvovanými ve fyzických tělech, které stačily projít úplný cyklus svojí osobní evoluce a dosáhly Božské Dokonalosti.

Všechno ve Stvoření je předurčeno právě pro to. V tom je smysl všeho, co se děje ve vesmíru. Vždyť jmenovitě prostřednictvím toho probíhá i Evoluce Samotného Boha, v tom spočívá.

Mimochodem, některými mystiky bývá někdy vznášen dotaz na zmizení času v jejich meditacích, a pokud je to tak, říkají, pak objektivní čas neexistuje. Ne, on existuje. Prostě jen bývá různý. Pozemský čas se měří periodami otáčení Země kolem svojí osy (den a noc) a kolem Slunce (rok). Tyto jednotky objektivního pozemského času lidé rozdělili na smluvené jednotky: měsíce, hodiny, minuty, sekundy. Ale v galaktických rozměrech se čas měří Manvátarami.

Nyní si probereme, jak probíhá evoluce puruši.

Začíná tím, že se na krystalických mřížkách minerálů planet začnou z prvotně difuzní energie formovat první zárodky.

Zformovaný shluk energie se poté vtěluje do jednoduchých mikroorganismů, potom do složitějších rostlinných těl, poté do živočišných těl, a vtělení za vtělením se v nich rozvíjí.

Potom evoluce každé takové duše pokračuje v lidských tělech.

To jest, každý z nás, lidí, má ohromnou prehistorii vtělení do různých těl.

Ale někdo z nás už prožil mnoho lidských vtělení, a někdo se stal člověkem například poprvé. Od posledně jmenovaného nemůžeme čekat, že hned teď dokáže přijmout náboženské myšlení. Takoví lidé teď vedou úplně jiný způsob života, — a to ne proto, že by byli špatní, ale proto, že jsou prostě ještě mladí, nezávisle na věku jejich nynějších fyzických těl. Oni se také někdy, možná, stanou vysoce vzdělanými mysliteli. A poté i splní nejvyšší předurčení člověka: splynou sebou — jako Duší, rozvinutou do Dokonalosti — s Božským Vědomím.

* * *

Ježíš řekl: buďte dokonalí, jako je dokonalý váš Otec Nebeský, to jest, usilujte jmenovitě o Božskou Dokonalost, staňte se takovými, jako Bůh (Mt 5:48).

Ale jak přikročit k realizaci tohoto našeho nejvyššího předurčení?

Existuje v Novém Zákoně takové přikázání: Bůh je Duch, a ti, kdo Ho uctívají, Ho musejí uctívat v duchu a pravdě (Jan 4:24). To jest, člověk si musí na začátku uvědomit sama sebe ne jako tělo, ale jako ducha, vědomí — shluk energie vědomí, osvobozené od těla. A — jako takové vědomí — si musí budovat své vzájemné vztahy s Bohem-Duchem, Nejvyšším

Vesmírným Vědomím, — aby ve výsledku došel ke Splynutí s Ním.

O tomto finálním aktu lidské evoluce se mluví v "Knize pro dokonalé" Apoštola Tomáše: člověk musí prostřednictvím svých duchovních úsilí splynout s Bohem Otcem (tam je řečeno "s Králem") a zůstat v tom Splynutí navždy [20,46].

V Bhagavadgítě se o tom samém mluví podrobněji: jsou tam uvedeny základy buddhijógy — učení o práci na rozvoji vědomí [20].

A ještě v ní je takové přikázání: jestliže zasvětiš celý svůj život beze zbytku Mně — přijdeš ke Mně, jsa pohlcen Átmanem. (9:34)

To jsou velká a překrásná slova, jedna z nejlepších meditací, kterou nám přinesla Bhagavadgíta: my dospíváme ke Splynutí s Bohem prostřednictvím toho, že Mu dovolujeme, aby nás pohltil...

A o tom mluvili nejen Krišna a Ježíš: ke stejnému pochopení došli i čínští alchymisté, i buddhisté Tibetu, i mexičtí indiáni Toltékové, i muslimští súfiové [20,25,33, 38] — duchovní činitelé, na první povrchní pohled, z naprosto různých duchovních kultur... Ale proč se to tak podařilo? Prostě jenom proto, že všechny lidi vede po duchovní Cestě Jednotný Bůh!

* * *

Takže, my máme reálnou možnost utonout navždy v objetích svého Velikého Vesmírného Milovaného — Boha!

Ale pro to musíme, za první, mít dostatečně silnou lásku k Němu, a za druhé, — stát se hodnými tohoto Splynutí, to jest, Dokonalými.

A co pro to musíme dělat?

... Vraťme se ještě jednou k posouzení evolučního řetězu: kameny — rostliny — zvířata — člověk — Bůh.

Kameny, jak se ukazuje, mají určité svérázné zárodky paměti. A můžeme, pokud máme určitou zkušenost, takovou informaci ověřovat.

Tak se můžeme ponořit vědomím do vnitřku kamene — do těch časů, kdy kámen ležel na břehu moře, a nad ním létali s křikem rackové... Můžeme uvidět epizody z války... Můžeme z paměti kamene načítat silné lidské emoce... Například, na bývalých finských územích Karelské šíje se mi podařilo najít kámen, který sloužil jako lavička u domu a byl svědkem zpočátku vysoké harmonie a lásky mladé finské rodiny — a potom jejího krutého hoře, když se v době Druhé světové války přiblížila stalinská vojska a bylo nutné opustit svůj milovaný dům... Mnozí moji společníci na tomto místě nedokázali zadržet slzy...

Rostliny už mají nejen paměť, ale i emoce (pochopitelně, na jejich — rostlinné — úrovni). My všichni jsme už bezpochyby slyšeli nebo četli o zkušenostech Cleve Backstera, zopakovaných poté v mnoha dalších laboratořích různých zemí [39 a další]. Jejich podstata je v přístrojové registraci elektrofyziologické odpovědi rostliny na emoci člověka, zaměřenou na ni ze vzdálenosti několika metrů; například agresivního přání spálit jí list...

Zvířata už mají nejen paměť a emoce, ale i mysl; ona myslí — a někdy lépe, než velice mnozí lidé...

A člověk má ještě jednu možnost — možnost rozvíjení vědomí.

Nesmíme si myslet, že všichni lidé mají rozvinuté vědomí. To ani náhodou! Oni musejí kvůli tomu

nejdříve projít některými stupni evoluce v lidských tělech.

Co je to vědomí? V primitivním ateistickém materialismu mluvili o "společenském vědomí" a nebo tento termín ztotožňovali s termínem "intelekt". Ale v základní psychologii se pod tímto slovem chápe shluk sama sebe si uvědomující energie.

Pokud to porovnáme se stejným pojmem v sanskrtu, pak tam se mysl označuje slovem manas, a rozvíjené vědomí — buddhi.

Ale pochopit to úplně mohou jen ti lidé, kteří se už jako vědomí metodami buddhijógy rozvinuli. Jenom pro ně je vědomí empirickou skutečností, a ne jen slovem, symbolem něčeho nepochopitelného... Dokonce v Indii existují náboženské školy, pro jejichž adepty se pojem vědomí ještě nestal skutečností a slovo buddhi vysvětlují jako "vyšší rozum". Stejná chyba je typická pro překlady indické filozofické literatury do evropských jazyků.

Takže, vědomí je energie — ta samá, kterou si uvědomujeme jako individuální "já".

Přičemž mysl je jednou z funkcí vědomí. A mozek je přístroj pro spojení vědomí, vtěleného do těla — s prostředím toto vědomí obklopujícím.

Dokud je vědomí rozvinuto slabě — nemáme možnost oddělit ho v sebepocitování od mysli a vlastního materiálního těla.

A jeden z úkolů člověka spočívá v tom, rozvinout a zvětšit množství té energie vědomí — do kosmických měřítek, přičemž konkrétně ve vyšších, jemnějších úrovních Univerza — s tím, aby se potom, až zničí svoji oddělenost od Boha prostřednictvím speciálních technik buddhijógy, vlil sebou — jako rozvinutým vědomím — do Stvořitele.

Praktická zkušenost naší Školy ukazuje, že člověk, který začíná s cvičeními, mívá "objem" vědomí velký asi jako tenisový míček. Ale po několika kurzech cvičení už mohou úspěšní žáci dosahovat svými "krystalizovanými" vědomími jakéhokoliv bodu v hranicích Země a jí obklopujícího prostoru.

Takového efektu se dosahuje používáním metod zvyšování pohyblivosti zjemňovaného vědomí, a poté jeho "pěstováním" ("krystalizací") speciálními technikami — zpočátku v hranicích bioenergetického obalu kolem těla (kokonu), a poté i vně jeho.

Hlavním dodavatelem energie pro "krystalizované" vědomí je obyčejné jídlo. To jest, energie, uvolňovaná při biochemické přeměně částic prakriti v našich tělech, je využita na formování zpočátku puruši, a poté — Vyšší a Nejvyšší Puruši. Právě k tomu jsou konkrétně potřebná vtělení! A proto také nemůže evoluce vědomí probíhat v nevtěleném stavu!

Ještě jednou opakuji, že puruša se "živí" prakriti — aby rostla. Pro to také existuje celé materiální Stvoření, aby v něm bylo možné usídlit materiální fyzická těla, disponující mechanismem sebeobnovy, — a poté v nich pěstovat energii puruši.

* * *

Ale vypěstovat "masu" vědomí není moc jednoduché: vždyť to není ani trochu mechanický proces. Abychom se v tom vyznali, zkusíme ještě jednou prozkoumat proces evoluce v řadě vtělení.

Existuje mnoho schémat psychotypizace lidí, vyjadřujících stupně psychogeneze. Nejjednodušším z nich je schéma gun, popisované v Bhagavadgítě:

První guna — *tamas*, je temnota, tupost, nevědomost.

Druhá — *rádžas*, je etapa, kdy člověk začíná aktivní proces svého rozvoje, vystupuje z tupého primitivismu, roste jako bojovník, a poté i jako předák, vedoucí, organizátor druhých lidí.

Třetí guna — *sattva*, je čistota, harmonie, blaženost, štěstí.

Ale Krišna učil neupadnout do pasti *sattvy*, protože *sattva* má vlastnost "připoutávat" k sobě tím štěstím, které člověk poznává na tomto stupni svého rozvoje. Krišna vyzývá odtrhnout se směle od *sattvy* a jít dále — ke Stvořiteli — prostřednictvím dalších úsilí o svoji přeměnu.

Ale člověk nesmí *gunu sattvy* minout! Protože jen ona ho může upevnit v jemnosti, harmonii a klidu.

Přesně tak ale nelze minout ani *gunu rádžas*. Vždyť v ní se osvojuje energičnost, a získává pro další vzestup nezbytná síla vědomí. Můžeme říci, že *sattva* v člověku musí být "podpírána" silou a energičností, vypracovanými v *guně rádžas*. *Sattva* musí být silná!

Já sám jsem se v minulosti dopustil několika vážných chyb v ohodnocení některých svých společníků, když jsem považoval slaboučké v kritériích energičnosti a intelektu, ale zjemnělé působením našich metod prvních kurzů, — za vlastníky opravdové *sattvy*. Tito lidé potom velice bolestivě upadali do svého výchozího *tamasu*, když kurzy skončily a práce s nimi v naší Škole byla přerušena. Ukázalo se, že nedokázali stát na svých nohách.

Vývody jsem udělal takové:

— za prvé — je třeba umět odlišovat pravou *sattvu* od *sattvou* jen přizdobeného *tamasu*;

— za druhé — seriózní duchovní práce není pro slabé lidi.

Takže instruktoři vysokých duchovních stupňů musejí nutně důkladně studovat psychogenezi svých žáků: jestli ovládli rádžas, upevnili se v sattvě atd.

Přitom je účelné psychotypizovat každého žáka tak, že na něho budeme aplikovat několik různých škál hodnocení. To nám umožní získat mnohem úplnější obraz a vyhnout se chybám.

* * *

Už jsme jednou posuzovali jinou škálu — indické varny, jak jsou vylíčeny v Bhagavadgítě.

Podle tohoto schématu je člověk na začátku představitelem varny šúdrů. To jsou vtělené mladé duše. Tito lidé ještě nic neumějí. Musejí se zatím učit u dospělejších (psychogeneticky) lidí; pomáhat jim v práci.

Poté se člověk stává vajšjou, pokud už rozvinul svůj intelekt natolik, aby mohl být samostatným podnikatelem, zabývat se řemeslem, zemědělstvím, obchodováním atp.

Když už se rozvinul v předchozí varně, přechází přirozeným způsobem do varny kšatrijů, to jest, stává se předákem, organizátorem, obětavým bojovníkem.

A když získá vyšší duchovní vědomosti, a projde praktickou náboženskou cestu zpočátku jako žák, a potom i náboženský vůdce, se člověk — prostřednictvím metod buddhi-jógy — dostává k Nirváně v Bráhmanu, a stává se bráhmanem, představitelem nejvyšší varny. Z tohoto stupně pak může pokračovat ještě dále.

* * *

Ted' si probereme ještě jednu škálu psychotypizace.¹⁷

Souhlasně s ní se zpočátku každý člověk může pociťovat pouze jako fyzické tělo. To se děje jak v psychogenetickém, tak i v ontogenetickém mládí. A je to nutné: dítě se musí zpočátku naučit žít na Zemi, na materiální úrovni, a rozvíjet se jejím prostřednictvím. Děti nesmíme odtrhovat od materiální úrovně, například je učit složité meditace. Také se je nesmíme pokoušet zasvěcovat do náboženských pravd, příliš hlubokých pro jejich věk.

Opakuji: jakýkoliv člověk musí zpočátku zesílit ve vzájemném působení s materiální úrovní — zesílit především intelektuálně: nasbírat vědomosti a zkušenosti v řešení vznikajících problémů. Jenom pak se může bezpečně zabývat seriózní duchovní praxí! A pro ni je radno vybírat pouze ty lidi, kteří se už naučili pevně "stát na zemi".

Takže člověk, nacházející se na prvním stupni, vidí jenom materiální svět a pociťuje se jenom jako materiální tělo.

Druhý stupeň se nazývá "astrální úroveň". Tito lidé začínají chápat a pociťovat, že existuje něco mimo hmotu. Začínají cítit svoje neztotožnění s fyzickým tělem, dělají pokusy vypořádat se s tím detailněji, zejména prostřednictvím mystických praktik. Oni ještě nemohou pociťovat Božské úrovně vědomí,

¹⁷ Zdůrazňuji, že bychom neměli hledat souvztažnost stupňů rozvoje, vyznačených v tomto schématu, s kosmickými úrovněmi struktury mnohorozměrného vesmíru.

Dávám na to důraz právě proto, že je uvedená chyba typická mezi začínajícími duchovními hledači.

poněvadž nejsou zjemnělí a proto do nich nemohou "vcházet". Proto bývají často vtaženi do vzájemné součinnosti s nevtělenými bytostmi hrubých prostorových dimenzí, přičemž je někdy začínají vnímat — jako svoje "učitele" nebo dokonce jako "Boha".

Kosmická "astrální úroveň" je příbytek málo rozvinutých, z evolučního hlediska nejméně pokročilých bytostí, včetně lidí.

Právě to, jaký stav podle škály *jemnosti* — *hrubosti* byl obvyklý za života v těle, — jmenovitě to také předurčuje bytost odloučenou od těla, do pekla, ráje, nebo do Příbytku Stvořitele. Právě proto jsou tak důležité spásné tendence opouštění hrubých emočních stavů a všemožné zjemňování vědomí!

Peklo — to jsou nejhrubší nemateriální vrstvy mnohorozměrného vesmíru, kam se dostávají ti, kdo v sobě za života v těle rozvinuli pekelné vlastnosti. A ty si vypěstujeme tím, že budeme opovrhovat bojem se svými neřestmi, budeme je aktivně kultivovat, a také se sladovat s obyvateli pekla.

Proto je pro každého tak žádoucí, aby toto tak nebezpečné stádium svého rozvoje, u kterého je tak snadné sklouznout do pekla, "proběhl" co možná nejrychleji. Proto opakují, že je třeba věnovat nejpodstatnější pozornost etické práci na sobě — v souladu s příkázáními Boha.

Následující evoluční stupeň za "astrální úrovní" je mentální úroveň. Vystoupení na tento stupeň je podmíněno seriózním intelektuálním hledáním Vyšší Pravdy a rozvíjením intelektu prostřednictvím toho. Je třeba konkrétně dojít k pochopení toho, že na Cestě k Bohu a k vlastnímu štěstí bychom měli věnovat nejhlubší pozornost etice. Člověk, mentálně

se připravující k další duchovní práci, — to je představitel "mentální úrovně".

Ten, kdo dosáhl vysokého stupně etického očištění, poznal jemné stavy a upevnil se v nich, ovládl harmonii a lásku, — ten se nachází na následujícím stupni — na "supramentální úrovni".

Následující stupeň rozvoje je "podbožská úroveň". Zde se nacházejí praví náboženští vůdcové.

Následně za tím se už člověk pozvedá na stupeň, který se v sanskrtu nazývá "Bráhman" neboli, rusky (zde v překladu česky), "Svatý Duch". Kdo skutečně dosáhl tohoto stupně? — Ten, kdo vešel sebou — jako v potřebné míře kvalitativně a kvantitativně rozvinutým vědomím — do Vědomí Bráhmana, přičemž tento stav se pro něho stal obvyklým.

Dalším úsilím na sobě můžeme "dobýt" i poslední stupeň — usídlit se v Příbytku Stvořitele, a splynout s Ním. Tak člověk završuje svoji osobní evoluci, svůj vzestup. Dál už se učí žít v Příbytku Stvořitele a působit z něho.

* * *

Podle ještě jedné škály psychotypizace je člověk na duchovní Cestě zpočátku žákem.

Potom se nutně musí stát pánem domu — grihasthou. V úzkém smyslu toho slova je grihastha ten, kdo si pořídil rodinu, naučil se materiálně zabezpečovat jak sebe, tak i druhé lidi. Jinak řečeno, grihastha je ten, kdo se rozvinul do toho stupně, že už to dokáže dělat. A v širším smyslu slova je grihastha člověk-organizátor v měřítku společenské činnosti, například dobrý ředitel, politický lídr atp.

Stádium grihashthy v sobě zahrnuje dvě stádia ze schématu varnové psychotypizace: vajšije a kšatrije.

Následující stupeň je sannjása, na tomto stupni člověk musí opustit "světský život", ve kterém se dosud zdokonaloval, a zůstat o samotě s Bohem, zabývat se jenom duchovním sloužením a pokračovat ve svém zdokonalování.

Existují některé náboženské směry, kde jsou jejich příslušníci přesvědčeni, že je třeba se jen modlit ze dne na den několik stereotypních modliteb, plakat nad svojí hříšností, zúčastňovat se několika obřadů — a víc už nic není zapotřebí. Oni v nich i zakazují dětem sportovat, číst knihy, kromě náboženských, chodit do kina, dívat se na televizi... A to se velice zhoubně projevuje na jejich rozvoji! Proč? Protože člověk není jakýsi jeden rostoucí příznak vlastnosti, ale jejich ohromné množství. Každý rostoucí výhonek je příznak vlastnosti, kvality. A každý z nás musí dojít k Dokonalosti ne jedním jakýmsi příznakem — ale celým jejich polem. Každý hodnotný příznak musí být vypěstován do zralosti, a všechn plevel musí být zničen.

Jenom komplexní rozvoj dává člověku možnost jít rychle po duchovní Cestě. Proto člověk musí poznat i sexuální lásku, i mateřství nebo otcovství, a vystřídat pokud možno co nejvíce pracovních míst — aby se co nejvíce naučil, a procestovat povrch Země — aby se podíval na život jiných národů, a musí mít silné rozvinuté tělo, poněvadž jen v harmonicky rozvinutém těle je možné úspěšně projít stupni Duchovní Cesty.

A proto je člověku velice potřebný i sport, zvláště když má ještě mladé tělo.

A v odpovídajícím věku musí člověk projít stádiem rocku, dynamických, rytmických tanců. Protože tyto tance umožňují rozvinout energičnost.

A ten, kdo nemá energičnost, — ten na duchovní Cestě mnoho nedokáže. Poněvadž nemá vnitřní sílu.

A vzdělání musí být co možná nejširší. Vždyť rozvoj Moudrosti začíná přijímáním konkrétních vědomostí.

Když se mě dříve vyptávali: co máme číst? — odpovídal jsem: všechno! Dokonce přední stranu novin "Pravda" čtete": abyste se naučili rozlišovat lež od pravdy, abyste v sobě vypěstovali schopnost kritického posouzení informace. Takovým způsobem se také rozvíjí Moudrost.

Moudrost je — a) disponování velkým množstvím vědomostí, zejména vyššího řádu, plus b) schopnost jimi operovat, spojovat je a schopnost intelektuálně tvořit. Každý z nás se musí stát tvůrcem! To se osvojuje na stádiu grihasthy. Bráhmanem se nelze stát, dokud se dříve nestaneme intelektuálním tvůrcem ve stádiu grihasthy!

Upozorňuji, že současná technicky a vědecky rozvinutá společnost vytváří nejbohatší příležitosti pro rozvoj intelektu jejích členů! Pokrok vědy bezpochyby významně aktivuje evoluční proces!

* * *

A nakonec se budeme věnovat psychoenergetickému aspektu duchovního rozvoje, duchovní práci. Spočívá ve třech stupních:

Mezi úkoly prvního stupně patří alespoň přibližné uvedení do pořádku těla a jeho energetiky. Při

tom dochází k odstranění některých nemocí. Tyto úkoly mohou být řešeny metodami hathajógy, nebo například dynamickými systémy čínské gymnastiky, i některými evropskými tělocvičnými systémy atd. Ale bez etické sebekorekce (což se vztahuje i k tématu výživy) — v tom nemůžeme dosáhnout úspěchu.

Na druhém stupni — stupni rádžajógy — se provádí speciální práce na pročištění a rozvíjení konkrétních energostruktur organismu — čakr a meridiánů, a také na zjemňování vědomí. Zejména se musíme naučit:

- přemísťovat se shlukem energie z čakry do čakry. Kritériem úspěchu tu je schopnost dívání se z čakr. Přičemž hlavní důraz se vždy musí dávat na rozvíjení čakry anáhaty.

- pracovat s "mikrokosmickou dráhou", což umožní zrychlit očištění a zjemnění energií untitř těla a kokonu.

- dosáhnout čistoty sušumny a středního meridiánu

Jestliže si to žák osvojil, a také je odpovídající pro pokračování práce s ním — podle intelektuálního a etického kritéria (a to závisí ve velmi značné míře na jeho psychogenetickém a ontogenetickém věku), — pak můžeme pokračovat v jeho výuce už v rámci buddhijógy. Zde jsou stupně následující:

- Vyvedení vědomí z těla do kokonu, jeho rozmístění tam a poté rozdělení kokonu na dvě části — vrchní (hlavovou a krční) a spodní (zaujímající trup a nohy).

- Rozvíjení vědomí v měřítkách planety zaplněním její formy sebou — jako zjemnělým duchovním srdcem.

— Postižení Nirvány, včetně jejího dynamického aspektu. Osvojení stavu Nirodhi prostřednictvím vyplnění meditace "totální recipocita". Při tom se dosahuje stavu "ne-já". Všechno tohle i následující je možné dosáhnout pouze přeměnou sama sebe jako duchovního srdce, přičemž ve výše uvedených rozměrech.

— Vysoce rozvinuté vědomí, které se upevnilo ve stavu zjemnělého duchovního srdce, — lehce splývá s různými Projevy Boha. Takový duchovní Asketa, který empiricky poznal veškerou strukturu Absolutna, je přijímán Stvořitelem v Jeho Příbytku, postupně se v něm zabydluje ve stavu Splynutí se Stvořitelem — a poté z něho působí ve světě evolující puruši. Posledně jmenované je možné z nevtěleného stavu, ale také i při zachování fyzického těla.

* * *

Takže, my jsme teď posoudili místo rádža- a buddhijógy v Evoluci Univerzálního Vědomí. Začali jsme tuto analýzu momentem zrození individuálních forem života a prohlédli jsme si jejich rozvoj až do samotného konce — to jest, do ztráty jejich individualit ve Splynutí se Stvořitelem.

Taková je Evoluce Boha. A takové je naše místo v ní.

O meditaci

Meditace je nejvyšší metoda náboženské praxe v různých náboženských směrech.

Právě meditace umožňuje postihnout Boha a — v konečném výsledku — dosáhnout Splynutí s Ním.

Meditace je práce vědomí. Mysl, starající se o pozemské problémy, musí při meditaci mlčet, a existují speciální techniky, umožňující naučit se zastavovat práci takové mysli na dobu potřebnou k meditaci. To se nazývá ovládnutí "mentální pauzy". [22]

Vědomí (v základní psychologii a v náboženství) je sebe si uvědomující energie. A tato energie je i samotný člověk, jenž se může nacházet ve vtěleném nebo nevtěleném stavu. Synonymem slova *vědomí* je slovo *duše*.

Rozumnému člověku musí být jasné, že takové výrazy, jako "moje (jeho, její) duše" a tím spíš takové, jako "ztratit duši" nebo "spaste naše duše" jsou založeny na naprostém nepochopení a nejsou správné. Opakují: vždyť duše — to je sám člověk.

A mysl je funkcí vědomí, a člověk, který opustil tělo v souvislosti s jeho smrtí, má jak mysl, tak i paměť.

A jen u vtěleného člověka mysl pracuje ve spojení s mozkiem.

Vědomí může být rozvinuto kvantitativně: od velmi maličkých rozměrů — až do rozměrů kosmických. Proces takového "pěstování" velikosti vědomí se nazývá "krystalizací". Právě o meditaci a "krystalizaci" mluvil Ježíš ve slovech: "Bůh je Duch a ti, kdo Ho uctívají, mají tak činit v duchu a v pravdě." (Jan: 4:24), to jest, že člověk si má uvědomit sebe sama ne jako tělo, ale jako duchovní substanci — vědomí — a jmenovitě jako rozvinuté vědomí zaměřit ke Stvořiteli, Který je také Duch, Nejdokonalejší Vědomí.

Počáteční etapy rozvíjení vědomí může člověk absolvovat v rámcich *rádžajógy*.

A další vzestup zabezpečuje stupeň, který Krišna nazval buddhijógou — jógou aktivně se rozvíjejícího vědomí.

V klasickém schématu vzestupu po stupních duchovního zdokonalování, který vypracoval Pataňdžali [22], zaujímá meditace (dhjána) sedmé místo. Předchází ji osvojení etických principů, hygienických pravidel, ozdravení těla za pomoci speciálních komplexů fyzických cvičení (hathajóga), pročištění a rozvinutí čaker a bioenergetických kanálů, ovládnutí kontroly mysli a mnohé další. V Pataňdžaliho schématu meditace vede k Samádhi, odkud se skutečně začíná rozvíjet velká práce v rámcich buddhijógy.

Satja Sái mluví o vyšší etapě osvojení meditace: "Správná meditace je splynutí všech myšlenek a citů s Bohem, ... kdy všechna konání pocházejí z Vědomí Boha, a ne z mysli člověka" [20,60].

Jsou tři aspekty Dokonalosti: Láska, Moudrost a Síla.

Osvojují se v odpovídajících třech směrech duchovní práce: etickém, intelektuálním a psychoenergetickém. Priorita se musí dávat prvním dvěma. Meditace je základní metodou třetího směru. Jmenovitě tak se realizuje práce ve všech pravých duchovních školách.

O lásce

Abychom mohli jít k Bohu — musí v nás být rozvinuta především "srdečná" láska.

Vždyť co může sblížit, spojit, sjednotit dvě vědomí? — Jenom láska!

Právě láska je ten mechanismus, který spojuje člověka — s člověkem a člověka — s Bohem! Proto v sobě musíme všemožně rozvíjet schopnost lásky!

Abychom mohli přijít ke Stvořiteli — musíme se zpočátku naučit milovat prvky Jeho Stvoření: lidi, všechny živé bytosti a všechny další součásti "projeveného" světa.

Nauč se milovat Mne zpočátku v Mojí "projevené (v materiálním Stvoření) formě, — tak nás Bůh učí prostřednictvím Bhagavadgíty.

Začni si osvojovat Lásku prostřednictvím lásky k lidem — všem, a všemožným — a pouze pak se dokážeš naučit milovat Boha — zdůrazňuje Ježíš Kristus.

Není možné si jen tak najednou zamilovat Boha. Je zapotřebí na začátku v sobě rozvinout *schopnost* "srdečné" lásky.

A navíc — my se musíme naučit milovat vášnivě! My se musíme umět jmenovitě zamilovávat — abychom potom byli schopni se zamilovat do Boha!

Zamilovanost do Boha — to je také podstata súfizmu, to je nejvyšší bhaktijóga, to je to, co tvoří pravé jádro všech "zdravých" náboženství.

Ano, my musíme umět být vášnivými! Tu schopnost si rozvíjíme v sobě tady, na Zemi, — dlouho a dramaticky. My se zamilováváme jeden do druhého, do své dizertace, automobilů, pozemských titulů a funkcí, do svých model. To není — objektivně řečeno — špatné (jako dočasný jev, jako etapa rozvoje), třebaže je to bolestivé, neboť plodem pozemských vášní je utrpení.

Pozemské vášně — to je konkrétně rádžas. Ale vejít do guny sattva nelze, pokud bychom minuli

rádžas! Pouze ta sattva je silná a pevná, která je ukotvena na síle vědomí, rozvinuté v guně rádžas.

Upozorňuji, že Krišna řadil ke spravedlivým čtyři kategorie lidí: usilující vytrhnout se z utrpení, žizníci po vědomostech, hledající osobní úspěchy a moudré. To jest, první, druzí a třetí — ještě nejsou moudří, ale oni jsou, na rozdíl od lidí démonického založení, — také na cestě k Dokonalosti.

Takže, my se musíme stát ve své lásce vášnivými, abychom, až "dozrajeme", obrátili tuto vášnivost na Boha. "Dozrát" — to znamená dorůst do té etapy, kdy se pro nás stane aktuální buddhijóga. A pak nám jmenovitě techniky buddhijógy umožní reálně se obrátit tváří směrem k Bohu. A právě vášnivost v lásce k Němu nám dá možnost upevnit se v tom stavu a pokračovat dále.

V různých náboženských knihách se mluví o nevášnivosti. Hodně pozornosti se tomu věnuje i v Bhagavadgítě. Ale v sanskrtu má toto slovo poněkud jiný smysl, ve srovnání s ruským jazykem. V Bhagavadgítě se pod pojmem "nevášnivost" chápe, za prvé, odmítnutí negativních emocí, takových jako hněv v jeho různých projevech, zármutek, za druhé, — zřeknutí se chtíče, to jest, zotročující člověka egoistické sexuální vášně¹⁸, za třetí, — vyloučení bouřlivých projevů kladných emocí (například — jásání); ale správné je podporování vyrovnaně mi-

¹⁸ Slovo chtíč vzniklo ze slovního spojení "pohlavní chtění".

Sexualita se stává neřestí, když získává výrazně egoistický charakter. Konkrétními projevy takového egoizmu může být používání sexuálního násilí v jakékoliv formě, dotěrné obtěžování, působení nadměrné bolesti při defloraci, vytváření podmínek pro vznik nechtěného těhotenství, a prostě jen i neuctivý a nelaskavý vztah k partnerovi.

lující kladné emoční nálady. To je jeden z dočasných cílů na cestě duchovní přeměny sama sebe, kterého dosáhnout není pro začátečníka vůbec jednoduché.

Může vyvstat otázka: a k čemu je to potřebné?

Je to potřebné právě k tomu, abychom zaměřili všechnu svoji vášnivou lásku, všechnu sílu svých emocí, nevyplýtvanou na něco jiného, — na Hlavní Objekt svojí lásky — na Stvořitele.

Je mnoho ezoterických způsobů, jak se připravit na možnost vystoupit na vyšší stupně náboženské praxe. Jsou to ásany a pránájámy, práce se zjemňujícími obraznými představami (vizualizace), a speciální druhy tance, meditační běh, mantry, jantry, atd. Nekompetentní lidé tohle všechno označují v souhrnu slovem "jóga". Ale to je nesprávné. Dokonce i ten, kdo usilovně cvičí ásany, vypracované v hatha-józe, — vůbec nemusí být bezpodmínečně jogín. Poněvadž tím samým se mohou zabývat i okultisté a zjevní černí mágové.

Ale koho je možné nazvat pravým jogínem? V čem jsou kritéria?

Kritéria jsou dvě. První je náboženskost. Jóga je Cesta k Bohu, ke Splynutí s Ním. Druhým kritériem je láska, úsilí ji vypěstovat, rozvinout ji v sobě.

Ti, kdo se zabývají ásanami, dělají pránájámy atd. kvůli duchovnímu zdokonalování, kvůli sblížení s Bohem, — to jsou jogíni, třebaže teď zatím mají před sebou úplně maličký první úkol — zlepšit zdraví svého těla. Ale ty, kdo dělají ta samá cvičení, ale neodpovídají těm dvěma uvedeným kritériím, — ty můžeme nazývat tělocvikáři, okultisty, mágy, ale ne jogíny. Ateističtí jogíni, stejně jako jogíni bez lásky, — neexistují.

Mystická bezduchovní pseudojóga může vést ke strašným výsledkům nejhlubší duchovní degradace. Takové pseudojogíny je lehké poznat. Jejich charakteristickým znakem je hrubé, tvrdé energopole, které vyzařují, a zpravidla také pěstování etických neřestí. Jsou to démoničtí lidé v přímém smyslu těchto slov, neboť se připravují do pekla, k roli démonů.

Zapamatujme si: jenom pokud všechno to, co děláme v přirozeném životě i ve speciálních ezoterických systémech tréninků, je naplněno láskou a zaměřením k Bohu, — jenom tehdy je to pravé, jenom tehdy je to jóga, duchovní Cesta.

Na cestě osvojení lásky má zásadní význam rozvíjení duchovního srdce, které se v prvopočátku nachází v čakře anáhatě (středním dantianu). Tento orgán emocionální lásky zpočátku očišťujeme a rozvíjíme v hranicích těla, poté — podle míry "krystalizace" vědomí — se v něm učíme rozšiřovat na celý okolní prostor jak kolem těla, tak i v druhých — vyšších — prostorových dimenzích. Posledně jmenované Bůh kdysi nazval osvojením *Správné Meditace Odvěkého Klidu a Rozplynutí*. Právě a pouze jejím prostřednictvím můžeme pocítit, když vejdemo do vyšších dimenzí, nejen pouze prázdný prostor (prázdnotu) — ale přebývajíc v nich Božské Vědomí, a poté si osvojit i Splynutí s Ním.

A takhle poznáme Boha *v srdci svém*: v duchovním srdci — rozšířeném ve vesmíru v Příbytcích Svatého Ducha, a poté i Stvořitele.

* * *

Už jsme mluvili o tom, že rozvoj člověka probíhá ve třech základních směrech: etickém, intelektuálním

a psychoenergetickém. Přičemž etický je nejdůležitější.

Jak říkal Juan Matus [20], Bůh nám dává podle míry naší bezchybnosti. To jest, On nám dává možnost přibližovat se k Němu, okoušet stále více a více potěšení, štěstí kontaktu s Ním a blaženosti duchovního života — podle míry toho, jak se zdokonalujeme eticky.

Bezchybnost je, podle Juana Matuse, bezchybnost etická, to jest správnost (objektivní správnost, správnost z hlediska Boha) našich skutků, slov, myšlenek emocí.

Velice důležité je také pochopit, že pokrok v každém ze tří uvedených směrů — napomáhá osvojení dvou zbylých.

Ale základem všeho je jmenovitě pochopení a splnění etických principů. Etika je pilíř duchovního rozvoje. Právě kolem tohoto pilíře se formuje, roste, a "přilepuje se" k němu, všechno ostatní, co tvoří podstatu duchovně se rozvíjejícího člověka: vědomosti, návyky, psychoenergetické schopnosti a další vlastnosti. Při tom úspěch závisí na tom, nakolik je pevný a vysoký tento pilíř. My se konkrétně tím pilířem etického pokroku i rozvíjíme, pohybujeme se k Bohu. A Bůh nám dává možnost přibližovat se k Němu pouze podle míry toho, jak se zdokonalujeme eticky.

Základem etiky je láska: láska — v aspektech především soucitu, také — jako schopnost odpuštět, snášenlivost, jako něžnost, připravenost obětovat se atd. Láska má mnoho aspektů, na to je třeba pamatovat, a rozvíjet v sobě všechny aspekty lásky.

"Srdečnou" lásku můžeme rozvíjet dvěma způsoby.

První můžeme nazvat ekzoterickým, to jest, přirozeným. Například — prostřednictvím mateřství, vzájemných sexuálních vztahů, prostřednictvím lásky k přírodě, ke zvířatům atd.

Abychom měli úspěch, je důležité učit se to všechno nedělat kvůli sobě — ale pro druhé, to jest, ne egoisticky, ale altruisticky.

Jestliže je láska zaměřena jmenovitě takovým způsobem, pak je u daného člověka šance, že nebude zapadávat stále hlouběji do bažiny utrpení pod rostoucím nákladem neuspokojených přání — ale bude se pohybovat životem ve stavu stále vzrůstajícího štěstí. V tom případě uvedené ekzoterické možnosti rozvoje vytvoří podmínky pro *přirozený* růst orgánu emocionální lásky — duchovního srdce.

Existuje orgán — a existuje jeho funkce. My můžeme tento systém *orgán — funkce* rozvíjet prostřednictvím fungování. Anebo z druhé strany — bezprostředním rozvíjením samotného orgánu.

Jednoduchým příkladem jsou naše svaly. Můžeme mít silné fyzické tělo díky fyzické práci. V tom případě my prostřednictvím funkce — rozvíjíme orgány (svaly), v důsledku čehož se celý systém stává stále více práceschopným.

Ale můžeme postupovat i jinak: můžeme sportovat a "napumpovat" si svaly zvedáním činek, — v podstatě tupým cvičením, nepřinášejícím žádný "ekonomický" prospěch. Ale svaly nám od toho zesílí. A potom už se mohou využívat ve své nové vyšší kvalitě, a přinášet užitek druhým lidem. To je příklad, objasňující smysl ezoterického, to jest, v daném kontextu, "umělého", "nepřirozeného" přístupu k rozvíjení systému *orgán — funkce*.

Právě tak postupují ezoterické školy v otázkách duchovního rozvoje člověka, používaje "umělé" techniky rozvoje psychických orgánů.

A na prvním místě takových struktur v duchovní ezoterické praxi musí stát hlavní orgán emocionální lásky — duchovní srdce.

Cvičení pro rozvíjení duchovního srdce a jeho funkcí jsou na osobní Cestě k Bohu, na cestě sloužení, na cestě ke štěstí — stěžejní.

* * *

Přejde-li člověk od rádžasu — k sattvě, vchází do něžnosti, blaženosti a klidu. Ale klid — to vůbec není lenivá zahálka. Klid je intenzivní duchovní činnost ve stavu vnitřního ticha — *hésychie*.

Slovo *hésychezmus* pochází z řeckého *hésychie* — *vnitřní ticho*. Žádná duchovní práce na vysokých úrovních není možná bez získání *hésychie*! Jenom tehdy, když jsme přestali uvnitř kypět od různých prožitků, když jsme se osvobodili od vnitřních dialogů a monologů, když jsme se naučili "nestřílet" nepřetržitě "chapadly" svých smyslových orgánů — indrijemi — na objekty materiální úrovně, když jsme se naučili žít bez trvale zapnutého rádia nebo televize, bez neustálého tlachání s druhými lidmi "o všem možném", jen kvůli samotnému procesu rozhovoru, — jenom pak se pro nás může stát dostupnou náboženská praxe. Pro to, abychom skutečně zaměřili svůj pohled — pohled vědomí — směrem k Bohu, abychom zamířili ke Splynutí s Ním — musíme získat na začátku *vnitřní klid*.

Pro to existují různé techniky. Začít můžeme hathajógou, čínskou dynamickou gymnastikou tchaj-

či čchüan, nebo jinými podobnými systémy. Ale radikálně se tento problém řeší vyvedením koncentrace vědomí z hlavy — do anáhaty, a poté rozšířením duchovního srdce za hranice těla v jemných a nejjemnějších prostorových dimenzích.

Z historie je známé, že něco v tomto směru dělali řeckoslovanští mystici hésychasté. Mluvíme o technice, která se nazývá "Ježíšova modlitba".

Podívejme se, kým byl Ježíš — pro rané křesťany? Byl to jejich Spasitel! V jakém smyslu "Spasitel", jak to máme chápat? Nejde jen o to, že se jméno Ježíš překládá jako Spasitel. Ježíšů bylo u Židů mnoho, ale jako Spasitel — vešel do dějin jeden! Ježíš Kristus je Spasitel v tom smyslu, že nám dal spásné Učení! On nám dal Učení, jehož následováním se lidé mohou zbavit utrpení teď i po smrti těla, mohou se přiblížit k Dokonalosti, ke štěstí poznání Boha Otce, ke Splynutí s Ním! Ježíš nám dal Učení zásadně nové pro tuto oblast Země — Učení o spásnosti lásky, o tom, že právě láska nás zachraňuje před utrpením a degradací v duchovní tmě!

Je pravda, že se hned objevily pověsti, že se Ježíš jakoby „spustil“ nejen do pozemského pekla (to jest, mezi davy hříšníků tady na Zemi), ale i do pekla podsvětí, a že odtamtud vytáhl všechny jeho obyvatele, a že On Svojí Smrtí Ukřižováním předem osvobodil všechny křesťany od všech jejich hříchů atd...

Každý člověk přece vnímá jednu a tu samou událost po svém — podle míry svojí intelektuální a etické úrovně. Jestliže je intelektuálně rozvinutý — pak je schopen vnímat Učení dostatečně adekvátně, a využívá ho k tomu, aby se stal lepším. Ale druzí lidé si z jakéhokoliv duchovního lídra hned dělají modlu a začínají se „k němu modlit“, žebrat u něho, vyžadovat

si pro sebe různá pozemská blaha... — místo toho, aby vyplňovali jeho učení!

Ale, ať už je to jak chce, historická fakta mluví o následujícím. Když v Římském impériu začalo pronásledování křesťanů a když je začali masově přibíjet na kříže podél cest, — tehdy se křesťané začali dobrovolně podvolovat smrti ukřižováním — aby se alespoň v tomhle připodobnili Učiteli!...

Jméno Ježíše Krista svaté — bylo, je a bude! Ono je pro všechny rozvinuté lidi spojeno s pojmem lásky. Ježíš nejen hlásal lásku a tvořil ji i v obyčejné laskavosti, i v zázracích — ale On po dobu tří let aktivně šel ke Svě Smrti Ukřižováním, vědomě věděl, že je Mu právě takový osud připraven, jestliže začne dělat Jím zvolenou práci na Zemi! On přinesl Sám Sebe jako Oběť za ty, koho miloval — za lidi, za nás!

Ježíšův obraz a jméno vyvolávaly u Jeho opravdových následovníků upřímnou vděčnost, soucit, nadšení! Jeho obraz a jméno si ztotožňovali se samotným pojmem Lásky!

A vznikla technika zavedení Ježíšova jména do svojí anáhaty, a jeho používání jako mantry.

V pravoslaví existuje takový akafist (pochvalná píseň), nazývá se *Ježíši Nejsladšímu*. *Nejsladší* je ve starém slovanském významu *nejmilovanější*. Zkusme oslovit Ježíše:

"Ježíši — Nejsladší! Ježíši — Nejmilovanější! Přijď ke mně! Já Tě miluji! Pomoz mně, Pane, poznat Tebe, poznat Tvoji Lásku! Pomoz mně, Pane, stát se lepším! Pomoz mně, naučit se Tvoji Lásce!"

Hésychasté opakovali provolání k Ježíšovi zpočátku „myslí“, přičemž velice dlouho, zabývali se tím celé dny. Jestliže se ta praktika prováděla v patřičné emocionální náladě a se správným duchovním zamě-

řením — pak za nějaký čas , obvykle po letech — se modlitba „spustila do srdce“, jak říkali hésychasté: centrum koncentrace vědomí se v zápalu lásky k Ježíšovi přemístilo do anáhaty.

Od této chvíle se pro takového člověka změnil celý svět! Svět začal být viděn jakoby v "růžovém světle" — už nebyl nepřátelský a strašný, proti kterému je třeba bojovat nebo kterého je třeba se bát, — ale byl to svět harmonie a lásky!

Takový člověk se pak postupně sám stával svítilnou Lásky, a vytvářel kolem sebe odpovídající emocionálně-bioenergetické pole. Vztah ostatních bytostí k němu se měnil: na lásku brzy začaly odpovídat svojí láskou!

To jsou fakta, která jsme mnohokrát pozorovali: měnily se vztahy v rodině, v práci, v komunálním bytěstě; děti k takovým lidem Inou, dospělí se snaží s nimi pobýt jenom proto, že je jim to příjemné, a ne jen kvůli nějaké záležitosti... Takový člověk se stává zdrojem příznivého bioenergetického pole — a vztah k němu se mění nezávisle na tom, jestli druzí lidé něco o bioenergii a náboženství chápou, a nebo ne. Na lásku téměř všichni lidé (kromě určité kategorie) reagují také láskou!

Studentky, které jsem učil, se mě například ptaly: jak je to možné využít u zkoušek? Odpověděl jsem: v době zkoušky se na učitele dívejte z anáhaty! A ony potom se smíchem vzpomínaly, jak jim zkoušející sám všechno řekl a do indexu napsal "výborně". Ale proč? Je třeba pochopit i vyučujícího! Myslíte si, že je pro něho jednoduché zkoušet, když k němu jeden za druhým přicházejí studenti, a každý mu předává novou porci svojí úzkostí, přepracování a dalších negativních stavů?! On se v tom stresovém poli

vyčerpává — a najednou k němu přichází člověk, se kterým je mu... dobře! Cožpak by ho mohl urazit tím, že by mu dal horší známku než "výbornou"?...

... V osmdesátých létech minulého století, když jsme teprve začínali svoji činnost v těch podmínkách, kdy nebylo možné mluvit o Bohu — používali jsme techniky práce s anáhatou — a efekt byl vynikající: lidé se přeměňovali, sami začínali hledat náboženskou literaturu, masově, v celých skupinách, přijímali křesťanský křest atd.

Anáhaty se "otevíraly" i tvrdošíjným ateistům, ale je pochopitelné, že u nich nebyl ten efekt pevný. Například jsem měl známého psychologa, který se považoval za "borce" v boji s neřestmi druhých lidí. On jejich neřesti "lámal" svojí zuřivou násilností; když odcházel, lidé toužili už jen po tom, aby ho už nikdy neviděli!... A on si myslel, že právě tohle je práce opravdového psychologa...

Já jsem zkusil naučit ho pracovat s anáhatou. On to vyzkoušel — a byl tak ohromen tím, že najednou pocítil lásku k lidem, které dříve jen nenáviděl a přezíral, — že mě dokonce vzbudil uprostřed noci, přijel a vyprávěl mně o tom! Tak ho to šokovalo!

Ale co se stalo potom? On si s tou podivuhodnou metodou pohrál, jako s psychologickou hrou, — a poté se znovu stal takovým, jako předtím: vždyť se jeho světový názor a zaměření nezměnily... A on dokonce vstoupil do Komunistické strany — právě před jejím rozpuštěním...

Na začátku přece musí přijít intelektuální rozhodnutí: já se chci stát lepším, já vím, že se kvůli tomu musím naučit lásce! Jenom při dodržení této podmínky mohou techniky ezoterické psychologie prokázat skutečnou pomoc! Jenom tehdy ta cvičení

"zapadnou" jako stupínky do velkého žebříku vlastního duchovního vzestupu.

Schizofrenici a druzí

Duchovní práce s lidmi pro mě byla úžasnou psychiatrickou praxí. Bylo výborné, že jsem předtím studoval psychiatrii!

Například, schizofreničky mě minimálně ve dvou případech zapojovaly do svých "astrálních" sexuálních dobrodružství. Zpočátku se tím těšily, ale potom se najednou ukázalo, že jim "kradu energií", a láska se prudce změnila v nenávist. Já jsem o tom samozřejmě nic nevěděl, dokud se ke mně nedonesly klepy o jejich utrpení.

Stejně tak "dopadali" i někteří další instruktořimuži.

V čem je příčina a mechanismus tohoto, v psychiatrii tak typického jevu?

Příčina a mechanismus leží mimo rámec materialistické psychiatrie. Příčina je tu etická, a mechanismus je mystický. Příčinou je chtíč, který se v daném případě projevoval ve formě sexuálních tužeb a fantazií s používáním konkrétního obrazu. Pak tento obraz začnou používat duchové — a on pro nemocné skutečně "oživne". A tak ty ženy "nedováděly" vůbec se mnou, ale s běsy.

A muži-schizofrenici chodili kolem mne s virgulemi, ovládanými běsy, a tvrdili, že já "dláždím cestu do pekla", protože nedělám to, co je stanoveno dělat v ruském pravoslaví...

Se mnou a s některými dalšími lektory mágovéschizofrenici rozpoutávali "astrální souboje". My

jsme se v odvetě ponořovali do Pranávy a stavěli proti nim lásku.

Schizofrenik, manžel jedné ze žaček, napadl lektorku a obviňoval ji, že jakoby krade "energii" celé skupině. Podkladem pro obvinění bylo to, že se jeho žena po cvičení vrací domů unavená a pár hodin vždy prospí... Ale vždyť my na cvičeních — pracujeme! Taková meditační a psychoenergetická práce — velice vysiluje! A nejvíce ze všech se unaví právě instruktor. A únava cvičitele, když dává skupině například cvičení na pročištění čaker, je nesouměřitelná s čímkoliv jiným! Obvykle začínající instruktoři onemocní, nevydrží takové přetížení! Jejich práce je hrdinství, sebeobětování pro dobro žáků!

A jedna mladá žena, instruktorka, dostala zánět pohlavních orgánů a močového měchýře. Zeptala se: "Odkud?! Vždyť já jsem s nikým..." Uviděl jsem jašnoviděním, že se právě k té části jejího těla táhne temná energetická "hadice". Odsekl jsem ji zhmotnělým obrazem meče — a bolest okamžitě přešla. Prozkoumali jsme odkud "hadice vede" — člen skupiny, ve které ona učila, byl sexuální maniak! Zbývalo už jen vypálit obrazem ohně hlavičku s přísavkou toho "chapadla-hadice" — a nemoc přešla úplně.

Ještě si vzpomínám na takový případ. S mými žáky se seznámil jistý schizofrenik "s praxí", spočívající v registraci v psychiatrické léčebně. Jeho tvář už měla "podobu masky" — jako u hrdinů ze starých hororů.

Dříve se zabýval exorcizmem posedlých v pravoslavné církvi a považoval se za "Mesiáše". "Hlas" mu sugeroval, že jeho předurčení je v tom, aby zajistil příchod na Zemi Pána Maitreji — nového Buddha.

K tomu bylo zapotřebí, za prvé, nashromáždit nezbytné množství energie. A jakou že to energii? Energii, uvolňovanou rozzlobenými lidmi! A aby lidé energii uvolňovali, "rozčiloval" je: dělal výtržnosti, rozbíjel skla v domě, nenechával lidi spát, telefonoval jim v noci... Když ho za to bili — přijímal to s radostí: vždyť on přijímal utrpení kvůli "spáse lidstva".

Druhý část jeho "mise" spočívala v tom, se stát se otcem Pána. A matka musela nutně být žákyní naší Školy. Nevyhýbal se ani pokusům o znásilnění. Ale jeho tvář byla natolik strašná, a on vyvolával takový odpor — že to jeho obětem dávalo dostatek sil, aby se ubránily.

Je překvapivé že dokázal kolem sebe shromáždit skupinu učedníků-"apoštolů", mezi kterými byli i dva moji bývalí žáci — student-fyzik a student-medik. První z nich se potom stal pravoslavným knězem, a druhý se zoufale přede mnou kál: "Ale jak to, že jsem to nerozpoznal?! Vždyť jsme to všechno probírali v psychiatrii!"

Působení Mesiáše naštěstí netrvalo příliš dlouho: napadl ho jemu podobný, v minulosti také schizofrenik, který ukončil život sebevraždou. Nebožtík začal "vysávat energii" ze současného "Mesiáše" a dohnal ho k tomu, že dotyčný vyskočil z okna...

... Ano, je pravda, že Gorbačov osvobodil národy Země od ateistické nákazy. On dal lidem zejména svobodu mluvit a poslouchat o nemateriálních jevech a o náboženství. Jenže v naší zemi se téměř nezachovala pravá duchovní kultura a praví duchovní kazatelé! A když byla vyhlášena svoboda slova a objevila se možnost hlásat mysticko-náboženské myšlenky — pak to pole bylo hned do značné míry

obsazeno nevzdělanci, usilujícími jen o slávu a popularitu, a také psychicky nemocnými lidmi.

... Jednou se v Petěrburgu objevil alkoholik, který se vyhlásil prorokem. A hned se, pochopitelně, u něho objevili následovníci, které on začal "vyučovat". Vyučování spočívalo v tom, že bylo třeba žít ve dvou protikladných režimech: pár měsíců — v "programu ano", a poté právě tolik v "programu ne". To znamenalo, že se všemi návrhy a činy druhých lidí musel člověk buď souhlasit nebo je odmítat...

Na "programu ano" on zmrzačil minimálně dvě mladé ženy, které jsem znal.

První z nich potkala chlapce-narkomana, opustila rodinu a sama se úplně stala drogově závislou. (Na "program ne", jak je vidět, si už ani nevzpomněla).

A druhé, pohlcené "programem ano" se stalo takováhle historika. Potkala skupinu chlapů, hledajících sexuální zábavu; zeptali se jí, jestli s nimi chce strávit čas. "Ano". Tak tedy, pojedeme za město? "Ano". Nasedli do auta ("Ano"), někde zastavili. No, svlékej se!... V té chvíli se jí zmocnil zmatek: jak to, vždyť tohle přece "Ne!".

Začala se bránit. Oni se pochopitelně rozzlobili: tolik času jsme s ní ztratili, a teď najednou — "dělá fóry". Zbili ji, znásilnili, dokonce ji chtěli zabít...

Ona sama mi to všechno vyprávěla za dva měsíce: stěžovala si na úplné narušení činnosti všech orgánů břicha. Podíval jsem se na to jasnoviděním — břicho měla naplněno jejich d'ábelskou černou zlobou...

... Ještě jsem si dobře zapamatoval první konferenci o bioenergetice, která probíhala v Moskvě.

Některý z řečníků tam vydával vady na diapozitivech, vzniklé nekvalitním vyvoláním filmu (nesetře-

sené bublinky, které zanechaly světlé skvrny) za "palubní registraci" okem neviditelné přítomnosti mimozemšťanů, kteří nás ovládají...

A jiný celé své vystoupení věnoval nestydatému vychvalování sebe samotného. Ačkoliv nebylo jasné — za co?

Někdo dokazoval, že je převtělený Ježíš Kristus. Důkaz: jestliže se provedou určité matematické změny čísla jeho pasu a číselných znaků písmen v adrese, vznikne kříž (?)...

Kdosi začínal své absurdní vystoupení patetickým prohlášením, že je nejlepší senzibil na světě!...

A další "nejlepší senzibil", který, když si hledal místo v sále, prostě shodil z křesla, které si vyhlédl, na něm sedícího mladíka...

Upozorňuji na zajímavost, že se u nás v zemi mezi mysticky naladěnou částí obyvatelstva stala nejpopulárnějšími dvě témata: urinoterapie a upíři.

* * *

Urinoterapie je používání moči s léčebnými a jinými cíli. Všechno začalo "boomem" paradoxní popularity u určité vrstvy obyvatelstva nevydařeného překladu knížky s lákavým názvem "Živá voda". A spousta lidí začala... pít moč, umývat se močí atd.

Ano, moč těch, kdo používají hodně kuchyňské soli, při jejím (moči) vnějším používání v podobě vyplachování, obkladů nebo kloktadel, může přinést stejný léčivý efekt, jako hypertonický roztok kuchyňské soli — známý to prostředek v medicíně pro odstranění otoků a zánětů, včetně hnisavých.

Ano, jednorázové nebo krátkodobé vnitřní požívání moči vyvolává fyziologický stres v organismu — reakci na jed. Tento stres zaktivuje obranné systémy organismu, a ty, když už jsou aktivovány, zároveň zlikvidují i nějaké ty zánětlivé procesy ve vnitřních orgánech. Fakticky taková vyléčení existují.

Jenže se pro mnohé lidi nadměrné a trvalé vnitřní požívání moči stalo jakýmsi způsobem totálního omlazování organismu a... duchovního zdokonalování.

Zapamatoval jsem si takový obrázek: v pokoji osamělé starší ženy, členky "klubu juvenologie" (juvenologie je věda o omlazování), v "předním rohu" na poličce nad lampičkou jsou dvě ikony: "Maria Bohorodička" a "Vladimír Iljič Lenin" ve stejných rámech. A před nimi se "posvěcuje" sklenice s močí paní bytu.

Do toho klubu mě pozvali, abych přednesl přednášku o omlazování. Já jsem jim dlouho vyprávěl o odstraňování stresů, o roli čaker v regulaci emocí a práceschopnosti, o efektivitě "mrožování" a "meditačního běhu", o meditativním splynutí se světlem vycházejícího slunce a sladování s písněmi červenek...

Po přednášce v sále vstává žena a říká:

— Ale vždyť jste nám neřekl to nejdůležitější. My jsme očekávaly Vaše rady, v jakých dávkách a v jak dlouhých kúrách máme pít moč?

Strnul jsem překvapením.

Vždyť jsem předtím nic nevěděl o osobitosti tohoto klubu. A řekl jsem:

— Ale kvůli čemu pít moč? Není vůbec nutné něco takového dělat!

A teď to začalo! Ženy mě obklopily na pódiu:

— Ale jak něco takového můžete říkat?! I profesor tenaten radí pít moč, a doktor tenaten u nás vystupoval, a pije ji i on sám!

... Ale lékař Jevgenij Ščadilov [51] píše o mnoha jemu známých případech úmrtí nebo pobytu na resuscitačních pokojích — lidí, kteří si zamilovali tuto zvrácenost.

A mně se podařilo pozorovat stabilní intelektuální degradaci prakticky u všech těch, se kterými jsem se musel stýkat, a kteří dlouho pili moč.

A dva takoví moji známí byli dokonce v evidenci psychiatrické léčebny kvůli schizofrenii.

Když jsem se tehdy dozvěděl o jejich zálibě, pokoušel jsem se jim to rozmluvit. Ale bylo už pozdě...

On... se prohlásil za génia a vynalezl už stroj na rozvíjení anáhat...

A ona... překotně vyprávěla, jaké překrásné stavy lehkosti, božské radosti a letu s anděly na jiné planety zažívá po každé dobré dávce, a citovala nazpaměť stanovy VLKSM (Všesvazového Leninického Komunistického svazu mládeže) a Program KSSS (Komunistické strany Sovětského svazu)...

Do psychiatrické evidence ji pochopitelně nezařadili za posledně uvedené, ale po této epizodě: Ve stavu psychické dezorientace odešla do lesa, celou noc tam bloudila, ztratila oblečení, a ráno vyšla nahá do města a vrhla se pod autobus...

Ještě jeden živý příklad. Pořádali jsme psychologický seminář. Shromáždilo se několik set lidí, mezi kterými byla jedna šílená lékařka z jiného města. Ona "slyšela hlas", který jí přikázal, aby po skončení semináře neodjížděla a sliboval jí, že ji Antonov "vezme do učení", jestliže projeví dostatečnou vytrvalost...

A tak kolem čtyřiceti dní hladověla a nocovala na trávě v parku, a dožadovala se "shovívavosti" Antonova, který o tom nic nevěděl...

Hledat ji přiletěl letadlem její manžel, který chodil týdný po městě a doufal, že ji potká, ohlásil to i na milici, a oni zahájili pátrání...

Nakonec ona, někým zmlácená, s modro-černým obličejem, zabloudila do kadeřnictví. Oznamili mi to, já jsem zavolal na milici, a oni ji odvezli na psychiatrii...

Od těch dob jsem se zařekl, že už nikdy nebudu takové semináře pořádat...

Ale to ještě není všechno. Za rok přijíždí její kolegyně a žákyně, také lékařka. Ona si nedokáže zapamatovat ani elementární informaci... Dokonce ani pokusy, aby si zapsala něco, co jí bylo řečeno, se nedaří: okamžitě všechno zapomene! Ale předává prosbu od té první, abych se nad ní přece jen smíloval a dovolil, aby se přijela učit... Moje odmítnutí vyvolává nepochopení: vždyť dotyčná je lídr jejich duchovní "Školy" — takový zasloužilý člověk, ona tak mnoho udělala pro celé město, první začala budovat takové mohutné duchovní hnutí...

Ptám se:

— A v čem vlastně spočívá vaše duchovní práce?

— No jak to, v čem? Samo sebou je to urino-
rapie...

... Sám hlavní hlasatel ruské urino-
rapie, který vnesl svými knihami závažný vklad do rozšíření této pohromy v naší zemi, také pochopitelně, jasná věc, pil moč. On konkrétně doporučuje pít pro vyčištění ledvin(?) moč buď vlastní, nebo... divokého kance. Rozumný lékař E. Ščadilov [51], moč nepijící, se v té

věci moudře ptá: no, ale jak donutíte toto sveřepé divoké zvíře v lese močit do kelímku, který jste přivezl z města?...

* * *

... Ted' si trochu popovídáme o upírech (vampýrech) a vampýrizmu.

Vampýry ve starém lidovém folklóru nazývali "umrlce vstalé z hrobů", "vlkodlaky" atp., kteří jakoby napadají obyčejné lidi a pijí jejich krev. Takoví vampýři se stávali hrdiny mnoha hrůzostrašných filmů.

I mezi "obyčejnými" lidmi se můžeme setkat s milovníky pití krve, vytékající z rány oběti (člověka nebo zvířete). Jednoho takového jsem znal osobně.

Ale, s rozšířením vědomostí o bioenergetických vzájemných vztazích lidí, se tento termín — už v jiném významu — stal velice populárním mezi schizofreniky a těmi, kdo mají k schizofrenii sklon. Tímto termínem začali označovat vtělené nebo nevtělené lidi, zvířata a dokonce i rostliny, kteří jakoby loví cizí energii.

Je zajímavé, že hlasateli mystického strachu před "upíry" se v těch letech v Rusku často stávali právě lékaři, specializující se na psychiatrii. Tématem jejich hrůzu nahánějících vášnivých provolání k lidstvu, byly způsoby ochrany před "upíry" vytvářením kolem svých těl energetických skořápek, pouzder atp.

Jeden takový lékař napsal článek, kde se říkalo, že upíři jsou zvlášt' nebezpeční v noci. Právě v noci musíme vynakládat všechny síly, abychom zachovali

celistvost a pevnost těchto svých "obránných objektů"...

A kolik jen pacientů takoví lékaři naplodili pro svoje kolegy psychiatry!

Jenže Bůh nám ukládá učit se lásce, a ne strachu, to znamená, do centra svého vnímání máme umístit Jeho, a ne svoje nepřátele!

Ale bioenergopíři nejsou mýtičtí, ale reální — skutečně existují. Upírem se stává každý, kdo silně a úporně něco chce od druhého člověka!

... Jsou lidé, jejichž charakteristickou črtou je potřeba sloužit druhým, dávat jim svoje, darovat sama sebe.

A jsou protikladní lidé — lidé paraziti, žijící v neustálém chtění od druhých — peněz, blahobytu, péče, pozornosti, "emočního tepla", sexu.

Jejich emoční chtění je opravdu tíživé, a časem i ničivé — pro jejich oběti.

Vždyť bioenergie se uvádí do pohybu právě našimi emocemi!

Lidé vyzařující, dávající svoji lásku a sílu, mají možnost intenzivního duchovního zdokonalování.

Lidé-paraziti, kteří lásku a sílu vytahují z druhých, ji nemají.

A tyto vlastnosti nejsou neměnná danost, ale závisí na každém, zda je jeho vlastní charakterový rys — rysem ctnostným nebo neřestným.

Paradoxní a důležitý fakt: jmenovitě lidé-paraziti mají sklon obviňovat druhé z "vampýrizmu", vždyť je jim vždy špatně právě z toho, že "spalují" svoji energetickou sílu ve vlastních negativních emocích, a jim se zdá, že jim ji někdo "krade". A dokud se oni sami vlastním úsilím nezmění z parazitů — na darující, z žebráků lásky — na dávající ji, neuleví se jim!

No ale, jestliže se někdo doopravdy dostal pod vliv opravdového bioenergopíra, pak mu mohou pomoci tyto rady.

Především musí pamatovat na to, že všechny těžké situace, do kterých se dostáváme, jsou stvořeny pro náš prospěch naším Nejvyšším Učitelem — Bohem. Proč? Proto, abychom se stali lepšími!

Opravdové vítězství ve všech pozemských těžkostech není vítězství nad svými "nepřáteli", ale nad sebou, nad svým nižším "já".

Proto, když se dostaneme do těžkého postavení, má smysl se v první řadě zeptat: Pane Bože, proč jsi to udělal? Jakou odpověď ode mě očekáváš?" A dál — už hledat odpověď s Jeho pomocí.

* * *

A teď — několik všeobecných slov o schizofrenii. Musíme rozlišovat pravou formu schizofrenie — a onemocnění se schodnými symptomy, které materialistická psychiatrie nazývá také schizofrenií.

Mechanismem základní formy schizofrenie je vždy posedlost (to jest, podřízení myšlení a jednání nemocného duchu nebo duchům, vtěleným nebo nevtěleným do jeho těla). Takovými duchy mohou být lidé nebo zvířata, podle jejich posledního vtělení. Taková je jejich práce: každý z nich v nemateriálním světě pracuje s použitím těch vlastností, které v sobě rozvinul za života na Zemi.

Přičemž činnost všech duchů — jak dobrých, tak zlých — řídí Bůh.

Napohled schodné symptomy se základní formou schizofrenie (zmatenost myšlení, neadekvátnost

chování, halucinace a další) mohou vznikat i z jiných příčin: takových, jako otrava mozku jedy, včetně jedů, obsažených v moči (jestliže špatně pracují ledviny, jsou poškozeny močovody, anebo jestliže lidé pijí moč; to se nazývá urémií, která může končit i smrtí), a také úrazy a nádory mozku.

Ve všech případech je to osud (karma) nemocného, zapříčiněná jeho etickými chybami v tomto nebo minulém životě. V posledním případě nedostává samotnou nemoc, ale předpoklad k ní.

Ale nejpresnější a nejživější analýza příčinně-následných souvislostí je možná jmenovitě při základní formě této nemoci. Bůh ji posílá člověku, pokud dotyčný až příliš lpí na svých neřestech, takových jako:

- a) mystický strach;
- b) hněv odsouzení nebo žárlivost;
- c) nadměrná záliba ve snění na sexuální téma;
- d) nadměrný strach o hojnost svého majetku a blahobyt těla;
- e) nadutost (pýcha a domýšlivost)

Na to nás Bůh předem upozorňoval ve Svatých knihách. Proto ke schizofrenii nemají sklon hluboce náboženští lidé, mající silný intelekt.

A naopak jí onemocní ateisté a malověrci. A zvláště je charakteristická pro ty, kdo se dostali pod vliv zvrácených náboženských organizací nebo okultních škol, kde adepty zavádějí do mystického světa bez seznámení s pravidly chování v něm a bez pochopení podstaty jeho jednotlivých projevů.

Nebezpečná, schizofrenii podobná nepřiměřenost myšlení a chování, hrozící přerůst v opravdovou schizofrenii, také někdy vzniká při "extrémních" intelektuálních přetíženiích daného člověka. Například —

když děti zasvěcují do meditačních praktik, nepřiměřených jejich věku, anebo soustřeďují jejich pozornost na běsy, mimozemšťany, "astrální lety" atp.

A dokonce zdaleka ne všichni dospělí se s takovými zkouškami snadno vypořádávají.

Například mi vyprávěli takovou příhodu. Matka holčičky, kterou novináři proslavili, že jakoby uskutečňuje "lety" na jiné planety, se také rozhodla nezůstat pozadu za dcerkou. Stojí na tramvajové zastávce a "sama se sebou" emotivně rozmlouvá. Přichází milicionář:

— Promiňte, není vám špatně?

— Jděte pryč! Nepřekážete! Nevidíte? — já mluvím s mimozemšťany!

On se omluvil, odešel, vysílačkou zavolal "rychlou", a ji odvezli na léčení na "psychušku".

Ale jestli takové neizolují a neuklidní pomocí léků — mohou se stát i sociálně nebezpečnými. Například, když jim to přikazují "hlasy" anebo když se jim zdá, že si jich dostatečně neváží za jejich "mimořádnou vesmírnou úlohu" nebo něco podobného druhu.

Tak, matka jedné moje známé, když ji dcera prosila, aby podobnou hlasitou "samomluvu" vedla alespoň potichu, — se tak rozzuřila, že ji zbila a vytáhla za vlasy ven na ulici, v zimě a bez oblečení...

A někdy bývá ještě hůře...

Neobyčejnou důležitost má na duchovní cestě intelekt adeptů. Právě on v první řadě určuje to, na jaký stupeň žebříčku duchovního zdokonalování může člověk bezpečně vystoupit v daném momentě svojí osobní evoluce.

Duchovní vůdcové, používající ezoterické praktiky, se v tom musejí velice důkladně vyznat! Zejména je nepřípustné vyučování jen samotné psychoenergetiky, třebaže ve formě těch nejlepších meditací! A přednášky, doplňující psychoenergetickou práci, — také ještě nebudou stačit! Je třeba po celý čas "zkoušet" intelektuální možnosti každého žáka. A při prvních příznacích neadekvátnosti vnímání — buď musejí být konkrétní žáci převedeni na jiné — "upevňující" metody, nebo se musí rozpustit celá skupina.

Já jsem mnohokrát v různých městech pozoroval situaci, kdy vyučující — kvůli zachování si statusu "duchovního lídra" nebo kvůli zvýšení vlastní autority (týjo! — kolik toho zná!) — dávají žákům bez diferenciacce jejich možností — nepřiměřeně složitá cvičení.

Ale špatný je ten učitel, který pracuje s lidmi kvůli sobě, a ne kvůli nim! V takovém případě jim určitě škodí!

* * *

Existují tři linie duchovního zdokonalování: intelektuální, etická a psychoenergetická. A ony ve svém důsledku vedou k tomu, že si člověk v řadě vtělení rozvine tři aspekty Božské Dokonalosti: Moudrost, lásku a Sílu.

Psychoenergetický aspekt nesmí v žádném případě předcházet ostatní! Ať se nejlepší adeпти učí nazpaměť Svaté knihy, jak je to zvykem v mnohých náboženských konfesích. To je mnohem prospěšnější a dozajista i bezpečnější, nežli je zatahovat tam, kde jim hrozí bláznovství!

Natolik je nebezpečné zvyšovat v žácích psychoenergetickou sílu, kterou oni nedokážou sami adekvátně řídit.

Uvedu takový příklad. Podívejme se, co se stává ve vzdálené perspektivě s těmi, kdo dosahují velkých úspěchů v psychoenergetice, a přitom nevěnují potřebnou pozornost ostatním dvěma liniím rozvoje. Podařilo se mi osobně se setkat s pěti takovými lidmi, kteří si v minulých životech “nahustili“ ohromné “krystalizované“ vědomí. Protože neměli potřebnou moudrost a lásku, ocitli se znovu na Zemi. V tomto životě oni všichni v určitém momentě získali „okamžité osvícení“; pocítili najednou, že nejsou ve “fyzickém“ těle, ale v gigantickém energetickém. Ale nikdo z nich stejně nepoznal Stvořitele... A navíc, oni neměli ani jasnou představu, kde ho hledat...

Z některého z takových lidí se může stát lžiguru, myslící jen na svůj osobní prospěch. On shromažďuje kolem sebe spoustu uctívačů. Jeho starostí je jen osobní sláva a peníze...

Některý, protože cítí svoji nevšední sílu a nadvládu nad lidmi, se mění v úspěšného zločince...

A některý se — z nejlepších pohnutek — pokouší i druhým lidem pomoci stát se takovými, jako je on sám. Ale on si nepamatuje svoji cestu minulého života, nedisponuje vlastními metodami, nechápe opravdové potřeby druhých lidí s “nekrystalizovanými“ vědomími... proto je taková jeho pomoc nekompetentní a neefektivní...

Budeme si pamatovat, že disponování magickou silou bez rozumu a lásky je příliš nebezpečná situace na stupních duchovního žebříčku!

Ještě jednou se obracím k vyučujícím ezoterických metod: vy musíte mít na zřeteli psychogenetic-

ký věk žáků! Člověk v dospělém těle může být podle věku duše — mladší, než druhý člověk v těle dítěte! Kritériem takového ohodnocení je především úroveň rozvoje intelektu.

Druhým nejdůležitějším kritériem při výběru žáků je etické. Nelze učit síle — eticky neschopné lidi! Následky chyb v tom vylíčím trochu později.

*** * ***

Před chvílí zazvonil telefon. Žena se ptá:

— Za několik hodin nastane pád komety na Jupiter. Jaké radíte dělat meditace před a po katastrofě?

— Žádné.

— Takže, podle vás, nás Jupiter nijak neovlivňuje?

— Nijak.

**— Ale vždyť to vy jste nás všechny učil medito-
vat!**

— Ale k čemu je vám Jupiter? Je Bůh!

— No, Bůh... Ten je daleko...

**... Jako asociace se mi vybavilo televizní inter-
view se satanistou — vrahem dvou pravoslavných
mnichů. On se kdysi dobrovolně nabídl, že bude
sloužit d'áblu, poslouchal jeho hlas a plnil jeho příka-
zy. Když se ho zeptali, proč si vybral sloužit d'áblu, a
ne Bohu, odpověděl:**

**— Bůh — Ten je daleko. Ale d'ábel je vždycky
blízko...**

**Pro někoho je d'ábel blíže než Bůh, pro někoho
Jupiter. A je to jejich pravda...**

**Ale pro mě je nejbliž ze všech a ze všeho teď —
Bůh!**

* * *

Probereme si velice důležitou otázku“ jak si nepsplést hlas Boha s vlastními fantaziemi nebo s hlasy, například, bĚsů?

Chyb v tom lidé dělají spoustu.

Jeden hloupý lékař v PetĚrburgu začal učit metody slyšení “hlasů“ naprosto nepřipravené posluchačstvo. Mnozí z nich je i začali slyšet. A dokonce začali i mluvit hlasy bĚsů: bezděčně kvákat ve veřejné dopravĚ, například...

Moji bývalou ťákyni, která chodila na tyto lekce, začaly „hlasy“ varovat, ťe je pro ni nebezpečné zůstatávat ve městĚ, ťe ji někdo chce „ulovit“, a ťe se zachrání v Rize.

Odjela do Rigy.

Ale kam se má podít v cizím městĚ? „Hlasy“ jí říkají adresu a jména majitelů bytu. Ona tam jde, majitelé se doopravdy tak jmenují.

Ona je prosí, aby ji zachránili, spasili, trvá na tom, ťe u nich musí zůstat... ťít u nich...

Oni jsou v šoku...

Ten příběh pochopitelnĚ skončil psychiatrickou léčebnou.

Můžeme se samozřejmě tomu případu zasmát a mávnout nad ním rukou: dobře, lékaři ji nejspíš poléčili, a teď už jistĚ ťije jako obyčejná materialistka...

Bohužel to tak není. Osvobodit se od pout obyvatel pekla s pomocí lékařských preparátů se nepodaří, mohou jen na čas oslabit vnĚjší projevy nemoci, a pak nemocného z léčení i „propustí“.

Tu ťenu jsem o mnoho let později jednou potkal v zimĚ na trťišti, když jsem tam přišel s batohem pro

brambory. Ona bez úsměvu přišla ke mně; ale já jsem ji nepoznal. Ona říká:

— No alespoň jednoho jsem potkala! Polib mě třeba na tvářičku!

A nastavuje tvář.

Já jsem ji políbil, abych ji neurazil: asi — známá, z bývalých žaček? Vždyť jsem jich měl mnoho, a přirozeně si teď skoro žádnou z nich nepamatuji osobně. Třebaže mi hned probleskla i myšlenka, že je to alkoholička, která si hledá na noc chlapa: její obličej už byl přespříliš strašný a byla energeticky hrubá.

— Tak, jak se ti daří? — říká?

— Výborně.

— Nějak to není vidět!... Proč máš čepici?! A proč máš ruksak?!

— Cožeto?!

— Proč jsi tu s ruksakem. S ruksakem se teď nechodí!

Vtom jsem pochopil, že mám co dělat s agresivní bláznivou.

— Ty, — říkám, — běž pryč! Běž!

A zlehounka jsem ji chytil za rameno a obrátil směrem k východu. Ona se podřizuje, ale otáčí hlavu a vykřikuje hrozbu:

— Já tedy půjdu! Ale tobě z toho bude hůř! Hele, co si vymyslel: s ruksakem!...

A moje tělo se naplnilo její nízkofrekvenční vibrací, charakteristickou pro podrážděné schizofreniky.

Až když jsem vešel do meditace "totální reciprocity", se mi podařilo obnovit klid uvnitř těla.

Až teď jsem si vzpomněl, kdo to je: moje bývalá žákyně, která kdysi dělala radost mně i všem ostatním svojí harmonií... Navázané spojení s majiteli těch

„hlasů“ ji za ty roky změnilo v hrubou, tupou, agresivní bytost, podobnou jim samotným...

A přece to všechno začalo jen „lekce“ toho lékaře...

...A jak mnozí se „nachytají“ na informaci, obdrženou od „hlasů“, že jsou znovu převtelení „Ježíšové Kristové“, „Marie Bohorodičky“ a další!

Jeden můj známý — člověk „širokého rozhledu“ — se mě ptal, jaký mám názor na to, že by chtěl shromáždit „konferenci“ všech nespočetných jemu známých „Ježíšů Kristů“ a „Marií Bohorodiček“. Chtěl každého z nich pozvat jakoby k individuálnímu vystoupení se svatým kázáním k trpícím... A dívat se, co se bude dít... Cha-cha-cha!

Ale já jsem namítl, že by to bylo kruté. Oni jsou přece — opravdoví...

Bývají i jednodušší případy. Jednomu mému pravoslavnému známému — opilci a zloději — se jednou zjevil „anděl Boží“ a říká:

— Vezmi sochor a jdi zlikvidovat hosty tvojí ženy!

(A hosté byli slušní lidé, seděli za stolem v sousední místnosti).

On vzal sochor a šel je „likvidovat“. Skončilo to tím, že mu tím sochozem prorazili lebku. Po měsících, strávených v nemocnici, se ještě dlouho trápil bolestmi hlavy, hledal léčitele... Ale křesťanem se stejně nestal.

Nebo mi vyprávěli takovou příhodu. Mladému začínajícímu mystikovi se začal zjevovat "Ježíš Kristus". Stěžoval si, že je mu teď tak špatně, tak špatně... Prosil, aby mu dal trochu energie... Potom ještě a ještě jednou... A potom jednou řekl, že teď už je

všechno v pořádku! A na znamení vděčnosti ti dám schopnost létat! Vystup do okna — a leť!

On "vystoupil" z okna nějakého poschodí a... dobře ještě, že tam dole byl záhon, a ne asfalt ...

... A jedné mojí známé "Ježíš Kristus" nadiktoval "Nové Evangelium". Práce trvala měsíce, byla popsána hora papíru!

Potom jednou — s velkou slávou — byli shromážděni "vyvolení", kterým bylo dovoleno seznámit se se s úryvky ze "Svatého Poselství".

Ono bylo sepsáno úžasně krásným jazykem, jen pouhý rytmus této prózy přinášel blaženost.

Ale smysl...

Jedna z kapitol se například nazývala "O karmě kamenů". Pojednávala o tom, že život kamenů je také podřízen "zákonu karmy" — zákonu příčinně následných vztahů ve vytváření osudu...

To znamená, že si kameny také budují svoje osudy?... Ale vždyť osud se vytváří na základě přijímaných eticky významných řešení...

Podle mého, jsem tehdy já jediný ze všech přítomných pochopil, že uvedený text je absurdita, žert!...

A za nějaký čas "Ježíš" přikázal to všechno spálit.

Ten žert byl Bohem zamýšlen jen jako "test intelligence", který jsem dokázal udělat jen já sám.

Za nějaký čas byla přes toto médium dána "skupině vyvolených" přísně tajná informace" o tom, že začíná "Druhý Příchod Krista" a proto...(!) se k určitému datu ponoří severní část Evropy do oceánu... "Vyvoleným" byla poskytnuta možnost zachránit se.

Byly proto vytvořeny skupiny, které se měly rozjet po různých jižních městech...

Ti, co uvěřili, rozprodali všechno, co šlo prodat, a odjeli... — ale "Potopy" se nedočkali. Museli se vrátit.

... Existují různé mechanismy vnímání informace od vnějšího nevtěleného rozumu.

O "technických prostředcích", k tomu používaných, jsme už mluvili, opakovat to nebudeme. Posoudíme možnosti bezprostředního vnímání.

Takže, nejobyčejnější způsob je — na podkladě vnitřního mentálního ticha (hésychie) slyšet hlas nebo vnímat mysl.

Také existují způsoby z kategorie technik *lajajógy* (*laja* znamená *rozplynutí*; viz [25]) — kdy na podkladě té samé *hésychie* prostředník "předává" duchu nebo Bohu svoji ruku s perem, která začíná zapisovat, nebo řečový aparát, který začíná mluvit. Rozum prostředníka v procesu získávání informace nehraje roli: prostředník sám se zájmem čte nebo poslouchá to, co píše jeho ruka nebo říká hlas. Ještě je zajímavé, že při mediálním psaní prostředník nepíše nutně svým rukopisem, a že se v procesu psaní může náhle jeden cizí rukopis změnit v jiný — také cizí. Tímto způsobem byly v minulosti napsány celé knihy (příklad — E. Barker. Dopisy živého zemřelého [28]).

Ten samý princip se používá v takzvaném *meditativním malování* a v *meditativním muzicírování*.

Schodný jev je *laja-tanec* — kdy tanečník Bohu pro tanec předává celé svoje tělo.

Ta žena-médium, která zapisovala "Nové Evangelium" a organizovala "Potopu", používala způsob "předání" svého řečového aparátu. O kvalitě její

schopnosti mediálního vnímání není pochyb. Ale v čem je tedy problém?

Existují pochopitelně zjevní lháři, kteří předstírají, že jsou médii (prostředníky při kontaktu s duchy) nebo proroky (prostředníky při kontaktu s Bohem).

Bývají také lidé, kterým se zatím jenom velice chce stát se takovými, a možná, že se jim to někdy už trochu daří... V obou těchto případech s hodnověrnou informací nemůžeme počítat.

Začínající prostředníci mohou mít i "výpadky" v kontaktech, kdy se jim jen zdá, že něco slyší...

Ale zkušená média a proroci zpravidla vnímají správně.

Druhá otázka — od koho informace přichází?

Tohle závisí především na člověku, který ji přijímá.

Jestli je on sám podobný d'áblu (jako například ten se sochořem) — pak také budou jeho prostřednictvím mluvit jen běsi a d'áblové.

Ale jestliže jde člověk pravou cestou, pak — podle míry toho, jak si osvojuje stále jemnější stavy vědomí a stává se "vcházejícím" do stále jemnějších prostorových dimenzí, a podle toho se také mění i okruh jeho společníků lepším směrem.

Ačkoliv musím dodat, že Bůh — když je to nezbytné — může zprostředkovat informaci přes jakékoliv médium. Jiná věc je, že pro spotřebitele této informace bude těžké ji odlišit.

Když duchovní praktikant s jistotou vchází do Nirvány — pak on právě tak jistě i prorokuje.

Ale je důležité vědět, že si Bůh rád zažertuje nebo přivádí k rozumu Svého žáka prostřednictvím úmyslně mu dané lživé informace. V Koránu se o tom

přímo mluví tak: "Alláh je nejlepší z chytráků" (3:47) [20].

Mě On s touto Svou vlastností seznámil už velice dávno, ještě předtím, než jsem si přečetl Korán. Stalo se to tak.

Jednou mi nařídil odjet na čtyři dny do lesního "zátvoru". Byl začátek května, v noci teplota klesala na nulu. Podmínky "zátvoru" byly takové: nocovat v lese bez stanu a spacího pytle.

Strávil jsem celý den v meditacích, na noc jsem si připravil dostatek dřeva, rozdělal oheň, postavil "zástěnu" z kousku celtoviny a ulehl jsem k spánku na suché větve mezi "zástěnou" a ohněm.

Ne, že bych nespál. Ale musel jsem se po celou dobu probouzet: hned odlétl hořící uhlík od klády — a začal mi doutnat vaťák, hned bylo třeba popostrčit nebo přiložit dřevo.

Příští den jsem se cítil rozbitý a nevyspalý. Meditace mně šly špatně.

Druhou noc se všechno opakovalo.

Třetí den po nekvalitním spánku jsem strávil ještě hůře.

A přede mnou byla ještě noc.

Celý třetí den jsem prožil v pochybnostech: jaký užitek mi přinese takový "zátvor", jestliže ztrácím meditační schopnost?! Vždyť je to jen zbytečná ztráta času!

Ale Bůh stále vyžadoval dodržování dříve vyčteného plánu.

K večeru se už u mě rozvinul neurotický stav! Začalo se mi dokonce zdát, že jsem ztratil schopnost slyšet Jeho hlas!

Nakonec jsem se rozhodl:

— Dost! Je to absurdní! Jedu domů! Vyspím se v posteli a zítra můžu znovu meditovat!

A v té chvíli zazněl velice zřetelný laskavý hlas:

— Právě tohle řešení jsem od tebe čekal! Právě kvůli němu byl zapotřebí tenhle "zátvor"! Zapamatuj si pravidlo: "Na Boha spoléhej, ale sám chyby nedělej!"

... Podařilo se mi mnohokrát pozorovat situaci, kdy začínající mladí mystici, kteří ještě nerozvinuli svůj vlastní intelekt, se ho pokoušeli vypnout; spolehnout se úplně na Intelekt Boha. V čem je tu chyba? — V tom, že se při tom jejich intelekt přestane rozvíjet. A Stvořitel takové "hrdinské činy" nepotřebuje: vždyť lidi, kteří v sobě nerozvinuli aspekt Moudrosti, On stejně do Sebe nepouští, On je v Sobě nepotřebuje!...

A aby je přivedl k rozumu, začíná s nimi žertovat — zpočátku měkce, a potom, jestliže "jim to nedochází", — stále "krutěji".

Uvedu příklad:

Mladá žena si osvojuje *laju*. Na liduprázdném poli si svléká všechno oblečení a "oddavše se Bohu", jde daleko po polní cestičce uprostřed písni skřivánek, pod modrým nebem, laskajícím sluncem, ve vůni květin. Úplná rajská harmonie!

A potom jde zpátky.

Ale náhle jí naproti jde po té samé cestě skupina vesnických obyvatel obojího pohlaví. Ona je vidí, ale jen ještě úplněji vchází do *laji*. A Bůh — vede její tělo vpřed!

Lidé ji spatřili: určitě jde přímo na nás nahá žena... Bláznivá! Ještě se na nás vrhne! Musíme utéct!

A utíkají po poli do lesa — a zdálky obcházejí "bláznivou"...

Tato příhoda ji upevnila v přesvědčení, že "s Bohem není nic strašné!"

A teď — už ve městě, když stojí ve frontě v obchodě, — se najednou začíná plavně otáčet — a padá...

Nebo ji spolupracovníci, když přijdou do práce, najdou nehybně sedící pod stolem...

A přesto jí nikdo nic neříká, naoko dělají, že se nic neobvyklého nepříhodilo...

Ale oni se tak chovají, protože ji, chudinku, litují, bojí se, aby jí nešikovným slovem nebo gestem nezpůsobili bolest, doufají, že ji to samo přejde...

A ona... — nesprávně vyhodnocuje jejich taktost, a jenom se stále hlouběji ubezpečuje o správnosti svojí "cesty"...

Potom jí jednou Bůh "otevřel oči": Ona všechno pochopila a... naráz se uzdravila.

* * *

A jak vnějšně odlišit proroka — od lžiproroka?

Za první — kvalitou energie jeho vědomí. Člověk s nezjemnělým vědomím nemůže být prorokem. (Opilec, pokrývající si hrud' zářivými kříži a o něčem věstící, — tím spíš).

Za druhé — intelektuální úrovní. Přes hloupého člověka Bůh říkat rozumné věci nebude: hloupý nedokáže správně naložit s obdrženou informací.

Kupříkladu, lidé se sektářským myšlením nemohou být uznáni za moudré.

Rozdíly mezi lidmi, kteří začali Cestu v rozličných náboženských systémech zmizí, když tito lidé dosahují velkých duchovních výšek. A oni výborně chápou jeden druhého.

Ale čím níže lidé na tomto žebříčku stojí, tím větší význam přikládají neexistujícím rozdílům a tím víc je v nich nepřátelství, odsuzování a nenávisti.

Třetím kritériem pro odlišení proroka od lžiproroka je kvalita předávané informace.

V běžném jazyce se u nás často směšují pojmy "prorok" a "věštec". Ve skutečnosti jsou si proroci a věštcí navzájem úplně protikladní.

Jak v Bibli, tak i v Sunně islámu se nacházejí odsudky těch, kdo poslouchají věštce. Proč?... Protože zájem o předpovědi je prázdný, neužitečný zájem bezduchých lidí. Opravdu duchovní člověk nehledí do budoucnosti, ale pracuje v přítomnosti: zdokonaluje svoje vědomosti, tělo, energetiku, pomáhá druhým, medituje...

Slovo *prorok* pochází z *prorokovat* — to jest, pronášet něco důležitého, závažného. Přímé sémantické spojení se slovem *předpovídat* slovo *prorok* nemá.

Ale ten, kdo svoje kázání zaplňuje předpověďmi, zjevně není prorok. Může to být buď nevzdělanec, nebo lhář, nebo schizofrenik.

Ale prorok káže to, čemu učil a učí lidi Nejvyšší Učitel prostřednictvím všech mesiášů a proroků všech časů a národů. Krátce a jasně tyto principy zformuloval Avatár Bábadží: Pravda — Prostota — Láska — Karmajóga (Sloužení) — Zničení svého nižšího "já" a Splynutí s Vyšším "Já" Stvořitele [20].

Proroci také předávají lidem konkrétní a osobní doporučení v duchovním zdokonalování a sloužení.

* * *

Bůh nás tehdy předem varoval:

— Pamatujte si vy, kdo předáváte informaci ode Mne! Nikdo z vás nesmí naléhat na přijetí toho, co říkám vaším prostřednictvím!

Každý člověk má svoji svobodu vůle a svůj rozum. Každý má svobodu přijímat, co je mu řečeno — podle míry svých schopností a možností.

Nelze nikomu vnucovat názor Boha — ve vlastním pojetí! Vždyť to, co jeden přijímá jako zákon, může druhý posuzovat jako výsměch.

* * *

Hlavní princip léčení — jak těl, tak i duší, je — neuškod'!

Každý člověk může mít "chyby mládí" z neznalosti; Bábadží o tom mluvil takto: "Není svatého bez minulosti ani hříšníka bez budoucnosti!"

Ale jestliže se princip "neuškod'!" porušuje úmyslně — kvůli zjištěným cílům — to už je zločin!

* * *

Jednou jsem měl nedorozumění s jedním z instruktorů, a to poněkud rozdráždilo moji emoční sféru.

Najednou slyším hlas svého otce, který už dávno opustil tělo, jak se — podle svého zvyku — pohoršuje nad tím, že nemám odpovídající intenzivní emoční reakce.

Já namítám:

— Ale nech už takových hloupostí, tatínku! Přitiskni se radši k Bohu!

On smutně a bezradně odpovídá:

— Ale, kde je, ten tvůj Bůh?

Já naplno vcházím do jeho prostorové dimenze a říkám:

— Dívej se! Půjdeme spolu!

A ponořuji se před jeho očima do hlubiny mnohorozměrného Oceánu. Opakuji to jednou, dvakrát, třikrát; zvu ho, aby šel se mnou. Ale on... mě jen po každé ztrácí z dohledu a bezradně se rozhlíží...

Tak jsem se v praxi přesvědčil o tom, o čem jsem četl a dohadoval se dříve sám: duchové nejsou schopni pronikat do prostorových dimenzí, které si neosvojili za předchozího pozemského života. Oni tráví svůj čas mezi vtěleními — v té dimenzi, na jejíž energetickou úroveň (podle *škály jemnosti-hrubosti*) si přivykli.

A žádnými modlitbami nebo jinými druhy pomoci tu situaci nemůžeme změnit!

A navíc, Bůh zůstává nerozluštěným tajemstvím pro ty, kdo Ho nepoznali během vtělení.

* * *

Pravoslavná stařenka, když onemocněla, "zašla do kostela" a "postavila svíčku" Nikolaji Divotvorci.

— A proč ne Ježíšovi?

— Tak vždyť On přece — umřel!...

— Ale copak jste neslyšela, že On potom — "vstal z mrtvých"?

— Ano?... Tak jakpak Mu ji teď mám „postavit“: „za upokojení“ (duše zemřelého) nebo „za zdraví“?...

Ženy

Když jsem začal vyučovat duchovní vědu, brzy mě začaly nenávidět mnohé ženy — z těch, které ke mně nepřišly vůbec kvůli tomu, aby se přiblížily k Dokonalosti a poznaly Boha. Jak se potom jedna z nich přiznala, ony všechny chtěly jen "vylepšit si svůj rodinný stav" na můj účet... Ale já jsem se nedal. Patrně jsem často takové jejich přání ani nezaregistroval: vždyť už jsem byl "zaslíben" Bohu a neměl jsem v úmyslu Ho "zrazovat".

Nicméně jsem jednou byl v oficiálním zaregistrovaném manželství: ona prostě neměla kde bydlet, já jsem ji přihlásil k sobě, a musel jsem to nějak udělat, aby to bylo pochopitelné pro okolní lidi, včetně rodičů a sousedů v komunálním domě. Když se situace změnila — "rozvedli jsme se".

Děti ode mne (v přímém smyslu) se také nenarodily, ani jedno: byl jsem pohlcen péčí o velmi mnoho svých dospělých duchovních dítek — a nedokázal jsem si ani představit, že bych mohl oslabit péči o ně tím, že bych ji přenesl na někoho samotného.

A úplně svěřit výchovu "mého" dítěte nějaké ženě, přející se stát matkou, jsem považoval pro sebe za nečestné a absolutně nepřipustné.

Ačkoliv nepřímo — se kvůli mně děti rodily: několik žen jsem vyléčil z neplodnosti — a ony se úspěšně staly matkami s pomocí svých manželů.

... Ženská krása... Jak jednoduché je si ji z nezkoušenosti splést s duchovní perspektivou! Ale Bůh mi pomohl se v tom vyznat. Když jsem jednou zatoužil nalákat na duchovní práci majitelky čerstvých mladých půvabných těl, On na ně ukázal a řekl mi:

— Připravené k rozmnožování...

Tím mi tehdy dal vyčerpávající odpověď: vytříbená fyzická krása se dává podle karmy — kvůli tomu, aby dotyčnému bylo co nejvíce přáno v záležitostech pozemské lásky. Ale krása duchovní, odrážející se bezprostředně i v kráse těla, se získává jmenovitě v procesu duchovní práce: když "rozkvétá" duchovní srdce člověka a zvláště pak — když Světlo Átmanu začíná svítit "skrz póry" hmotného těla.

... Mezi mými žáky vždy převládaly ženy. Ony jsou — v průměru — citlivější a vnímavější, a proto mají blíže k Bohu. Ale je třeba je vést za sebou, ony samy Cestu neznají; na hledání a nalezení Cesty je zapotřebí mužský typ charakteru: energický, nespokojený s dosaženým, silný...

Já jsem si navždy zapamatoval jednou kdesi přečtená slova, pronesená Indirou Gándhí, kterými se všechny ženy, hledající Světlo, obracely k duchovním vůdcům-mužům: "A ty mě vezmi s sebou, a já ti pak ukážu, čeho jsem schopna!" A já jsem je vždy s radostí bral s sebou a dával jsem jim sebe celého: všechno, co jsem měl a znal, dokonce i svoji "osobní sílu", energii vědomí, — to jest, "sama sebe" v pravém smyslu.

V jedné době, kdy kolem mě byli jenom žáci v ženských tělech, jsem žertoval:

— Ale jestli Bůh uvidí, že jsou kolem mě jen ženy, — co si o mně pomyslí!?

Smáli jsme se tehdy všichni; a Bůh se také smál.

... Ale úspěchy měl každý různé: vždyť ho neurčovala jen připravenost věnovat se naplno duchovní práci, ale i ten potenciál, který si každý nashromáždil v řadě minulých vtělení. Posledně jmenované předurčuje i intelektuální možnosti, a

množství nashromážděné energie, nazývané *kundalíní* [22].

A kdo z mých odchovanců dosáhl v těch letech největších úspěchů? Popíši zde několika slovy jejich předchozí vtělení:

— Přímý žák duchovní školy Assirise, vtělený naposledy ve čtrnáctém století v Rusku.

— Chlapec, žijící v Barmě a úspěšně se učící v indo-buddhistické škole, která nahrazovala Boha — mrtvou "prázdností"; Bůh ho zbavil těla tehdy, když jeho další pobyt v této škole začal být nebezpečný pro jeho další osud.

— Panovník jedné ze zemí jihovýchodní Asie s buddhistickými a hinduistickými tradicemi; vládl spravedlivě, ale podléhal pokušením pochutnávat si na zabíjeném jídle. V současném vtělení měl kvůli tomu potíže se žaludkem.

— Samuraj, dokonale ovládající japonská bojová umění, a vyučující je druhé samuraje u císařského dvora, který prožil ten život v harmonii, moudrosti, lásce a klidu. V tomto životě v Rusku ho od mládí nezadržitelně přitahovala východní bojová umění. Jeho bývalý Císař (Který dosáhl Božskosti) ho přivedl do naší Školy. Božský Císař i teď vede Svého bývalého vrchního samuraje životem. On mu několikrát osobně mým prostřednictvím dával pokyny a ponaučení, a blahopřál k úspěchům. Slibuje mu úplné Vítězství už v tomto vtělení.

— Úspěšně pracující katolická jeptiška. V tomto vtělení byl její život neuspořádaný, plný útlaku od lidí-primitivů. Vyptávala se mě: za co? Objasnili jsme jí to a vysvětlil: však jsi sama prosila Boha, aby vytvořil podmínky pro další umrtvování tvého "já"! Ted'

tedy trp, vyrovnej se s tím! Ona všechno pochopila, přijala, podrobila se.

— Mocný léčitel v jednom z minulých vtělení. Ale Boha postihnout nestihl. V následujícím životě si od dětství uvědomoval svoji nadřazenost nad lidmi, v důsledku čehož se u něho rozvinula potřeba ponížovat je. Stal se lupičem-"revolucionářem". Potom měl vtělení ve Skandinávii, povoláním byl stavitelem lodí, aktivně studoval náboženství pod vedením modrého luteránského Pastora, dosáhnuvšího v tom vtělení Božskosti. Ten Pastor ho vede i tímto životem, nasměroval ho znovu na cestu léčitelství, potom ho přivedl ke mně, a začal pomáhat nám všem. A tehdy se objevila možnost " otevřít" zásobu Átmické síly kundalíní, nahromaděnou v daleké minulosti...

Všichni, které jsem právě vyjmenoval, kromě "samuraje", jsou nyní vtělení v ženská těla. Oni byli v těch letech nejlepšími ze všech, komu se mi kdy podařilo pomoci. Dokonce jsou na barevných snímcích, pokud jejich těla fotografujeme v době meditace, naprosto zřetelně vidět nimby — aureoly Svatosti. A nebo Světlo natolik intenzívně vyzařuje skrz jejich obličej, že obličej na snímcích není možné rozeznat: je tam tělo na pozadí lesa, ale místo obličej — svazek paprsků Světla...

... Ale mezi ženami, které přišly do Školy byly i takové, které na slovo Bůh neslyšely. Dokázaly přemýšlet jen v sexuálních termínech.

Byly i ty, které, když byly mnou "vypiplány" na duchovní Cestě a získaly "krystalizaci" vědomí, se najednou začaly projevovaly jako "vlkodlaci", například mě začaly veřejně pomlouvat — s tím jediným cílem, aby se povýšily v očích okolních lidí: podívej-

te, jaký on je špatný, a já, — která ho odsuzuji, — jaká jsem, ve srovnání s ním, dobrá!

Nebo byly ty, které, protože neměly pozitivní zkušenost z minulých vtělení, ať už se sebevíc snažily, — nedokázaly si osvojit duchovní ctnostnou moudrost. Ony buď samy odcházely a přecházely na pomalejší programy druhých instruktorů, a nebo jsme se jich, bohužel, museli polehoučku zbavovat.

Vyskytovaly se i opravdové d'áblice. Jedna, příslušnice bandy, která se mě potom pokoušela zabít, mi pak psala dopisy. Já jsem je nečetl; hned jsem je vyhazoval nebo páčil. Protože číst je bylo nemožné: byly nasyceny natolik silnou d'ábelskou energií, že stačilo jen je podržet v rukách — a jak ta energie přetékala do těla a ono se naplňovalo její černou špínou, začalo se trást... Po jednom z jejích dopisů, který jsem jenom podržel v rukách před tím, než jsem ho hodil do popelnice, mě několik dní bolely svaly celého těla...

... Byly ženy, které se opíjely, ženy skládající se ze samé nenávisti...

Moje bývalá sousekka v komunálce — kandidátka věd — když přišla z práce, dlouho, téměř každodenně, ječela nenávistně ve svém pokoji jako když jí "přeskočilo"; dělila se tak se členy svojí rodiny o své denní dojmy. Její ječení bylo obdivuhodně podobné prasečímu kvičení (svině umějí chrochtat a ještě kvičet). Potom, když se vykvičela, vycházela do kuchyně s obličejem zrudlým zlostí, s očima nalitýma zlobou, nadmutými boky a rozšířenými nozdrami. Po nocích z jejích pokojů vycházel štěrbínami dveří silný pach valeriánských kapek...

Pracovala jako orientalistka. Přestože dlouhé roky studovala Východ, zůstala ateistkou.

Zřídka k ní zašli hosté-spolupracovníci. Když se napili, řvali opilými hlasy a nechávali na záchodě louže na podlaze... Takoví u nás byli orientalisté...

... Bůh mi ukazoval celou škálu lidských možností: od Božských — k d'ábelským. Ony jsou právě tak charakteristické pro ženská vtělení, jako i pro mužská...

* * *

Ještě v polovině osmdesátých let jsem já, vedený Ježíšem a Bábadžím, začal patrně jako první v Rusku zavádět duchovní nudizmus. Nemluvíme teď jen o *naturizmu* — snažení být blíže přírodě, ale o kopání bez oblečení jako o jedné z metod osvobození meditujícího vědomí od sputanosti s materiálním světem.

To je dosažitelné pouze pro ty lidi, kteří minimálně dokonale ovládli stabilní přebývání vědomím v čakře anáhatě. V takovém případě vůbec nevzniká "sexualizace" zúčastněných". (Tato nuance není pochopitelná těm, kdo neovládli funkci svého duchovního srdce). Naopak — sexuální vztah k obnaženému tělu opačného pohlaví se mění na *starostlivou něžnost*, velice důležitou na cestě zjemnění vědomí.

"Já nejsem tělo, já nejsem mezi materiálními těly! Já jsem čisté vědomí! Moje pozornost je zaměřena na další očistění a zdokonalování sebe jako vědomí, na poznání Boha!"

To byly ještě roky tyranie KSSS, nudizmus byl oficiálně zakázán, třebaže o tom, tak jako i o samotném nudizmu tehdy v SSSR patrně málokdo slyšel.

V té době jsme začínali tréninky v meditačním běhu za městem [22]. Bylo horké léto, běhat mnoho

hodin bez koupání bylo nerozumné. Vytýčil jsem trasu po cestičkách mezi několika liduprázdnými lesními jezery. Doběhli jsme k aktuálnímu jezeru, svorně jsme se svlékli, naskákali do vody, a potom, když jsme se ochladili, jsme se oblékli a běželi dál. Jaká to byla blažená koupání!

Já jsem nikoho nenutil se svlékat. Prostě, když jsme poprvé ve skupině sta lidí doběhli na místo prvního koupání, oznámil jsem: koupeme se bez oblečení! A sám jsem se svlékl a skočil do jezera.

Ne všichni se k tomu rozhodli hned, přibližně polovina se tentokrát koupala v oblečení: až příliš to tehdy bylo nezvyklé.

Ale podruhé už se svlékli skoro všichni: uviděli, že se nikomu nic strašného nestalo!

Ani jednou se nesvlékl až do úplného konce letního cyklu cvičení jen učící se u mě vedoucí oddělení krajského výboru KSSS: bál se, že ztratí zaměstnání. My všichni jsme to chápali, a nikdo ho kvůli tomu neobtěžoval. Tím spíš, že on se stal vlivem naší práce skutečně dobrým člověkem¹⁹.

... V době meditačního běhu u nás vládla pevná disciplína a k žádným nedorozuměním nedocházelo. Ale co se začínalo dít právě tam, v lese, kde jsme se zastavili, — ve volném čase! Moje žacky se kochaly "nahou svobodou", rozprchly se po lese jíst jahody, a ani si s sebou nevzaly žádné oblečení! Já jsem se znepokojoval, běhal jsem za nimi, láteřil, vysvětloval

¹⁹ Právě díky jeho osobním úsilím byly provedeny technologické změny v papírnickém kombinátu, který znečišťoval jezero Ladogu a řeku Něvu.

Ale po tomto a ještě celé řadě dobrých činů — on... náhle zemřel při automobilové nehodě: na jeho auto, jak se tehdy nezdálo, stávalo, najel na silnici "čelně" nákladní automobil. Viníka nehody nenašli...

jim — že to je nejen nebezpečné, ale i netaktní vůči těm nezúčastněným lidem, kteří je mohou potkat... Neochotně mě poslechly, ale...

Potom se ke mně donesly zprávy, že to začaly "zkoušet" mimo cvičení a koupaly se "po našem" i na veřejných plážích...

Ukázalo se, že "obléknout" ženy je mnohem těžší, nežli je "svléknout"...

... Moji mnohočetní následovníci, zavádějící v příštích letech v různých částech SSSR techniku meditačního běhu spolu s "nahým" koupáním už tak přísně nehlídali dodržování ohleduplnosti k cizím lidem. A to několikrát vedlo k incidentům.

Ale, ať už se dělo, co chtělo, ve výsledku, jak jsem si s potěšením přečetl v novinách "Večerní Petěrburg" ze dne 24. července 1999, bylo Rusko v roce 1995 oficiálně přijato do Mezinárodní federace nudistů při UNESCO...

Duše drobné a velké

Práce se dařila, nikdo už nás v té době nepro-následoval, nešpehoval: proběhla Perestrojka, KSSS a KGB byly zrušeny.

Z Indie přijela vyslankyně Bábadžího ášramu — Bábadží ji poslal do Ruska hledat Jeho Školu. Našla ji! Přivezla fotoalba a plátno, do kterého bylo zabale-no tělo Božského Učitele po smrti. Plátno svítilo Božským Světlem, neviditelným pro pro tělesné oči.

Ale Bábadží ji k nám poslal učit se tomu, čemu nás naučil On. Jenže ona to přijmout nechtěla, ale začala sama učit, pokoušela se naočkovat na ruské zemi, která už má i tak dost svého pohanství, — ještě i šivaistickou pohanskou obřadnost. Pod Bábadžího

Učením, jak se ukázalo, chápala jen vykonávání obřadů, které Bábadží, třebaže je i používal, aby tím potěšil "dospělé děti", které Ho obklopovaly, ale Sám se jim vysmíval. Ona nedokázala uvidět, že ta její Cesta je práce s vědomím, a vůbec ne krmení mlékem figurek pohanských "bohů"...

Naše kontakty s Bábadžím trvaly do této chvíle už několik let. Poprvé mi On začal ukazovat nové meditace pro "krystalizaci" vědomí, a měnil přitom moje vnímání jednou z Jeho fotografií. Tak jsme získali nové cenné praktické zkušenosti.

On se pak i později spolupodílel na vedení naší práce, ale vždy nám všechno jen ukazoval a nikdy nic neříkal.

První slovo, které jsem od Něho uslyšel, bylo řečeno anglicky, když jsem návštěvnici z Indie vyprávěl o historii našeho učednictví u Bábadžího. On tehdy pronesl:

— Agreement!

Já jsem význam toho slova neznal, až když jsem ho nahlas zopakoval, přeložili mi ho: "souhlas, souhlasím!"

A potom On začal mluvit i rusky.

Přibližně ve stejné době jsme začali mít přímé kontakty se Satja Sáí — s ještě jedním Velikým Avatárem (Mesiášem), žijícím v těle v Indii i v současnosti.

Tyto kontakty začaly nalezením zajímavé kategorie míst síly, ze kterých začínají průchody skrz tělo Země ke vzdáleným bodům na jejím povrchu — někdy k velice vzdáleným — v Himaláji, Tibetu, arabských pouštích atd.

Tak jsme na břehu Dněpru na Ukrajině objevili "průchody" do ášramů Bábadžího a Satja Sáí.

A Satja Sáí, když měl volný čas, mi přímo ze svého pokoje v indickém ášramu ukazoval nové techniky meditační práce. Jednu z těch Jeho meditací se mi podařilo osvojit si až za několik let...

A později nás Oni oba společně nebo každý zvlášť vítali na určitých místech síly pod Petěrburhem a dávali nám instrukce a rady, zejména vztahující se k žákům.

Další velkou událostí pro nás bylo osobní seznámení s Chuangem-Di — jedním z prvních Avatárů Země, zakladatelem čínské duchovní kultury.

On s námi pracoval jen na Jím oblíbeném kousku lesa pod Petěrburhem. Tam nám také ukazoval meditace a vyprávěl o Svých vtěleních jako Avatára.

On konkrétně říkal, že kniha Tao-Te-Ting [20] byla nadiktována právě Jím — přes jednoho z Jeho čínských Žáků — Lao-C'.

To jmenovitě On také učil umění dematerializace těl dona Juana a Jeho společníky, popisované Carlosem Castanedou. A On si hrál s Naguály (lídry) té indiánské Školy, představuje se jim hned v mužském, hned v ženském těle "nájemce" — a souběžně je učil etice, moudrosti a meditaci.

... Ale mě Bůh učil takto:

— Já jsem s tebou všude, ať už jdeš kamkoliv.

Každý tvůj krok je odměřen Mnou.

Ty sám se do Mne budeš muset ponořit s hlavou. Ty tvoje kroky jsou také předurčeny Mnou. Spi klidně. A "zakořeňuj" ve Mně!

— Pane, a jak se mám, až zvítězím nad smrtí, naučit dematerializovat svoje tělo?

— To budu dělat Já. Nepospíchej: ty Mně tím jen překážíš. Staň se Mnou!

Existuje maličká Země v Oceánu vesmíru. Na ní je nerozlišitelný bod — tělo jménem Vladimír. Nedá mi žádnou práci nechat rozplynout jak jeho, tak i Zemi — jak se to někdy i stane. Já svobodně zhmotňuji i odhmotňuji jakoukoliv Svoji Část. Pro tebe je hlavní — abys měl "přístup" do Nejvyššího Příbytku, miloval Stvořitele, a vždy usiloval k Němu!

— Existuje ještě něco, Pane, co bych se měl o Tobě dozvědět?

— — Ne. Ty znáš všechno, co jsi měl poznat.

— A co bych ještě měl dělat?

— Najdi klid a útulek — ve Mně. Staň se Jedním se Mnou! Nejen guny, ale i samotná Země teď pro tebe musí zmizet! Jenom v Bohu je klid!

— Porad', jak mám dál žít na Zemi: je tu neuspořádanost, chlad!

— Dematerializuj svoje tělo rychleji, jak jsem ti Já mnohokrát ukazoval, když jsem byl na Zemi! Aby ses k tomu přiblížil, musíš se naučit nevycházet z vyšších meditativních stavů. Nikdy!

Já ti vůbec nezakazuji být mezi lidmi, být jim potřebný. Ale Já ti zakazuji následovat cestu, kterou ti lidé jdou. Následuj Cestu Boha! Pak ve vší úplnosti získáš Mne — a Já definitivně slijí tebe se Sebou.

Tvoje činnost je jiná, nežli život Boha, ani Mně, ani nikomu jinému už není potřebná. Ať ti nelezou do hlavy myšlenky na pozemské! Kvůli životu ve Mně — zavrhní sebe! Tak postupují všichni, kdo vstupují do Království Boha!

— Pane! Já i sám ze všech sil chci být blíž k Tobě, splynout s Tebou!

— Já to chápu. Ale tvoje cesta ještě nebude tak rychle vybudována, jak by sis přál. Já si s tebou hraji! Já si hraji s těmi, kdo nejsou Jedno se Mnou! A s

každým závitem spirály tvých vzestupů — si беру spolu s tebou stále nové a nové lidi. A staré — nechávám stranou, aby šli svými stezkami — také ke Mně. A ty buď spokojený s tím, že Já k tobě posílám Svě nejlepší syny a dcery!

V centru Bráhmana je teplo a útulno! Tady Já vítám hosty, odsud jim navrhuji další Cestu. Pozvi sem všechny, kdo už jsou "velcí"!

Duše bývají drobné, velké a přechodné.

Abyste se stali velkou duší, musíte mít pozitivní zkušenost mnoha předchozích vtělení.

Ty jsi na počátku tohoto pozemského života vyrůstal mezi drobnými dušemi. Poněvadž ty sám jsi byl drobná duše. Ale ty jsi měl výbornou tendenci k růstu: rostl jsi jako kšatrij²⁰ — kšatrij dobra!

Jenom tak je možné stát se natolik dobrým, aby ses mohl přiblížit k Bohu (přibližují tam Já). Přechodné duše — to už jsou kšatrijové dobra.

Ale bývají i nedobré, zlé duše — jak drobné, tak i velké. Drobné a zlé jsou duše běsovské. Velké a zlé jsou duše d'ábelské.

Ty jsi si zasloužil klid! Země teď není tvoje! Ty jsi Můj! Zemři pro svět²¹! Žij ve Mně! Získej klid ve Mně! Uvědomuj si, uvědomuj, pocíťuj sebe jako částici Mne! Staň se se Mnou Jedním! Konej ze Mě prostřednictvím svého těla! A potom sem vtáhnu i tvoje tělo²².

To, co jsem vám dal, jsem vám nedal pro tři, čtyři, nebo pět lidí, ale pro lidstvo na Zemi. A Já mám z tebe radost, že jsi na Zemi položil základ duchovního vědeckého oboru.

²⁰ Bojovník.

²¹ Pozemský.

²² Prostřednictvím dematerializace.

- Pane! Chci Tě pociťovat — jako Ty pociťuješ
Sám Sebe!
 — Amen! Zítra ti řeknu, jak to udělat!
 — Pane! Co mám ještě dělat, aby to šlo rychle-
 jil?
 — Ty miluješ Boha, miluj Ho ještě silněji!

* * *

V čem je smysl života každého z nás? Je v kvantitativním a kvalitativním růstu vědomí.

V našich tělech procházejí — pod vedením Boha — aktuálními etapami svojí existence shluky sebe si uvědomující rozumné energie. Ony se v konečném výsledku buď vlijí do Vědomí Stvořitele a dosáhnou tím Dokonalosti, a nebo budou vyhozeny — z důvodu jejich nezpůsobilosti — "do tmy vnější, kde je pláč a skřípění zubů" (jazykem Nového Zákona) a zahynou v přímém smyslu toho slova.

A co tedy musíme stihnout udělat, abychom se neocitli "ve tmě vnější"?

Musíme se zjemnit, vypěstovat sama sebe — jako duši, vědomí — do rozměrů planety a větších. A na závěr se rozloučit se svojí odděleností od Stvořitele a naučit se splývat s Ním. Potom se po smrti těla vlijeme do Něho, staneme se Jeho Částí.

Aby mohl člověk projít tuto Cestu, potřebuje nejen zdravé tělo se správně zregulovanou energetikou, ale také rozvinutý intelekt, schopný pochopit všechno uvedené a zajistit pohyb po této složité a dlouhé Cestě. A v tom spočívá základní potíž vzestupu: všechno je možné rozvinout poměrně rychle, kromě intelektu! Avšak bez rozvinutého intelektu se nedokážeme vypořádat ani s etickými problémy.

Proto nám tedy Bůh neustále tak naléhavě radí, abychom věnovali pozornost intelektuálnímu zdokonalování!

Ale ani s rozvinutým intelektem se člověk nemůže přibližovat k Cíli sám. Neboť pouze Bůh rozhoduje, koho a nakolik k Sobě vpustí. Lidi s vadnou etikou Bůh například různým způsobem zadržuje na odpovídajících stupních Cesty — kvůli odstranění nedodělků.

Prvním předpokladem pro začátek uvědomělého pohybu po Cestě ke Stvořiteli je víra, která se časem mění v Lásku k Němu. Jenom vášnivá zamilovanost do Stvořitele je schopna zabezpečit tu intenzitu snažení, která je nezbytná pro překonání těžkostí boje proti vlastní nedokonalosti!

S ukončením Kalpy, kdy se prakriti — předtím zhuštěná do stavu hmotné materie — znovu roztéká, pak jenom ty duše, které stihly dosáhnout Splynutí se Stvořitelem nebo Svatým Duchem, zůstanou žít navěky. Ostatní jsou zničeny.

A náš rozvoj je možný pouze v době vtělení, protože růst vědomí je zajišťován na základě využití té energie, která se vytváří v našich tělech z jídla.

Zeptejte se sama sebe: chci tuto Cestu projít už teď v tomto těle? Nebo chci mít nové zrození na Zemi — pokaždé s novým dětstvím, s novou nevědomostí, s novými nevyhnutelnými chybami a utrpením za ně, s možností volby cesty degradace — kvůli vlastní nevědomosti?

Nebo bude lepší vynasnažit se v sobě rozvinout bezpodmínečný záměr dokončit to všechno tady a teď?

Moje chyby

My jsme se tehdy v Moskvě nazývali *Centrum Vadžrajána*. *Vadžrajána* — znamená *Přímá Cesta*, *Přímá Cesta* k Mahánirváně, ke Splynutí se Stvořitelem.

Škola rostla v podobě pyramidy se stejně vysokými patry uvnitř. Ta patra byly kurzy. Na spodních patrech byly tisíce žáků. Čím výše — tím jich bylo méně. Každý si mohl vzít z našich znalostí a metod jen tolik, kolik dokázal v současnosti vydržet, aby si neuškodil. Na vrchol se dostávali jen jednotlivci. A sám vrchol se také zvedal nahoru, pyramida rostla.

Ale skutečně dospělé žáky v psychoenergetickém směru mi Bůh tehdy stejně nedal: všichni "dospělí" museli budovat svoje vlastní Školy-pyramidy.

... Každý měl svoji rychlost pohybu po duchovní Cestě. To je ve značné míře předurčeno zkušenostmi předchozích vtělení. Proto, pokud někomu ze žáků ukládáme zrychlené programy výuky psychotechnik, je třeba brát v úvahu nejen současný stupeň usilování o zdokonalování, etickou a intelektuální úroveň, ale i ten potenciál, se kterým člověk přišel do daného vtělení. To můžeme ohodnotit nejen, když prohlédneme předchozí životy žáka, ale i bezprostředně, když uvidíme zásobu jeho energie kundalíní.

Já jsem měl dva nejlepší moskevské žáky (Galínu Vaver nepočítám: ona vedla vlastní Centrum). Jednoho z nich jsem ustanovil ředitelem Centra, druhého (ženu) — odbornou asistentkou.

A oni, ačkoliv byli bezpochyby podle intelektuálních a psychoenergetických kritérií těmi nej-

lepšími, ale první z nich se vyznačoval nezodpovědností, egoizmem, prolhaností, a dokonce neměl zábrany ani před kradením. Ještě byl vždy připravený pomluvit a zradit kohokoliv, — a to ne kvůli nějakému velkému cíli, ale jen... kvůli uspokojení v rozhovoru... Když jsem ho usvědčoval z jeho nepěkných skutků, byla pro něho typická taková reakce "na veřejnosti": "Podívejte se na něho! Jak všechno zvráceně vnímá! Dělá závěry jen na základě klepů! Ne, aby se mě zepřel!" Ale on sám jen lhal a lhal...

Poukazoval jsem mu na ty neřesti, on se obviňoval, kál, sliboval, že se napraví, říkal, že už se napravil... Tím vytvářel dojem svojí upřímnosti. A dlouho mě vodil za nos. Jeho slova pokání byla také lež: prostě se kdysi rozhodl, že ve lži se mu bude snadněji žít...

Naše pracovní vztahy se vyvíjely podle takového schématu. Například projednáváme plán dalších akcí Centra. Projednali jsme to, všichni souhlasili. Říkám mu:

— Já teď na dva týdny odjíždím tam a tam. A ty musíš za ten čas udělat toto a toto. Souhlasíš?

— Ano.

Za dva týdny se vracím.

— Udělal jsi to?

— Ne.

— A proč?

— Zapomněl jsem.

... Tak já ti dám zápisník! Zapisuj si do něho všechnu práci! Piš: neodkladně udělat toto a toto! Vrátím se za čtyři dny. Jestli to neuděláš — všechno se zhroutí!

Za čtyři dny:

— Udělal jsi to?

— Ne.

— ...?

— Zapomněl jsem.

— Ale vždyť sis to zapsal do notesu!

— Ale to bych si musel ještě vzpomenout, že se mám do něj podívat...

... Ještě zajímavý příklad. Oni oba dva, on s odbornou asistentkou, přijeli ke mně do Petěrburgu kvůli práci na místech síly. Po ránu mám spoustu práce: připravit snídani, dát jim najíst, vzít jídlo s sebou, postarat se, aby bylo jídlo — až se vrátíme z lesa, umýt nádobí, zamést podlahu, zkontrolovat, aby měli všechno v pořádku s oblečením a mnohé další ... Stručně řečeno — nevyhnutelná starost, abychom ještě stihli vlak.

Ale oni si sedí na gauči a "tlachají". Přesněji, "tlachá" on — vtíravě, suchopárně. A ona to trpí. To pokračuje půl hodiny, hodinu, dokud já schystávám všechno jim i sobě na cestu. Periodicky jim připomínám, kolik minut jim zbývá do odchodu z domu...

Nakonec oznamuji:

— Hotovo! Jdeme! Byli jste alespoň na záchodě?

— Ne-ne! Hned půjdeme!...

Ve výsledku jsme se opozdili, pospícháme, co síly stačí...

A potom od nich slyším odsuzující hlubokomyslný závěr:

— Ano... Tak v takovém shonu on žije!...

... Kdysi se stávalo, že oni a ještě další "nejlepší žáci" z Moskvy přijížděli ve skupině na cvičení ke mně domů — a oni za týden u mě "vymetli" zásoby

jídla na několik měsíců. A "na znamení vděčnosti" mi nechávali desetidekový pytlík bonbónů.

... Já jsem tomu tehdy nepřikládal význam, prostě jsem dával — vědomosti, i všechno, co jsem měl, — protože jsem je miloval... Nechápal jsem to, že právě takové lásky oni nebyli hodni... Ale já jsem kolem sebe neviděl lepší lidi, než byli oni, — a zdálo se mi, že je dokážu změnit svojí láskou...

Vůbec jsem nebyl z těch lidí, kteří když uctívají hosty, hned počítají, kdo za kolik rublů a kopějek toho snědl. Naopak: já jsem měl vždy radost, že mým přátelům chutná: vždyť energie jídla je nezbytná pro růst vědomí meditujících! A právě tohle bylo pro mě to hlavní: sloužení dílu Evoluce zvětšováním společné zjemnělé energie všech lidí, zvláště těch, které mi Bůh svěřil do výchovy.

Ale... Když to teď analyzuji, vidím následující: Bůh prostřednictvím Bhagavadgíty [20] ustanovil zákon: zloděj je ten, kdo na obdržené dary neodpovídá dary vlastními...

* * *

Jednou jsem musel nést po dlouhých schodech na nádražní nástupiště k odjíždějícímu vlaku neuvěřitelný náklad knih v batohu a ještě v tašce na kolečkách, kterou jsem musel nést v rukách... Zdálo se mi, že omdlím z přetížení... A ona šla vedle mě s prázdnýma rukama, a místo toho, aby mě alespoň trošinku pomohla, když viděla, že jsem na hranici svých možností..., mě jen "povzbuzovala", a skandovala přitom:

— No — ještě! No — pojď do toho! No — ještě kousek zbývá!...

* * *

Já jsem se ji pokoušel — z pokojového tvora s věčnou chronickou rýmou a třítydenními menstruačními — přeměnit v duchovního bojovníka; v duchovním směru byla přede mnou dříve plně uspokojena tím, že měla... známého pravoslavného "bát'ušku"...

Ona se uzdravila. Ale stejně se duchovním bojovníkem nestala.

Protože měla vyšší filozofické vzdělání, dokázala nějaký čas úspěšně učit metodickou část programu. Ale stejně nezískala schopnost bojovat pro dobro druhých a odporovat zlu. Její schopnost péče o druhé lidi se ukázala být téměř rovná nule. Ona vždy opouštěla "bitevní pole", hned, jakmile narazila na hrubou sílu. A svoje "já" si upevňovala v povrchních rozmarech ve vztahu se mnou.

... Vedl jsem jednu skupinu po lesní cestě k místu síly. Ona se začala rozčilovat:

— Proč jdeme po vrchní cestě, a ne po spodní?!

— Spodní je teď plná kaluží. Vždyť celou noc lilo. Já po těch místech už chodím ne jeden rok a znám je.

— Žádné louže tam nejsou!

— No co, půjdeme tam, podíváme se...

Přecházíme na spodní cestu a pokračujeme po ní dál, a přitom pracně překonáváme ohromné špinavé kaluže...

Ale tohle byla ještě drobnost. Mnohem horší bylo, že ona přestala brát v úvahu můj názor na vedení žáků. Dozrávala až dozrála naše roztržka...

* * *

Boris Grebenščikov kdysi zpíval: "... A když jsem rozhodl, že není lidí mezi rybou a sviní..."

... Jednou v létě jsem s ní šel po lesní cestě podél řeky.

Vztahy mezi námi už byly nalomené kvůli jejímu opuštění ve Škole přijaté metodologie výuky. Ona chtěla mít mnoho žáků, chtěla experimentovat na lidech. Ale já jsem se opíral o svoje zkušenosti, a protože jsem viděl nebezpečnost jejích záměrů, trval jsem na zachování léty prověřené metodologické čistoty.

Moje námítky ji rozčilovaly, rozněcovaly v ní touhu nesouhlasit.

Zachtělo se jí jít bosá a zula si kecky.

Já jsem ji varoval, že si tak může poranit nohy o sklo nebo o drát, kterých si v blátě cesty ani nevšimne.

— Ne! Všechno bude v pořádku!

A hned v té chvíli vletěla do velké hromady exkrementů. Začala si očišťovat nohy klacíkem, ale ten se zlomil, a ona si přitom zamazala i ruce...

Odvedl jsem ji umýt do řeky.

Řeka se na mělčině hemžila rybím potěrem.

Říkám:

— Jenom ještě neupatlej ty ryby!...

Ona se umyla, ale nepochopila.

A následně — svojí zradou Božího díla — způsobila mnoho škody důvěřujícím (ne jí, ale mně — jako vedoucímu) lidem.

* * *

Jejími charakteristickými rysy byly absence starostlivosti a organizátorských schopností. Například, dokonce ani to, že na jediné toaletě u sálu se přepálila žárovka a je tam zlomená zástrčka, — nepřitáhlo její pozornost.

Žena se přirozeným způsobem učí starostlivosti — jednomu z nejdůležitějších aspektů lásky — prostřednictvím výchovy dětí. Ale ona děti neměla ani v tomto, ani v minulých životech.

* * *

Ona byla v minulém životě buddhistickým mnichem v tibetském klášteře.

On — výtržnickým pseudosúfijským mágem s přezdívkou "Člověk-kulka".

Moje pokusy pomoci jim stát se lepšími — lehkými narážkami, uváděním příkladů druhých lidí — zpočátku vnímali kladně, ale potom to u nich začalo vyvolávat podráždění: co nás to učíš? — my teď přece umíme meditovat ne hůř, než ty!...

* * *

Moskevské centrum naší Školy se začalo rozpadat...

V těle ředitele jsem jednou upozoroval "přivtělence" — opičího ducha. A charakteristickým rysem jeho chování se staly grimasy a pitvoření, které se zdály směšné a vtipné jen jemu samotnému..., ale jeho okolí je přijímalo nechápavě.

A ještě se o ně začal starat nevelký duch, který se vydával za Bábadžího. A oni ho slyšeli, ale neviděli. On k nim byl poslán jako šprýmař-pokušitel. A ona — místo toho, aby pracovala na sebezdokonalování, se nechávala unášet posloucháním jeho báchorek o tom, jak se ona v mnoha minulých životech jakoby vtělovala spolu s Bábadžím...

Mně se zpočátku dlouho zdálo, že jim mohu skutečně pomoci přiblížit se k Dokonalosti v intelektuálním i etickém aspektu rozvoje. Proto jsem jim svěřoval zodpovědnou práci: učil jsem je metodice výuky, jmenoval je do vedoucích funkcí, pomáhal jim při psaní vědeckých článků atd. Dokonce jsem jednou uvedl jejich jména jako spoluautorů na jedné ze svých knih — abych zvýšil jejich autoritu v očích druhých lidí...

Ukázalo se, že ona je příliš mladou duší, aby dokázala milovat, starat se a bojovat za ty, koho miluje. A on až příliš zakořenil v neřestech lenosti, lži, podlosti, připravenosti v jakémkoliv okamžiku zradit — do té míry, že se je naučil výborně maskovat.

A já jsem to ještě neuměl rozlišovat. A dokonce jsem to navíc nechtěl ani vidět, i když mi Bůh přímo ukazoval na jejich nezodpovědné role učitelů Školy.

Ale Jeho Záměrem bylo, aby mým prostřednictvím mohl připravovat Avatáry. A ne, aby se jen vytvořila ještě jedna "velká a družná rodina" nezbedných a zlomyslných dětí, hrajících si na náboženství.

Kvůli tomu Ho čekalo ještě mnohé naučit mě samotného. Ale v jiných podmínkách. V odloučení od davu. Ale já jsem to nechtěl vidět — a vzdoroval jsem.

A pak jednou On přikázal zavřít Centrum "Vadžrajána". Mně osobně řekl:

— Nadešel zánik centra "Vadžrajána", jeho konec. Já ho vyprázdním za pomoci hrubých sil, pokud to nepůjdeš udělat ty sám! Vyučování v předchozí podobě už není potřebné! Bude pokračovat na úplně jiném základě. Počítej s tím, že Centrum už neexistuje: Já jsem ho uzavřel. Považuj ho za uzavřené od tohoto momentu! Potom uvidíš mnoho svých chyb — na téma připoutání k "pozemskému". Odted' existuji jen Já — Centrum pro všechny duše, usilující ke Mně! Žádnou formální organizaci na Zemi už nepotřebujete!

A já se za nějaký čas dozvídám o tom, co se dělo v Centru v poslední době a skrývalo se to přede mnou: "sexuální semináře" pro všechny zájemce z ulice — s kolektivním svlékáním a veřejným natíráním nahých ženských těl barvami — prsa černou barvou, a co je níže — rudou...

Zrovna přijeli kanadští filmaři. A natočili tuhle nechutnou epizodu. A udělali film s názvem "Duchovní život Ruska"...

A vokálně-instrumentální činnost se místo opěvováním Boha, jak bylo původně zamýšleno, zabývala opěvováním pohádkových "bohů" z indického folklóru...

A všechno tohle se dělo při neustálém opakování jména Bábadží a při rozhovorech o otevření "Bábadžího Centra"...

To už doopravdy nebyla žádná Přímá Cesta k Bohu, žádná Vadžrajána.

Já jsem jim oznámil, že přišel čas se rozejít, a že se dál už nesmějí opírat o moje jméno a autoritu naší Školy.

Oni odpověděli tím, že před ostatními zatajili fakta toho rozhovoru, a začali se pokoušet zachovat Centrum a svoje vedoucí funkce, ale už beze mne, třebaže si přisvojili právo continuity.

Já jsem věděl, že už jsem splnil svoji misi ve vztahu k ostatním moskevským žákům, když jsem dal každému to, co dokázal pojmout na dané etapě svého rozvoje. Zbývalo jen udělat závěr.

Považoval jsem za svou povinnost shromáždit moskevské žáky, a při loučení jim povědět svůj názor na tyto události.

Řekl jsem konkrétně:

— Centrum Vadžrajána je uzavřeno. Já za další skutky učitelů, kteří si přejí jít vlastní cestou, neodpovídám. Odted' mohou vést vyučování třeba "meditativní masturbace" nebo "skupinového skotoložství" — ale na svoji vlastní zodpovědnost před Bohem i před lidmi, a ne aby se přikrývali jménem Bábadží nebo mým jménem...

* * *

Celý tento příběh názorně demonstruje to, že dokonce i velké úspěchy v psychoenergetických trénincích nevedou samy od sebe k vykořenění nejhrubších etických neřestí.

Ted' (bohužel, příliš pozdě) jsem uviděl marnost svých pokusů napravit etické nedostatky žáků jmenovitě v procesu seriózní ezoterické práce: ve skutečnosti musí být etická čistota předpokladem pro ni, "propustkou" do ní.

Bůh se ve věci této mé chyby vyjádřil takto:

— Ty ses pokoušel do Mne natahat všelijaký odpad!...

... Ačkoliv, z druhé strany, cožpak mi On sám předtím nedal požehnání ke každé nové etapě práce s nimi?...

Ale příčina takového, jak by se zdálo, protikladu spočívá v následujícím.

Za prvé, těmito lekcemi mě On naučil lépe chápat druhé lidi. A navíc se teď mohu o tu svou zkušenost s mnohými podělit.

Za druhé, já bych sám nedokázal tak úspěšně pokračovat po duchovní Cestě, pokud bych ji hledal pouze pro sebe. Já jsem prošlapal cestu pro své žáky. Jedním z hlavních stimulů mého úsilí — byla láska k nim.

Odplata

Moje poslední moskevské vystoupení bylo nahráno na magnetofon, a pásek jsem přivezl do Petěrburgu, abych s ním seznámil ty, kdo měli vztah k naší práci v tomto městě.

Dal jsem ho i jedné studentce, která se učila u mojí bývalé žáčky. Proč jsem jí ho dal? — abych přibrzdil její nadměrný zájem o sex, poněvadž jsem u ní viděl vzrůstání této tendence.

V mém vystoupení uslyšela, že Bůh nejen dal lidem možnost radovat se v harmonii sexuálního života a pěstovat v sobě prostřednictvím toho zjemnělost, harmoničnost a emocionální lásku. Ale On také varoval: "Nesmilni!" to jest, nezabývej se sexem nadměrně, nestav ho jako základ svého života!

Reakce studentky byla pro mě vrcholně neočekávaná: ona se tak silně na mě urazila, že se rozhodla pomstít. Kvůli tomu mě pomluvila mezi svými přáteli ve skupině tak strašným způsobem, že

jsem následně dlouho její slova nedokázal ani zopakovat. Ona jim oznámila, že jsem ji jakoby... znásilnil...

Já jsem o tom, přirozeně, zatím nic nevěděl.

Naplánoval jsem v Petěrburgu setkání s adepty Školy, abych jim pověděl o moskevských událostech a projednal je s nimi.

Ráno v den setkání jsem vyšel z bytu s těžkým batohem, plným knih. Ale na spodní plošince schodiště mě čekala léčka. Bleskově na mě zaútočil chlap dvoumetrového vzrůstu, bije mě, nenechá mě sundat si batoh, přivázaný k tělu řemenem, sráží mě na zem a požaduje, abych ho vpustil do bytu. To jsem v žádném případě nemohl připustit: vždyť v bytě je moje matka a staré sousedky. Osvobodil jsem se od batohu a využil toho, že ztratil ostražitost, a udeřil jsem ho pod bradu. On odlétl ke zdi, chytil se radiátoru topení. Uhodit ho ještě jednou, dorazit — něco takového mi ani nepřišlo na mysl: jsem až příliš mírný člověk, jakékoliv násilí, způsobení bolesti komukoliv je mi absolutně cizí; svým úderem jsem ho jen zastavil, abych zachránil druhé. Zvoním na cizí byt a přes dveře prosím, aby zavolali milici. On na mě stříká ze spreje nervově paralytický plyn — a moje tělo v bezvědomí padá zády na kamennou podlahu přibližně z dvoumetrové výšky.

Probudil jsem se asi za deset minut. Moje první myšlenka byla: "Opravdu se mi to skutečně přihodilo?!" Ohmatal jsem si hlavu, naštěstí se při pádu opřela o zed', jinak bych upadl na zátylek a rozrazil si lebku. Vstal jsem, došel do svého bytu.

Přijela milice a "rychlá". Sepsali protokol. Později zahájili trestní řízení, a chystali se hledat zločince.

Ale za několik dní se u mě objevila organizátorka zločinu a, s lítostí nad nad sebou samotnou, že se "tak moc rozcílila", vyprávěla o důvodu napadení... Její intelekt se ukázal být natolik jednoduchým, že dokonce ani nechápala, že má za svůj skutek trestní odpovědnost!

... Já jsem se nechtěl mstít. Za prvé, — mstivost je vlastnost nadmíru vzdálená Božskosti. Za druhé, — chápal jsem, že pokud se něco takového stalo, musí v tom být nějaký hluboký smysl — právě pro mě samotného. Za třetí, — začal jsem přemýšlet o tom, jakým způsobem bude nejlepší pomoci těm provinilcům se napravit, stát se lepšími.

Když jsem situaci promyslel, rozhodl jsem se nevydávat je vyšetřovatelům: pro studentku bude nejlepší dokončit institut, a pro všechny bude prospěšnější kát se na svobodě, než v "base". Vysvětluji milici, že je chci přivést k pokání — místo toho, abych se mstil. Souhlasí se mnou: ano, v "base" jsou metody výchovy drsnější, než u Vás...

Ve svém úmyslu s pokáním se chci opřít o vedoucí jejich skupiny — moji bývalou žačku, a jak se zdálo, i dobrou přítelkyni. V době těch událostí ve městě nebyla, a zatím o nich nic nevěděla. Píšu jí dopis.

Ona přijíždí, setkává se se svými žáky-zločinci a... v dopise, kterým mi odpovídá, je ospravedlňuje, přebíjí mě novou pomluvou a — na jejím základě — "poučuje": prý, budeš vědět!...

Já jsem to pochopil: ona mě nenávidí za to, že jsem kdysi byl donucen ji — jako neschopnou jít dále — odstranit z dalšího vyučování...

A do současnosti jsem se od členů té bandy nedočkal ani omluvy, ani vděčnosti za darovanou svobodu.

A já sám jsem měl otřes mozku, zlomený zub, oteklý obličej, podobný ohromnému rakovinovému nádoru, rozbitou a oteklou do podoby hrbu, — páteř, a zlámaná žebra. Nemocníci jsem odmítl: považoval jsem za lepší spolehnout se na Boha, čekal jsem od Něho vysvětlení toho, co se stalo.

A On se mnou začal mluvit:

— Ty Mně budeš za to vděčný!

A všechny zločince trestám — Já. Ty to nedělej.

Najdi klid a pohodu jenom ve Mně! Tělo teď pro tebe není — ničím! Proč se o něj tolik staráš? Bůh je všude a ve všem! Všude! Chápeš?

Dávám ti slovo, že je to naposledy. Příště zemřeš, abys začal vládnout v Bohu! V případě napadení musíš přijmout smrt — jako svůj osud. Pamatuj na Mne všude!

Proč příkládáš takový velký význam tělu? Bud' ve vesmíru! Tělo není nic! A měl bys být připravený zemřít v jakoukoliv minutu — natolik musí být dokončeny všechny práce na Zemi!

To Já — zabíjím těla, když přichází jejich konec! To Já jsem včera způsobil tvému tělu škodu! A způsobím ještě větší — jestli to nepochopíš!

Svobodu vůle už skoro nemáš! To Já jsem tě "zradil", aby ses stal lepším, abys to pochopil! Přijmi to a Já pak nebudu mít důvod to dělat znovu!

— Udělal jsem správně, když jsem ho uhodil?

— Ano, vždyť to Já jsem ho udeřil tvou rukou.

On toho chtěl až příliš mnoho.

Neznepokojuj se o své tělo. K čemu ti je takové tělo teď? Smrt je pro tebe Věčnost, život v Bohu, nejpříznivější limit! Buď na ni připraven každý den!

Zapamatuj si: musíš se stát naprosto osvobozeným od všeho, co tě teď drží tady, na Zemi!

My spolu vypracujeme program, jak budeš působit z Mého Příbytku, při zachování těla na Zemi!

Mohl by ses stát v této době prvním ve vaší zemi, kdo zdolá hranici ideálního rozplynutí ve Mně.

— A Ty mě naučíš dematerializaci těla?

— Ano, pochopitelně, ano.

Ale teď je tvouj prvořadou povinností — štěstí přebývání ve Mně!

— Pověz, a jaký má smysl táhnout do Tebe tělo prostřednictvím dematerializace? Vždyť jak Krišna, tak i Gautama Buddha a Bábadží v posledním životě — Oni všichni odešli bez něho.

— Připoutanost k tělu — to je překážka! Ty ji odstraňuješ, když usiluješ o dematerializaci. Tak ty — v tom procesu — splýváš se Mnou. Ale obecně to jde i bez dematerializace.

Tvým hlavním problémem je tvoje oddělenost. Odstraň ji — a staneš se Mnou! Odstraň ji — a vpustíš tě bez problémů! Vejdeš sám! Vejdi!

Vždyť oddělenost po smrti těla není možné odstranit! Budeš si muset pořídit nové tělo!

Ty už jsi Mne už poznal. A teď musím zůstat jenom Já!

— Pane! A co je zapotřebí, abych ovládl dematerializaci?

— To je dlouhý a složitý proces. Na počátku tělo prochází přípravou. Potom se vědomí přivádí sérií technik do toho stavu, kdy se stává schopným naprosto převzít celé ovládání, které dříve bylo součástí

těla a patřilo k němu. Pak se vědomí stává osvobozeným.

No a potom si vědomí musí najít pro sebe novou oporu — Boha.

Tohle všechno je, jak dnes už sám víš, neuvěřitelně složitý proces.

Když vědomí splývá s Bohem místo těla, můžeš považovat úkol za vyřešený.

Ale zůstane nedokončený ještě jeden přechodný proces... Pospíchat s ním nelze. Vysvětlím ti ho později...

... Je mi líto, že jsi Mně nedokázal přinést ze Země kytici květů! Ale nemáš v tom žádnou vinu: takové je teď na Zemi klima...

... Tvůj čas na Zemi ubíhá. Dosáhl jsi té krajní hranice, za kterou je jenom moře Ohně Boha. Dematerializace těla v Něm je to, co Já považuji za nejvyšší, co může udělat člověk!

Já — a jenom Já sám — existuji! Staň se Mnou!

A všechny důstojné, které Já ještě přivedu k tobě, — rozpouštěj ve Mně!...

* * *

Já jsem pochopitelně přemýšlel i o osobnostech provinilců.

Co se to za lidi sešlo v té "duchovní skupině", že se změnila ve zločineckou bandu? A čemu se tam učili?

Tohle byl právě ten případ, kdy se bývalá instruktorka ocitla opuštěna Bohem a bez žáků, ale už si sama sebe nedokázala představit v žádné jiné sociální roli, kromě role "duchovního vůdce".

Jistě, ona byla vyučena v řadě stupňů duchovních vědomostí, včetně seriózních technik psychoenergetické práce na místech síly.

A všechno tohle, kromě toho nejdůležitějšího — etického — se pokoušela dávat žákům. Jakým? — jakýmkoliv, každému, komu by se jen zachtělo tvořit její skupinu, aby nezůstala sama v roli vedoucího.

A tak si u ní pěstoval psychoenergetickou sílu chlapík, který uměl lépe mluvit pěstmi, nežli řečovým aparátem, pro kterého bylo násilí přirozeným stavem... A ještě žena, typická pro naši "komunistic-kou" minulost — popudlivá, překypující nenávisť ke komukoliv — kdo si jen zkusil říci něco špatného na její adresu. Já jsem si ji sám pro sebe nazval "tlustou d'áblíci", a pokoušel jsem se jí rozmluvit psychoenergetickou práci, navrhoval jsem, aby přešla na práci intelektuální. Nepodařilo se. To ona se stala organizátorkou a přímou účastnicí toho zločinu... A ještě — egoistická, rozmarná a infantilní studentka... Byli tam i další — jim podobní...

Jednou jsem se zeptal "tlusté d'áblíce": jakými duchovními praktikami se zabývali na letním táboře v předchozím létě? Jediné "cvičení", na které si vzpomněla a z kterého byla nadšená, bylo takové: bylo třeba celé dny nosit kovový žeton z metra, zastrčený mezi půlkami. Nazývalo se to "nacvičování chůze gejši"...

Ale k čemu je zapotřebí ta chůze? Cožpak s vyblýskaným žetonem "v jednom zajímavém místě" snadněji vejdemo do Království Nebeského? Nebo se s ním na tom místě více líbíme Bohu? A cožpak je tohle duchovní práce?

... Vím ještě o jednom cvičení, které vynalezla. Sám jsem ho viděl, když jsem jednou stihl konec

vyučování, které vedla. Bylo to kolektivní vrtění zadky. Nazývalo se jinak: "Vrtění ocásky". Tak musela skupina projevovat svoje nadšení ze cvičení. Ale, protože žáci, na rozdíl od psů, ocasy neměli, — vrtěli prostě zadky.

A to jsem si myslel, že se zabývají náboženstvím...

* * *

Takže, Bůh mi objasnil, že neviděl jinou možnost, jak mě převést na nový režim života, aby zastavil moje nepřetržité zaměření na péči o žáky, a o osud díla, kterému jsem do té doby úplně zasvětil svůj život. Můj další růst, jak mi On objasnil, mohl pokračovat jen při způsobu života mnicha-zátvorníka (poustevníka), jehož celá pozornost je zaměřena jen na Něho — Stvořitele, Nejvyšší a Konečný Cíl každého člověka.

Souhlasil jsem s motivací. Ano, pro vrcholek pyramidy bylo těžké, odtrhnout se sám od celé pyramidy": vždyť já jsem pocíťoval svoji sounáležitost se svým stvořeným dílem. A moje láska ke každému jeho elementu vůbec nespočívala v přitažlivé síle připoutanosti k němu nebo ve chtění od něho — ale v tom, že jsem žil jeho zájmy ve větší míře, než svými osobními.

Právě takový vztah také vede k rozplynutí sama sebe v objektu svojí lásky, ke stavu, kdy je jenom on, a já nejsem.

Jestliže se taková láska obrací na Stvořitele — pak se její vlastník rozplývá v Něm, splývá s Ním, stává se Jím.

Právě tohle teď On chtěl ode mě.

Ale co dělat se zmrzačeným tělem, neschopným života? Už uplynuly čtyři měsíce po napadení, ale mě neopouštěla nepřetržitá bolest. Jak mám například stát, sedět nebo ležet, jestliže jakýkoliv pohyb páteře, nebo jen tlak na ni, vyvolává ostrou bolest?

Ty čtyři měsíce jsem toužil jen po jednom: co nejdříve zemřít!

A Bůh mi vyšel vstříc: dal mi možnost prožít klinickou smrt.

Zavinilo to předávkování jednoho z léků.

Náhle jsem se pocítil ohromným shlukem bílého světla vysoko nad tělem. S tělem bylo zatím zachováno spojení. Po několika kývavých pohybech se spojení s tělem přerušilo, a já jsem se přenesl do hlubinné vrstvy Království Svatého Ducha a splynul s Ním. Do Příbytku Stvořitele, kde jsem už býval mnohokrát předtím v meditacích, zůstával pouze jeden krok — do sousedního eónu. Ale ten krok jsem teď udělat nemohl: vždyť se člověk po smrti těla dostává do té prostorové dimenze, na kterou si konkrétně zvykl, dokud ještě měl tělo. Já jsem sice už do Příbytku Otce vcházel, ale on se ještě nestal mým Domovem.

Ano, byl jsem vítán — v hluboké Božské Lásce a Klidu. Ale vždyť já jsem se nesnažil vejít do Svatého Ducha, ale do Boha Otce!...

A tak jsem vynaložil ještě větší úsilí, abych se z té, před chvílí tak vášnivě žádané smrti, znovu vrátil do těla, naplněného bolestí...

O něco později jsem umíral znovu...

* * *

Měsíce plynuly. Já jsem pokračoval v učení, stále hlouběji jsem si osvojoval svou novou roli mni-cha-zátvorníka. A stále těsněji jsem splýval se Stvořitelem.

Nakonec se pro mě staly skutečností, ačkoliv zatím ne tak pevnou, jak bych chtěl, — stavy, o kterých Ježíš mluvil těmito slovy: "Já jsem v Otci, a Otec je ve Mně".

Tehdy mi Bůh dal možnost ještě jednou zažít svoji smrt.

Tentokrát byla smrt podmíněna silnější bolestí v páteři, letním parnem a neobyčejnou únavou z meditací.

Položil jsem svoje tělo na postel, aby si odpočinulo, — ale náhle jsem se propadl dolů do mnoho-rozměrné Hlubiny Absolutna. Rozlehl se hřmot, jako od proudového letadla, překonávajícího "zvukovou bariéru". Měl jsem takový pocit, že ten rachot doprovázel roztržení jakési blány, oddělující Stvoření od Stvořitele. A já jsem se ocitl v úplném Splynutí s mým Milovaným...

... A následující den zmizela bolest v zádech, která se do té doby nedala překonat žádnými fyzioterapiemi, mazáním ani pránajámami. Já jsem z toho ztratil hlavu: za sedm měsíců jsem si už odvykl žít bez bolesti.

... Ale náhle mě rozbolel kloub palce u nohy. Vzpomněl jsem si, že jsem v noci ve spánku kdovíproč kopl do zdi pokoje...

— Pane! A tohle je kvůli čemu?!

— Vycházet z domu teď nemůžeš, to sám chápeš... Sedni si, a piš knihu!

A já jsem sedl a začal psát to, co jste si teď přečetli.

* * *

"Křtem, kterým Já jsem křtěn, budete pokřtěni" — říkal Ježíš svým věrným učedníkům (Mk 10:39).

Tak skončila moje "Golgota", ke které jsem šel, počínaje tou modlitbou v Treťjakovské Galerii.

Bůh pomohl mým prostřednictvím mnohým. Poté jsem byl zrazen a trestán těmi, kterým jsem zasvětil svůj život, za koho jsem bojoval, koho jsem vytrhával z pekla.

Dvakrát jsem umíral a znovu se rodil k životu v těle.

A ve výsledku jsem dosáhl Splynutí s Otcem.

Strašlivý škleb smrti

Místo mě tehdy navždy opustila pozemské tělo moje maminka.

Poprvé se jí zastavilo srdce, když se musela dívat na tělo syna, zmrzačené pro nic za nic. Ale mně se tehdy podařilo dát jí sílu přežít.

Ale stejně už její zdraví bylo podlomené, a ona začala uhasínat.

... Bůh mi tehdy předem neočekávaně řekl:

— Mám v úmyslu ti brzy ukázat strašlivý škleb smrti...

Já jsem to nepochopil, pomyslel jsem na sebe — a začal jsem čekat...

Ale umírala ona. Umírala bez bolesti a dalších utrpení, s uvědoměním toho, že odchází, bez lítosti

nad tím, poněvadž byla dobře připravena mnou prostřednictvím mých knížek. Třikrát mi psala dopisy na rozloučenou s vděčností za péči.

Ale byl jsem z ní vyčerpaný!

Asi měsíc jsme já a sousedé v komunálce před ní museli dokonce schovávat zápalky, protože její zacházení s ohněm začalo být naprosto nepřiměřené.

Potom už nevstávala z postele, ale po celý čas mě volala k sobě: například se jí zdálo, že k ní přišli hosté, je třeba se oblékat, prostírat stůl...

... Já jsem vzal celou péči jen na sebe — před, i po její smrti...

... A urnu s prachem jejího těla jsem nesl pěšky z krematoria na hřbitov v tašce přes rameno — také sám. Pociťoval jsem to jako symbolické vyrovnání svého synovského dluhu: ona také kdysi nosila na rukách moje maličké tělíčko...

... Ale co mi Bůh chtěl říci tou frází o "strašlivém šklebu smrti"? Vždyť to navenek vypadalo, jako by neumírala vůbec špatně: to jiní umírají nesrovnatelně strašněji!

Ale já jsem Ho dobře pochopil. On chtěl, abych přijal následující rozhodnutí: TAK umírat já nechci ani za nic! On mě tím jakoby ještě jednou "popohnal": jdi rychleji, ať ti bude ještě dražší Úplné Vítězství!

* * *

Satja Sái říkal:

"Každý člověk má na své životní cestě dva hlavní mezníky: Boha — a smrt těla."

Ale většina lidí si nepřeje o tom slyšet, přemýšlet a znát to...

V Petěrburgu víc než čtvrtina lidí umírá na rakovinu.

Ale vždyť by se tomu mohl každý takový trpitel úplně vyhnout.

Ale oni prožívají svoje životy — jako nerozumné děti: za práci považují klácení nohama vsedě na židli, a hry s míčkem...

Ale vždyť nás očekává nejen smrt těla! Ale mnohé — i nemohoucí stáří, stařecká demence. Pak se vytratí dokonce i to nemnohé, co jsme stačili nashromáždit za tento pozemský život v duši...

* * *

Zcela dospělý syn si v kuchyni jako vždy ohřívá oběd. Přichází staříčká matka:

— Co se chystáš dělat?

— Obědvat.

— Pověz to hlasitěji! Vždyť víš, že špatně slyším!

— Obědvat!

— Cožpak nemůžeš odpovědět na otázku svojí matky nahlas a srozumitelně... Tak — aby tomu bylo rozumět?...

— Obědvat!!!

— Jak si dovoluješ tak řvát na svoji starou a nemocnou matku????!!!

* * *

A ještě jsem jednou viděl v televizi scénu z jakéhosi divadelního představení:

Starostlivý muž přiváží svoji staříčkou maminku do vesnice ke svému staršímu bratrovi.

- A to je, maminko, — tvůj starší syn.
- Ano? A jak se jmenuje?
- Stěpan.
- Stěpan?... To je ale divná rodina...

* * *

Ale můžeme totálně zvítězit nad svou smrtí, když se naučíme dematerializovat svoje tělo. O mechanismu tohoto jevu mluvil Ježíš Kristus v "Ježíšově Knize" [32], a teď demonstruje tuto možnost s vyčerpávající přesvědčivostí David Copperfield.

Příčiny našich neštěstí

Bůh nás nestvořil kvůli nám. Ale kvůli Sobě!

My jsme ty evolující částice vědomí, které — podle Jeho Záměru — musejí dosáhnout Dokonalosti a vlít se do Něho, aby Ho obohatily sebou.

Adepti těch náboženských směrů, které tomu neučí, kde je toto poznání ztracené, zapomenuté, — nemají šanci na rychlý duchovní růst.

Zejména v masových křesťanských sektách tyto vědomosti také scházejí; informace o tom dokonce ani nebyla zařazena do Nového Zákona jeho sestaviteli [17]. Ačkoliv tomu učil Ježíš Kristus [17,20].

Nevím, zdali je lepší: být ateisty — a nebo považovat Boha za svého sluhu, který je povinen nám "dávat" to či ono; ale vždyť právě tomu se učí v takových sektách.

K tomu, abychom skutečně šli Cestou, předurčenou pro nás naším Stvořitelem, musíme zejména vykonávat následující:

1. Učit se lásce, abychom byli schopni se do Něho zamilovat .

2. Nahrazovat svůj egocentrismus — Bohocentrizmem.

3. Směřovat k Jeho poznání a Splynutí s Ním v Lásce k Němu — zjemňovat se jako vědomí (poněvadž Stvořitel je Nejjemnější) a rozvíjet se v kvantitativním aspektu odpovídajícími meditačními praktikami.

Jenom pokud budeme tak postupovat, Ho můžeme poznat a splynout s Ním.

"Pravda — Prostota — Láska — Karmajóga (to jest, sloužení Bohu prostřednictvím sloužení lidem ve všem dobrém, ve všem, co napomáhá evolučnímu pokroku) — Zničení svého nižšího "já" (to jest, primitivního egocentrismu) kvůli splynutí s Vyšším "Já" Stvořitele — taková je formule rozvoje, doporučená Avatárem Bábadžím [20].

"Sexuální chtíč, hněv a chamtivost — taková je trojitá brána pekla" — učil Krišna prostřednictvím Bhagavadgíty [20]. A není těžké uvidět, že tyto tři neřesti jsou právě hlavními projevy lidského egocentrismu.

Jmenovitě tomu se věnuje Učení Ježíše Krista [20].

A jmenovitě tyto vědomosti se snaží vštípit do myslí lidí současný Mesiáš Satja Sái [17,20-22].

Na základě toho, jdou-li lidé Cestou k Dokonalosti, a nebo na protikladnou stranu, se také utvářejí jejich osudy. Někdo žije ve vzrůstajícím štěstí z poznávání Boha a získává potěšení z komunikace s

Ním, a z radosti při pozorování štěstí těch, komu pomáhá. Ale jiní žijí ve vzrůstajících utrpeních, a připravují se k peklu — "smetišti" Evoluce...

Vezměme si třeba jen problém stravování. Bůh prostřednictvím Gautamy Buddha, Ježíše Krista, Bábadžího, Satja Sáí a všech dalších Mesiášů — ukládal a ukládá lidem zřeknout se obžerství zabíjené potravy, škodící zdraví a vzdalující od Stvořitele.

Také i Mojžíš obdržel od Boha příkázání "Nezabíjej!" Ale lidé, dokonce i ti, považující se za nábožné, — ho většinou stejně nezačali dodržovat — ani ve vztahu ke zvířatům, a dokonce ani k lidem.

Představme si: jestliže by byl dětem od dětství vštěpován uctivý vztah k cizím životům, byl jim objasněn zákon jejich nedotknutelnosti (s výjimkou pouze některých případů sebeobranu nebo obrany druhých) — oč mravnější by potom byla celá společnost!

Zajímavý jev: mezi lidmi se udržuje tradice dělení zvířat na "jedlá" a "nejedlá" (třebaže ve skutečnosti je život každého tvora posvátný!) Tetřívky, kachny, jeřábky, tetřevy hlušce jíst můžeme, je to "jídlo". Ale vrány, straky, sojky, havrany, datly, jestřáby — ne. Husy můžeme střílet, ale jejich nejbližší příbuzné labutě — ne. Proč? Vždyť to nemá žádný objektivní podklad; je to jen nehezká tradice.

Ale ta tradice má neobyčejně škodlivý mravní význam. Dospělejším dětem potom jednoho dne oznamují ten samý princip ve vztahu k lidem: tady tihle jsou "naši", "vlastní", ale tamhle ti (podle národnostních nebo náboženských znaků) — ty je nejen možné, ale i nutné zabíjet!

Vrány byly například vyhlášeny za "nepřátele lesní fauny". Myslivci a lesníci začali dostávat "plán"

jejich odstřelu; museli ho vykazovat uřezanýma nohama těchto ptáků. A nenávisť k vránám došla až k tomu, že raněným ptákům uřezávali nohy a odhazovali je zmrzačené, ani je nedobili: "Trap se, potvoro prašivá, tak je ti třeba!"

Ale za co je máme nenávidět? Vždyť ta zvířata žijí a evolučně se rozvíjejí v souhlasu se svými druhovými biologickými zvláštnostmi. Taková je stvořil náš společný Stvořitel! A ta zvířata se živí právě tím, co jim stanovil Bůh, — na rozdíl od velice mnoha lidí! Ale je to nařízeno, stává se to tradicí — a lidé je začínají nenávidět a týrat!

A zde je analogie se vztahem už k lidským životům: agrese proti národům Afghánistánu, potom genocida v Čečně... Stovkám tisíc ruských mladých mužů se ty za roky válek sugerovalo, že ti "černí" jsou nepřátelé, že by je měli nenávidět a střílet. V rádiu vysílali citáty z "klasiky": kdo nezabije Čečence — ten není kozák!"

A tak potom už fašisti píšou na zdi: "Zabíjej černé!", "Zabij horala!" A mlátí je a zabíjejí na ulicích Petěrburgu, Moskvy a dalších měst — pouze jen za to, že mají snědší kůži!

Určitému procentu lidí, kteří byli podrobeni takovému zpracování, zůstávají navždy "povolené brzdy" na vraždění lidí. Oni si zvykli razit cestu svým rozmarům — ničím nezadržovaným násilím.

... V novinách jsem četl: mladík na ulici oznamuje dívce, jaký s ní má sexuální záměr, ona odmítá. On ji bodá nožem do břicha, umírající zatahuje k sobě do bytu, znásilňuje, a blaženě usíná vedle její chladnoucí mrtvoly...

A kolik vražd a zmlácení teď prování tato lůza s cílem loupeže, ale i "jenom tak" — z opilosti, ze zakořeněného zvyku...

Předchozí vládcí Ruska, kteří se snažili zotročit druhé národy, zahubili duchovně — v očích Boha — národy vlastní země...

... Ale nejen válkou se může v lidech vychovávat strašlivý egocentrismus. Můj známý se stal adeptem jedné z náboženských sekt. Tam učili, že žena je pro muže to samé, jako otrokyně. A on se k ní tedy tak choval. Ona se pokusila rozvést a odjet — on ji nepouští. Utíká před ním do metra — on ji dohoní a chytí. Chce skočit z balkonu — on ji udrží. Topí se ve vaně — on ji vytáhne.

Já mu říkám:

— Co to děláš?! Vždyť je to tvůj strašný egocentrismus! Pust' ji! Rozved'te se!

— Ale já ji... — miluji!

A on spaluje všechny moje knihy, které měl doma... na znamení "rozvodu" se mnou...

... Mojí druhé známé její manžel vyhrožoval zabitím, jestli od něho odejde... S obtížemi mu utekla, dlouho se schovávala...

... A kolik bývá na Rusi vražd za sexuální nevěru!... Vztah k druhému člověku: on (nebo ona) je mým vlastnictvím!...

... Mimochodem, k nevěrám manželů: pokud tě zrazují, odcházejí od tebe, nebylo by lepší začít hledat příčinu v sobě?...

... Já už jsem vyprávěl o pokusu mojí vraždy: všeho všudy... pouhá změna nálady přiměla jednu z mých vražedkyň náhle změnit nesmírnou vděčnost ke mně za pomoc — na zradu a vydání mě k potrestání...

... Nebo ještě příklad z novinového článku. Dívka potřebovala nové boty. Přemluvila kamarádku, berou spolu kanystr benzínu, zápalky, a jdou pro boty. Boty stahují z třetí dívky na večerní pláži. A aby je dotyčná "neudala", pokoušejí se ji zabít, — ze začátku tak, že ji svázanou tlučou do hlavy kamenem. Zabít ji tímto způsobem se jim ale nedaří. A tak, třebaže je jim benzínu líto, ji nakonec benzinem polévají a zapalují...

... Mladíci se vydali na procházku do lesa. Připojil se k nim maličký vesnický psíček. Oni rozdělali oheň, opékají si klobásy, jedí. Psík také chce, loudí.

— Tak za tohle my opečeme tebe samotného!

Zajímá je uvidět, jak bude psík umírat, jestliže ho budou zaživa opékat. Přivazují ho za nohy nad oheň. Psík nařiká tak, že je to pro ně nesnesitelné. Oni tedy prostě odcházejí...

... Druzí lidé ukřižovali Ježíše Krista. Také se chtěli pokochat tím, jak On bude trpět, až bude umírat...

... Potom lidé ukřižovali Apoštoly Petra a Ondřeje...

... Potom "mniši" z "křesťanských" sekt, které se zformovaly v Evropě a na Rusi, vystavovali strašnému mučení a zaživa upalovali stovky tisíc jinověrců... [17]

... Ale přece, pokud by těm lidem od dětství vysvětlovali evoluční význam života každého kovařika, pavoučka, mravence, dokonce i travinky, kvítka, vysvětlovali jim to, že je svatý jakýkoliv cizí život...

* * *

Ale k růstu egocentrizmu v lidech vedou nejen jimi překroucená Učení Boha, ale i živé psychologické koncepce.

Začátek tohoto jevu založil patrně svou ateistickou psychoanalýzou Sigmund Freud. On ale lidem nedoporučil hledat příčiny jejich problémů a neštěstí — v jejich nesprávném chápání smyslu života, v nesprávném (egocentrickém, egoistickém) vztahu k okolnímu světu a živým bytostem, především, k druhým lidem, ale navrhl, aby je hledali v jakoby skutečných "hlubinných" erotických prožitcích z dětství, které vytvořily patologické komplexy v "podvědomí".

A tak lékaři a psychologové, kteří jsou adepty tohoto směru, někdy celé měsíce systematicky rozmlouvají s každým pacientem, a přitom z něho vytažují všechny peníze, — jen kvůli tomu, aby mu na závěr sdělili, že jeho neštěstí zavinili... jeho matka nebo otec. Tak se příčina skutečného problému přenáší na druhého člověka, "viník je nalezen", a z toho by se pacientovi mělo jakoby udělat lépe...

Ve výsledku se oběti freudovské a podobných psychoanalytických koncepcí zahrabávají ještě hloběji do svého egocentrizmu, přičemž degradují v etickém směru — před Bohem — ještě více.

I když by správným řešením bylo formování altruistické srdečné lásky a k tomu ještě kající analýza svých minulých chyb — s tím cílem, aby se naučili je už nikdy víc neopakovat.

... Ještě je jedna obludná absurdita, mrzačící pacienty současné psychologie — směrnice o nutnosti "zamilovat si sebe".

Kochání se obrazem vlastního těla v zrcadle — místo toho, abychom zapomínali na svoje vlastní zájmy, obětovali se, a pomáhali druhým!

Vždyť pouze posledně jmenované má pozitivní význam v evoluci duše!

Právě takové lásce nás neustále učí Bůh!

Je to dilema: láska k sobě — nebo láska k druhým, postupně se přeměňující v lásku ke Stvořiteli, vytvářející základ pro sblížení s Ním, Jeho poznání a Splynutí s Ním!

Ale vzrůstající láska k sobě, která pěstuje ještě větší egocentrismus — to je cesta od Boha, cesta do ještě větších utrpení, cesta do pekla.

Uvedené módní absurditě teď v Rusku vyučují studenty-mediky a psychology. A oni to budou šířit dále...

... V současném Rusku se zahnízdila ještě jedna škola absurdity, která svou lží uchvátila spoustu mládeže. Tentokrát k nám nepřišla ze západu — ale z východu, z Indie. Podle ní, jak se ukazuje, nemáme Boha hledat v rozvinutém duchovním srdci, zaplňujícím mnohorozměrný vesmír, ale všeho všudy... v bodu nad hlavou...

A hlavní metodou duchovní práce v této sektě je "kontrola mysli". Ale ta se nedosahuje přemístěním vědomí do rozšířeného duchovního srdce, čemuž učí Bůh, — ale... vyhledáváním "kořenů vlastních myšlenek"...

Specialistovi je jasné, že tato zvrhlost, vydávaná za náboženství, je pouze základem pro zesílení egocentrismu, zničení intelektu a rozvíjení defektů myšlení...

A na této absurdní koncepci — hledání Boha nad hlavou, kam je jakoby třeba vystoupit vědomím

přes čakru sahasráru, jsou stavěny metodiky řady sekt indického a tibetského původu, pracujících v současné době v Rusku. Jejich vůdcové se mohou vyhlašovat za duchovní Mistry nebo dokonce za Avatáry... Ačkoliv je jejich úroveň chápání omezená... pouze na nesprávné vidění úkolů rádžajógy — stupně, na kterém probíhá práce všeho všudy v rámci energetiky těla a kokonu²³.

Ale pravda spočívá v tom, že se Bůh v aspektu Stvořitele nepoznává nad hlavou, ale v duchovním srdci, rozvinutém do rozměrů, převyšujících tělo milionkrát...

... A ještě psychologové "vynalezli" rozdělování lidí na extroverty a introverty, a "uznali" jak to první, tak to druhé — za normu. Mají tím na mysli, že vnímání prvních je zaměřeno vně sebe, a druhých — dovnitř.

Ale ta klasifikace je tak neúplná, že v takové formě jenom dezinformuje.

Vždyť, například, k extrovertům počítá ty lidi, kteří " prostě nemohou žít" bez nepřetržitě zapnutého rádia nebo bez ustavičného žvanění o všem možném. Avšak do té samé skupiny... spadají i ti Velcí Duchové, Kteří Se zcela zasvětili blahu druhých lidí, Kteří žijí v lásce a péči o ně!

Ti první ze zmiňovaných existují jen svými vrchními čakrami, ti druzí — rozvinutými duchovními srdci. Z duchovně evolučních pozic se ti první a ti druzí nacházejí na principiálně různých stupních.

²³ Výstupem vědomí přes sahasráru nahoru se dosahuje pouze určitého stupně pročištění a rozšíření středního meridiánu v jeho hlavové části. To je nicotně malé dosažení — ve srovnání s tím, co musí být uděláno.

Stejně je to i s "introverty". Zásadně se odlišují ti, kdo žijí v totálním egocentrismu, a ještě se vrtají ve své vlastní intelektuální špíně, a úplně se do ní zahrabávají uvnitř svých hlav, — a na druhé straně jsou ti, kdo se ponořili do rozvinutých duchovních srdcí, a snaží se v nich rozšiřovat na celý mnohorozměrný vesmír, studují ho a poznávají v něm Stvořitele.

... Psychologové nemohou pomoci lidem bez svého vlastního pochopení evolučního smyslu života člověka, bez znalostí o mnohorozměrné struktuře jak vesmíru, tak i lidského organismu. V opačném případě jejich "psychologie" zůstává neplodnou, nebo se dokonce stává patogenní, napomáhající rozvoji psychopatologie.

Avšak čemu by měla psychologie učit? Jak by měla pomáhat lidem?

Hlavní schéma pomoci musí být takové: a) naprosto úplné vysvětlení smyslu života člověka, společné hledání s pacientem nesprávností jeho světového názoru, etických chyb, a nacházení způsobů jejich odstranění, b) rozvíjení duchovního srdce a výuka jeho fungování prostřednictvím lásky-péče o druhé evolvující bytosti; tím u člověka dojde k odstranění jeho nižšího egocentrického "já".

Sebepocit'ování člověka, který se vydal na duchovní cestu, se musí "rozplynout" v objektech jeho péče, představovaných prvky Stvoření, a poté i ve Stvořiteli.

Zdůrazňuji, že to, co bylo uvedeno, není "žonglování abstrakcemi", ale zcela konkrétní, výborně námi prozkoumaná Cesta, skládající se ze zcela přesně určených prostudovaných a námi popsanych stupňů [22].

* * *

A na závěr této kapitoly — žert.

Vy určitě víte, že psi obou pohlaví obvykle čurají často a po troškách, ne najednou vším, co mají nashromážděno. Je to jeden z jejich jazyků vnitřně druhového kontaktu. Samci si takovým způsobem značkují "svoje" teritorium, to jest to, co podle jejich názoru patří jim, a nebo celé jejich smečce. No a samičky — ty také zanechávají značky s individuální vůní svojí moči, které potom pečlivě zkoumají samci: no tak, nemohla by mít náhodou příznaky začátku hárání, kdy začne být sexuálně vnímavá?

To znamená, že samci, když čurají, říkají: "To je moje!". A samice: "To jsem já!".

... No, ale u nás, lidí, usilujících o duchovní Dokonalost, se takové životní směrnice dodržovat nemusejí. My už musíme dojít k Bohocentризmu!

To znamená, že je jen Jeho "Já", to jest, On. A všechno je Jeho!

Ale nicméně, tady, tak jako i všude a ve všem, je třeba se vyhnout hloupému přehánění a přehmatům.

Nové blahoslovení

Uplynuly týdny po tom, co skončily události, spojené s mojí smrtí. Přišel čas začít realizovat pokyny Boha, uvedené výše. Nepřetržité tempo nadměrného snažení při pomoci druhým jsem musel ukončit.. Ale jak dál žít na Zemi! Nezvykl jsem si na zahálku!

A Bůh mi řekl toto:

— Ty jsi chtěl zemřít? Ted' už jsi zemřel: ted' neexistuje tvoje "já", je jenom "Já" Vesmírného Boha.

A smrt těla už si víc nepřej! Není pravda, že bys měl, jakmile Mne poznáš ve Splynutí, hned odejít z pozemského života! Pravda je to, že bys stav Splynutí se Mnou měl prožívat čím dál víc mnohostranněji a výrazněji!

Ty jsi mezi spoustou vtělených lidí jediný, kdo zná tajemství průchodu ke Mně! Za tebou je milión těch duší, které by to mohly dokázat! Zkus to! Prostě dělej to, co potřebuji Já, to, co Já chci. A ty sám bys přitom měl v každém okamžiku zůstat svobodným. Přes tvůj úsměv mnozí všechno pochopí! A jejich cesta životem se zrychlí.

Nikoho do Mne nezatahuj! Každý at' jde dobrovolně a tou rychlostí, které je schopen. Vysvětluj jim Moji podstatu — to bude správný způsob pomoci druhým, správná technika ukazování Cesty!

Jdoucí — zkoumá cestu! A jdoucí — vede za sebou! Ale ty jsi došel. A tvoje role je v objasňování Cesty.

Cestu jdoucím objasňuje ten, kdo stojí stranou světského i dalšího shonu.

Mnohorozměrnost prostoru

Já jsem v tomto životě neměl vtěleného duchovního Učitele. Mým Učitelem se stal nevtělený Bůh, se Kterým jsem se naučil komunikovat prostřednictvím svého usilování k Němu.

On mě vedl tak, že mi dával jen základní řídicí pokyny, ale také vytvářel situace, ve kterých jsem se sám musel učit nacházet správná řešení. Bylo to ve-

lice těžké a dlouhé! Ale — na druhé straně — mi to jako vědci umožnilo hluboce a všestranně prozkoumat všechny nuance této Cesty: jak se to dá udělat a jak nedá, co se stane v důsledku takových a takových chyb atd. Ve výsledku se mi podařilo ze spousty praktických technik vytvořit návaznost: cestu od poznání hmoty — k poznání Stvořitele. V procesu této práce jsem tak, jak jsem byl zvyklý jako vědec-experimentátor, zapisoval všechna pozorování, průběh experimentů na sobě, instrukce Učitele, závěry a objevené zákonitosti.

V nejkratší možné formě to všechno můžeme vyložit takto:

Prostor je mnohorozměrný nejen v teorii, ale i v praxi. Nicméně jeho mnohorozměrnost nelze vyzkoumat žádnými materiálními přístroji: materiální přístroje jsou schopny plnohodnotně přijímat pouze informaci, přicházející z materiálního světa.

Ale mnohorozměrný prostor může být prozkoumán bezprostředně vědomím výzkumníka. Aby toho dosáhl, musí pracovat ve dvou následujících směrech: a) zjemnění a b) zvětšení a zesílení sama sebe jako vědomí, přeměněného v energii duchovního srdce.

Přičemž úspěch může být dosažen jen v případě dostatečné intelektuální a etické zralosti výzkumníka.

Pokud bude mít takový praktikant úspěch, může poznat to, co existuje ve všech prostorových dimenzích, včetně té nejvyšší — Příbytku Stvořitele.

Takovým způsobem je Bůh poznatelný, ale jen pro důstojné hledače, kteří zasvětili svoje životy Jeho hledání.

Poznatelné pro vtěleného člověka jsou také i příbytky nevtělených bytostí, nazývané v nábožen-

ských tradicích rájem nebo peklem. O tom má význam si promluvit podrobněji, jelikož jsem se s vysvětlením toho, schopným uspokojit intelektuálně rozvinutého člověka, ještě nesetkal. Nebylo také popsáno ani správné pochopení toho, v důsledku čeho se lidé dostávají do pekla či do ráje.

Abychom to pochopili, musíme si alespoň schématicky objasnit, co to vlastně ty prostorové dimenze jsou.

Ale hned podotýkám, že plnocenného pochopení mnohorozměrné podstaty vesmíru nemůže být dosaženo jen přijetím slov: získává se pouze osobní zkušeností bezprostředního poznání.

Takže, podívejme se na takovou analogii:

Představme si akvárium, naplněné vodou. Sklo jeho stěn, voda, písek na dně — to jsou předměty, představující látku nejhutnější prostorové dimenze. Ale v tom samém prostoru uvnitř akvária je ještě i světlo, rádiové vlny, magnetické a gravitační pole atd. Přičemž všechny tyto energetické projevy za obvyklých podmínek na sebe navzájem nepůsobí, nebo téměř nepůsobí.

Tak je to i ve skutečném mnohorozměrném prostoru: emanace se v prostorových dimenzích rozlišují jako principiální rozsahy na stupnici *jemnosti-hrubosti*, jako různé stavy života, charakteristické pro různá "patra" "budovy mnohorozměrnosti".

Energie nejhutnější dimenze jsou víceméně stacionární, je to tvrdá hmota. Na druhém konci škály je Prvotní Vědomí, Stvořitel. Mezi nimi jsou vrstvy "patra", obývané duchy různé úrovně rozvoje: jemnější jsou blíže ke Stvořiteli, hrubší — dál. Ti prvně

jmenovaní jsou v ráji, ti druzí — v pekle. Každý z nich je mezi sobě podobnými.²⁴

Takovým způsobem můžeme vyznačit dva vektory dvou stupnic mnohorozměrnosti: mezi Stvořitelem — a hmotou; a mezi Příbytkem Stvořitele — a hranicí s peklem.

A existují místa, kde se shromažďují nevtělené duše, v každé dimenzi? — Ano. Ale to není zásadní. Zásadní je to, že v ráji je jen láska, harmonie, jemnost, něžnost — vlastnosti, které v sobě rozvinuli při pozemských životech současní obyvatelé ráje. Ale v pekle dominuje zloba, nenávisť, násilí, bolest, hrůza — vlastnosti obyvatel pekla, takové, jaké si předtím vypěstovali na Zemi.

Jmenovitě obvyklá úroveň zjemnělosti nebo hrubosti vědomí daného člověka předurčuje to, do jaké prostorové dimenze se dostane a bude v ní žít až do následujícího vtělení, jestli nějaké bude. A doba pobytu tam se může měřit stovkami pozemských let...

Udělejme si z toho pro sebe odpovídající závěry!

Osud a pokání

Existuje názor, že peklo nebo ráj předurčují konkrétní rozhodnutí nebo skutky. To je také správné, ale v uvedeném případě se jedná o jiné peklo a ráj v přeneseném smyslu slova: o to, co bude při budoucím pozemském vtělení. Mluví se zde o osudu, který si každý z nás sám pro sebe vytváří svými rozhodnutími, která mají etický význam, a při-

²⁴ Grafické schéma osvojení si stavby Absolutna je představeno v knize [22].

slušnými skutky. Konkrétně v závislosti na tom bude praktický Správce osudů — Svatý Duch (Bráhman), Který řídí duchy, vybírat každému místo narození, rodiče, tělo pro vtělení a nemoci, bude ho svádět s těmi či jinými lidmi — dobrými i zlými, chytrými i hloupými — atd.

A jestliže v nás teď jsou ty či ony neřesti, které nám například dovolují působit různá utrpení druhým citícím bytostem, — pak budeme v budoucnu umístěni do podmínek, ve kterých budeme zažívat ta samá utrpení, abychom se poznáváním vlastní bolesti naučili soucítit s bolestí cizí.

A tak tím, že působíme bolest druhým, si ji sami programujeme do svých vlastních osudů, takže, když teď krademe, budujeme svoje osudy tak, že nás budou okrádat. Jediný způsob jak se vyhnout takovým následkům je upřímné pokání — do toho stupně, abychom v sobě navždy vyloučili schopnost konání takových skutků!

A kdo se už naučil nepůsobit utrpení druhým bytostem — ten bude mít mnohem příznivější osud.

Ale ještě zbývají takové neřesti, jako je lenost v duchovním snažení, egocentrismus, připoutanosti k "pozemskému". Ty také donucují Boha působit nám bolest — aby nás tím donutil se rychleji zdokonaľovat.

Konkrétně, zbavování se "pozemských" připoutaností, včetně připoutanosti k vlastnímu tělu, bývá velice bolestivé, pokud my sami nezačneme s nimi bojovat.

Ale paralelně s tím musí probíhat proces růstu vyšší připoutanosti — připoutanosti-Lásky ke Stvořiteli. A toho je možné dosáhnout jenom v důsledku plodné tvořivé psychoenergetické práce na sobě:

pouze vědomí, rozvinutému nejen podle kvalitativního, ale i podle kvantitativního kritéria, je umožněno postupné sblížení s Milovaným a Jeho poznání.

Intenzivní boj s "pozemskými" připoutanostmi je účelný jen pro ty lidi, kteří se už přiblížili k vrcholku žebříku duchovního vzestupu. Pro ostatní to zatím není aktuální. Naopak, dobré "pozemské" připoutanosti lásky — napomáhají rozvoji člověka, například v něm pěstují schopnost sebeobětování kvůli pomoci druhým.

... Jedním z mocných způsobů osvobození od neřestí je pokání.

Ale ta forma pokání, kterou tak často vnucují věřícím v naší zemi, — není efektivní a nepřináší úspěch. Je taková:

Hřešit, to obecně, pochopitelně není dobré. Ale my všichni jsme hříšní, my všichni hřešíme, hříchu se my — slabí a nemohoucí — stejně nezbavíme. A navíc: když nebudeš hřešit — zpyšniš! A to je ten nejstrašnější hřích! Bůh ze Svého milosrdenství hříchy odpouští. A kvůli tomu stačí jen přijít na zpověď do kostela a skrz prostředníka-kněže podat Bohu zprávu o vykonaných skutcích a poprosit za odpuštění. A potom už můžeš znovu opakovat ty samé hříchy — a proč by ne? — vždyť Bůh je milostivý, On odpustí i ty, pochopitelně, jen když nezapomeneš znovu přijít...

V katolické církvi v polovině minulého tisíciletí byla tato tendence dovedena do ještě větší absurdity: tam bylo tehdy možné zaplatit dopředu za naplánovaný hřích a dokonce dostat potvrzení o zaplacení, (pro Boha, že?) nazývající se odpustek.

A tehdy také v západní Evropě vzniklo protestantské hnutí, protestující proti takové praktice vy-

smívání se náboženství a podvádění věřících. Tak se vytvářely protestantské církve, ve kterých se objevovaly výzvy k ustanovení jmenovitě osobního kontaktu s Živým Bohem, bez prostředníků — vtělených nebo nevtělených. [20].

Avšak pravda o pokání spočívá v následujícím: Hlavní podstatou pokání je intelektuální analýza a poté kající lítost, jmenovitě emoce lítosti, a ne formální "nahlášení" nebo formální "promiň". Podstatou kajícího musí být soucit — pochopitelně ne se sebou — a co když mě za to Bůh potrestá?! — ale s obětmi mých přestupků a chyb. A celkově smysl pokání spočívá v tom, abychom se zbavili zcela konkrétních svých neřestí (charakterových rysů, vlastností duše), které plodí jejich konkrétní projevy, nazývané hříchy.

Správně spuštěný mechanismus pokání dává dobré plody, dokonce i pokud se přitom neobracíme k Bohu, — ale obrátíme se k obětem svých hříchů s úmyslem alespoň nějak v něčem napravit svoji vinu. A jestliže to už není možné udělat, například kvůli smrti mých obětí, — pak i v takové situaci před nimi můžeme projevit lítost: vždyť duchové jak lidí, tak i zvířat — výborně vnímají všechna provolání k nim od vtělených lidí!

Rozvíjením sama sebe — nebo vykořeňováním v sobě neřestí si my sami budujeme svoje osudy — jak na tento, tak i na budoucí pozemské životy.

* * *

Jednou mě můj bývalý žák (z těch počátečních) s velmi špatným zrakem — poprosil, abych ho do-

provázel k jednomu jezeru za městem. Bylo to pět kilometrů od jeho chaty.

Šli jsme po cestičkách smrkovým lesem. Kolem byla ohromná mraveniště a po cestičkách se pohybovaly nekonečné proudy mravenců. Já jsem je překračoval, obcházel, přeskakoval. Ale on je vidět nemohl. A nehledě na všechno moje snažení předem ho upozorňovat na jejich největší nahromadění a vodit ho okolo, přesto po jeho krocích zůstávala ležet na zemi jejich bolestí zkroucená tělíčka s přelámanýma nohama nebo rozšlápnutým bříškem...

Vykoupali jsme se v jezeru a vrátili se domů. On mi byl velice vděčný a zeptal se:

— No, a kdy tam půjdeme ještě jednou?

— Poslouchej: ale vždyť ta naše procházka stála životy tisíce mravenců, a další tisíce se jich tam ještě teď trápí zmrzačených!...

— Tak co tedy: teď už na jezero kvůli tomu nemám chodit?

— A co si myslíš ty?...

... On se na mě tak urazil, že odvrhl ze svého života všechno to dobré, co dříve přijal mým prostřednictvím. Dokonce začal jíst vepřové...

... Brzy po tom ho srazilo auto. Řidič ho sám odvezl do nemocnice, trápil se tím, obviňoval se. Ale zraněný přežil, jen ho ještě dlouho trápily poškozené pánevní kosti.

A, třebaže tu nehodu sám zavinil, — přesto dal řidiče k soudu, aby se mu pomstil...

... Dovedu si představit, jak se jeho "ego" obracelo naruby, když se potom dozvěděl, že jsem odmítl potrestat svoje úmyslné vrahy...

... Ale vždyť on předtím slyšel o Bohu. Kolik jen moudrých knih jsem mu tehdy nahlas přečetl!...

... Ale... vzpomeňme si na Ježíšovo podobens-
tví o Rozsévači, který vyšel sít...

Avšak, jak malý je počet těch, kdo připravili sa-
mi sebe — jako úrodnou půdu — pro Semena Prav-
dy!...

* * *

Pracant pavouk si dlouho, předlouho staví pa-
vučinu — vrcholné dílo architektury!

Ale jak snadné je pro člověka jedním lehkým
pohybem ji zničit, zbavit pro nic za nic tohle (pro nás
užitečné) zvířátko — existenčních prostředků!

Takhle si také děláme špatnou karmu. A jestliže
pak někoho z nás Bůh připraví o to samé — vzpo-
meňme si na námi úmyslně nebo z nedbalosti
roztrhané pavučiny — a kajme se!

Ale ještě lepší je udělat pokání včas — a nikdy
víc nikomu nespravedlivě neubližovat!

Smysl života

V čem je smysl_života člověka? — V kvalitati-
vním a kvantitativním rozvoji vědomí. Musíme se stát
dokonalými, jako je dokonalý Bůh, — tak zformuloval
úlohu člověka Ježíš Kristus. A potom vcházíme do
Jeho Příbytku a tam s Ním splýváme pro život věčný.

Kvalitativní složka rozvoje má tři směry: etický a
intelektuální, a také zjemnění vědomí.

Eticky nedokonalé lidi k Sobě Stvořitel nev-
pouští, oni se sami odsuzují k děláni kotrmelců v utr-
peních pozemských životů.

Intelektuální dokonalost je pro jistý a rychlý vzestup také nezbytná. Bez ní se člověk nedokáže zorientovat ve spoustě zvrátů duchovní práce, a jestliže se pokouší vystoupit na žebřík duchovního rozvoje, bezpodmínečně se kácí zpátky, občas velice bolestivě.

Intelektuální aspekt rozvoje je nejobtížnější a v osobní evoluci jednotlivce nejpomaleji uskutečnitelný. Ale právě on je na duchovní Cestě rozhodující.

Stvořitel disponuje třemi základními vlastnostmi: Láskou, Moudrostí a Sílou. Ty musíme ovládnout i my na Cestě k Němu.

Mnohoaspektní Láska — jako soucit, starostlivost, něžnost, schopnost sebeobětování atd. — se rozvíjí především etickou prací na sobě.

Moudrost se osvojuje získáním vzdělání a tvořivostí v rozličných sférách sociální činnosti.

Síla v daném úhlu pohledu posuzování, ne těla, ale vědomí, odráží úroveň jeho "krystalizovanosti". "Krystalizace" vědomí — tento ustálený termín, navržený G. I. Gurdžijevem, označuje růst velikosti "shluku", množství energie individuálního vědomí člověka.

Pro lidi, vychované v materialistické tradici, je velice těžké to pochopit. Vždyť termín "vědomí" byl materialisty degradován na úroveň totožnosti s termínem "rozum". Avšak v duchovní vědě se tímto slovem označuje samo sebe si vědomé individuum — na rozdíl od jeho těla.

Člověk není tělo

Člověk není tělo. Ztotožnění s tělem je neodvratná chyba, do které upadají všichni vtělení lidé na počátku pozemského života.

Ale později někteří z nich — pod vlivem náboženských tradic a počátečních duchovních praktik — začínají chápat, že nejsou s tělem shodní. To jim umožní začít s intenzívní duchovní prací na přeměně sama sebe — už ne jako těla, ale jako vědomí.

Na této Cestě člověk začíná tím, že se uvádí do souladu s etickými normami, Bohem předepsanými. Paralelně s tím hledá duchovní vědomosti — vědomosti o Bohu, o smyslu života, o evoluci.

Na počátku může mít vědomí člověka rozměry tenisového míčku a být pevně přilepené k té či oné čakře. Počáteční psychoenergetické praktiky se omezují na to, aby naučily přemísťovat se v podobě tohoto "shluku" energie v hranicích těla — z čakry do čakry, po základních meridiánech atd.

Metody, učící uvědomovat si zároveň celé tělo, postupně vedou ke zvětšování vědomí až do rozměrů těla.

Poté vědomí vystupuje za hranice těla do bioenergetického kokonu, který tělo obklopuje, a později i dále.

Zde začíná velice nebezpečná etapa práce, kterou vydrží jen nemnozí...

... Člověk, který se takovými praktikami nezabývá, "se ukrývá" před obklopujícím ho nemateriálním světem, zabydleným nemateriálními bytostmi, ve svém těle. Ale když tělo umírá, on zůstává naprosto "nahý" mezi duchy té či oné prostorové dimenze — té, kterou si zasloužil. A schovat se už není kam.

... Skoro do toho samého, ale zvrátitelného stavu se dostává mystik, který se naučil opouštět svoje tělo ještě před pozemskou smrtí.

Jestliže se přitom ocitá v pekelných vrstvách univerza — začínají ho jejich obyvatelé pronásledovat, strašit, podvádět, svádět ho k absurdním skutkům a ke skutkům, které neodpovídají etickým normám. Vzniklá spojení s duchy se zachovávají, i když se ten člověk znovu ukryje v těle. A navíc, po neomezených mnohonásobných výstupech z těla — spojení vědomí s tělem zeslábně a začínají samovolná "vy-padnutí". Situace se stupňuje ve spánku, pod vlivem alkoholu a dalších psychedelik. Takový člověk upadá do závislosti na duších, začíná si plést informace, přicházející z různých prostorových dimenzí, jeho chování v materiálním světě se stává neadekvátním... To je typický rozvoj psychopatologie typu schizofrenie.

Proto techniky tréninků vedoucí k oddělování vědomí od těla, nesmějí používat ti lidé, kteří se ještě neupevnili v jemných stavech vědomí a ještě nemají dostatečnou intelektuální a etickou zralost.

... A tak se adept následkem působení posuzovaných praktik odtrhává od světa hutné materie. A co potom jmenovitě musí následovat?

Správné řešení bude spočívat v tom, aby všechny svoje síly zaměřil na splynutí a srůstání s Božským Vědomím. Ale k tomu už člověk musí mít zformované intenzivní puzení ke Stvořiteli a mohutnou emoci lásky k Němu, vykoupenou roky ostrého pociťování odloučení od Něho, založenou na hlubokém a mnohostranném Jeho poznání...

Ale jak mnoho lidí mezi ezoteriky to má?...

A pokud to nemá?...

Pokud to nemá, — pak se takový člověk stává osamělým a ztraceným mezi hmotou a Bohem, je už neschopný obyčejného života obyčejných "materiálních" lidí, ale ještě není způsobilý k věčným Objektům Lásky s Prvotním... Postupně ho ovládnou pocity osamocení, stesku, bezvýchodnosti a zoufalství —nastává psychické selhání...

Aby se něco takového nestávalo, musíme si pamatovat: vysoké stupně duchovního žebříku nejsou pro všechny zájemce, ale jen pro skutečně intelektuálně zralé a eticky vyspělé praktikanty. To si musí velice hluboce uvědomit každý učitel ezoterických praktik.

... Ale zato ti žáci, kteří jsou doopravdy hodni vysokých zasvěcení, mohou na duchovní Cestě udělat to, co si většina lidí, žijících na Zemi, nedokáže ani představit!

Jestliže se člověk trvale upevňuje ve vyšších prostorových dimenzích a má intenzivní a stabilní touhu po Splynutí se Stvořitelem, a také hluboké pochopení všeho toho, co teď probíráme, — pak se za pomoci speciálních technik nakonec vypěstuje jako vědomí do velikosti, souměřitelné se Zemí, — a poté ještě nesrovnatelně větší. On se přitom také stává na naší planetě i v dimenzích Svatého Ducha všudypřítomným. A poté splývá se Stvořitelem a s Absolutnem.

Proč bůh potřeboval moji vraždu? Bůh a ďábel

Za roky soustředěné práce, které předcházely pokusu o moji vraždu, se mi podařilo projít význam-

nou část Cesty. Ale ještě jsem nebyl úplně osvobozený od "pozemského": za mnou stála spousta následovníků-žáků — jak v Rusku, tak i v dalších zemích. A já jsem pocíťoval svoji sounáležitost s touto strukturou, a nedokázal jsem si ani představit sebe samotného, odděleně od ní. A to mi bránilo v dalších krocích k nastolení Sounáležitosti s Bohem.

Stvořitel mi doporučil, abych se od svých žáků odtrhl, opustil je. Tím spíš, že jsem téměř všem už stejně dal všechno to, co mohli pojmout; dál už za mnou na této úrovni jejich rozvoje nemohl skoro nikdo jít. Ale myšlenka na ukončení sloužení lidem v navyklé variantě mi byla natolik cizí, že jsem Jeho myšlenku dokonce vůbec nepochopil.

... Takový je paradox Evoluce: to, co je dobré na jedné etapě osobního rozvoje, se ukazuje jako špatné a brzdí v následujících etapách.

... Co tedy Bůh mohl dělat v této situaci? Když jsem tomu nerozuměl po dobrém, musel mě tedy — pro moje vlastní dobro — přinutit.

A On na tu práci vyslal d'ábla.

... Pro většinu lidí jsou Bůh a d'ábel jen abstrakce. V Boha je třeba věřit, a jich obou se musíme obávat. Bůh nás může potrestat a d'ábel... — co je to d'ábel? — "padlý anděl"... svedl Evu, Eva svedla Adama... Ale jaký to má vztah k nám?

Ďábel, tak jako i Bůh, nejsou abstrakce. Ale Bůh je jen Jeden, přesto, že to slovo zní různě v různých jazycích. A přesto, že existuje spousta Jeho Individuálních Projevů. Ale d'áblů je mnoho. V legendách Starého Zákona se mluví o jednom z nich: vysvětluje se tam jen podstata samotného jevu, to jest, odkud se berou d'ábové a jaké jsou jejich vzájemné vztahy

s Bohem. V Koránu už Bůh mluví jmenovitě o d'áblech — to jest, v množném čísle.

Ve skutečnosti jsou d'ábové — ve srovnání s běsy, těmi silnějšími obyvateli pekla. Silní jsou v důsledku vysoké "krystalizace" jejich vědomí. Toho už dosáhli v předchozích nebo v těchto pozemských životech — možná, jako výsledek zvláštních metod výuky ezoterických praktik ve speciálních satanistických černomagických školách anebo prostě v důsledku učení u hanebných učitelů ezoterických technik.

Ďábové se občas znovu vtělují na Zemi. Už od dětství projevují nevídanou agresivitu a sklon k dalším neřestem, a když povyrostou — počínají si jako mocní "ničitelé pomíjivého světa" (Bhagavadgíta; viz [20]), a jazykem psychiatrie — jako vznětliví psychopati a agresivní paranoici. Mohou se tak dokonce stát význačnými politickými činiteli...

... Ale d'ábel nemá sílu svést spravedlivé: moudrý a eticky vyrovnaný člověk — nebude schopen žádných hanebných činů, ať už by ho jakkoliv mistrovsky sváděli!

Proto byla tehdy k mému přivedení k rozumu vybrána právě taková ezoterická skupina, kde se lektorka — moje bývalá žákyně, proti mě vzbouřila — a s využitím metod práce s vědomím, kterým jsem ji naučil, pěstovala ty samé budoucí d'ábly. Přála si za každou cenu zůstat v roli "duchovního lídra", a proto nebrala do skupiny žáky podle principu důstojnosti, ale jen na základě toho, že se u ní chtěli učit. A oni — etičtí a intelektuální primitivové — se u ní učili magické síle. A to, jak se dalo předpokládat, vedlo k tomu, že se u nich ještě k tomu zformoval pocit svojí

vyvolenosti, fenomenálnosti — a úplné svobody konání, kde je vše dovoleno.

A tak jednou, vedení ďáblem, si sami na mě vymysleli obvinění ze skutku, kterého jsem v principu nebyl schopný, sami se "vyprovokovali" k zuřivosti na mě, sami vynesli rozsudek, a sami se postarali o jeho vykonání, aniž by si se mnou promluvili. O tom jsem už vyprávěl.

... Ted' si s ironickým pousmáním vzpomínám na to, jak, když jsem se dozvěděl, kdo byli moji vrazi, jsem byl šokován nesmyslností a šílenstvím jejich skutku, a dlouhý čas jsem skrýval jejich jména i před nejbližšími přáteli — našimi společnými známými. A jak — sám umíraje — jsem se je — moje vrahy — snažil ochránit před hanbou: stále jsem si myslel, že se trochu vzpamatují, přijdou s omluvami, s pokáním... Ale to se nestalo, ukázalo se, že jsou to lidé, mně protikladní, že se naučili jen lži, nenávisti a násilí.

... Ale moje vítězství bylo podmíněno ještě jednou zkouškou: a to byl to osud zločinců, který ted' už byl v mých rukách... A já jsem už znal jména a adresy — jak organizátora zločinu, tak i vůdce celé té bandy. Stačilo už jen dát tato svědectví milici — a hned by je zatkli a potom odsoudili na dlouhou dobu...

... Ale já jsem se nechtěl mstít. Už jsem ted' věděl, že jsem se nestal obětí profesionálů nebo bláznů, které by bylo radno izolovat od ostatních lidí, ale jen primitivů, hodných politování... Však oni stejně neujdou karmickým následkům svého zločinu...

Začal jsem se na tu situaci nahlížet z pozic Božího Záměru: co je zapotřebí, aby se ti lidé stali lepšími v proudu vesmírné Evoluce — poslat je na

roky do "kriminálu", nebo se pokusit napravit jejich duše tady, na svobodě, prostřednictvím pokání?

Vybral jsem to druhé a pokusil jsem se naměřovat je na tu cestu s pomocí jejich vedoucí. A pracovníky MVD (ministerstva vnitra) jsem požádal, aby "pozastavili" stíhání.

Vzpomínám si, jak se mě jeden z nich zeptal: "A neobáváte se o svoji bezpečnost v budoucnosti?" — Ne: bát se musí oni — bát se setkání se mnou, setkání s orgány spravedlnosti, a setkání s Bohem, pokud se někdy stanou věřícími.

Můj nápad s jejich pokáním se nakonec nezdařil: jejich vůdkyně jim nedokázala vysvětlit, co je to pokání, a sama neprodleně odjela z Ruska, po tom, co uzavřela manželství s cizincem.

Ale já přesto nelituji, že jsem jim tehdy odpustil. Přinejmenším jsem na tom vydělal.

Vždyť pokud bych je tehdy vydal stíhání a soudu — kolik času a sil bych já sám musel vynaložit, pokud bych se účastnil toho procesu jako poškozovaný!

Ale místo toho jsem za ty měsíce umírání napsal a později vydal čtyři nové knihy, ve kterých jsem shrnul i pro sebe samotného — výsledky všeho, co jsem prožil a poznal.

A navíc, jak jsem už vyprávěl, se mi podařilo nejen se stát "vcházejícím" do Příbytku Stvořitele, ale v době, kdy jsem se snažil zemřít, jsem se v něm i "zabydlel" natolik, že jsem se tam po smrti těla přirozeným způsobem přitáhl.

... Zde bude vhodné vložit do vyprávění moje pozorování "posmrtné zkušenosti" — toho, co jsem o tom poznal bezprostředně sám.

Za prvé: "ztráta vědomí" a klinická smrt jsou principiálně různé a vzájemně si nepodobné stavy.

Při ztrátě vědomí — skutečně zmizí sebepočítávání a sebeuvědomování.

Ale smrt, jestliže přichází náhle, bez přechodného bezvědomého období je prožívána (přínejmenším rozvinutým vědomím) úplně jinak. Při jejím nástupu může nebo nemusí existovat určitý časový úsek, během kterého probíhá samotný proces odtržení od těla. Mně se to stalo při první smrti: vědomí (to jest, já) jako ohromná obrácená kapka, podobná gigantické vzdušné kouli, se vzneslo nahoru a začalo vykonávat houpavé pohyby, jako by se pokoušelo odtrhnout. To trvalo několik sekund. Potom odtržení proběhlo a zavládlo uklidnění v Laskání milujícího Vědomí-Světla.

Při druhé smrti žádná přechodná etapa odtržení vůbec nebyla: proběhlo to okamžitě.

Ale ještě důležitější je mluvit o mechanismech přenosu vědomí následně po odtržení od těla.

Při tom probíhá rychlé a samovolné přemístění ("vyplutí" nebo "ponoření") "kapky" individuálního vědomí do té prostorové dimenze, která odpovídá této "kapce" jakoby podle její specifické váhy. Toto přemístění probíhá čistě "mechanicky" — a hned vzniká pevný, stabilní stav přebývání jmenovitě v té vrstvě mnohorozměrnosti. Zřetelná fixace přemístění s absolutním předurčením — nenechává na pochybách, že jakékoliv pokusy kohokoliv změnit dané předurčení v okamžiku přemístění nebo následně by byly neopodstatněné. To jest, buddhistické, katolické a pravoslavné představy o tom, že existuje možnost změnit místo posmrtného pobytu — po projití "očistcem", "po modlitbách svatých", vyna-

ložením vlastních úsilí anebo v důsledku "převedení duše" zkušeným mystikem do ráje — to všechno jsou pouze mýty, a nelze říci, že prospěšné. Poněvadž "chlácholí" věřící, nechávají jim naději, že teď si ještě můžou zařadit nebo zalenošit — a potom se za mě někdo pomodlí, pomůžou mně — vždyť na to přece máme "naše svaté patrony" — a všechno bude v pořádku...

Po tom, co se dostane do své vrstvy mnoho-rozměrnosti — individuální vědomí, pokud je malé — může přijmout formu a rozměry podobné svému předchozímu tělu — a pokračovat v existenci v takové podobě. Pravděpodobně se to tak děje s většinou lidí.

Ale já jsem dal přednost a upřednostním i v budoucnu — odmítnutí oddělenosti a Splynutí, ke kterému je třeba se připravit zavčas prostřednictvím speciálních meditačních tréninků.

* * *

V průběhu několika let, kdy mě po zvýšené zátěži na páteř nesnesitelně bolela záda, a zdálo se, že je to už nezvratné, mě někdy, přiznávám se, napadla myšlenka: a nebylo přece jen zbytečné, že jsem tehdy odmítl "dát za vyučenou" členům té bandy a neposlal je do "nápravného" zařízení? Ale hned v té chvíli jsem si uvědomoval: a stali by se tím lepšími? — Přece — nestali! Pravděpodobně spíš naopak... A to znamená, že jsem správně udělal, že jsem jim odpustil!

... Mým charakteristickým rysem, který se zformoval už v minulých životech, bylo to, že jsem se nikdy nezaplétal do vleklých konfliktů s lidmi.

Cílevědomost v dosahování před sebou vytčených cílů mě vždy donutila jít dále vpřed, a jednoduše od sebe odstrkovat všechno, co mi v tom překáželo.

To nebyla nějaká zbabělost. Ne. Už ve škole jsem se vždy zastával ubližovaných vrstevníků. Na univerzitě jsem začal veřejně bojovat proti komsomolu, za což jsem byl málem vyloučen z univerzity. V letech duchovního sloužení, kdy KGB požadovala, abych ukončil svá vyučování, jsem také šel do boje, trval jsem na osobních vysvětleních u těch, kdo to vyžadovali, oni se tomu vyhýbali, zato já jsem vyhrával čas na to, abych dovedl do logického konce cyklus cvičení...

Ale když už byl boj ukončen, a mě přesto aktuálně "vyhodili" z práce, nepodával jsem stížnosti k soudu, ale prostě jsem sháněl nové místo — a pokračoval ve svém díle...

Také jsem nikdy nevyžadoval "satisfakce" od bláznů, kteří mě napadali, ani od pomlouvačných závistivých mystiků a jedné žurnalistky od novin...

Ve výsledku jsem z toho všeho vyšel jako vítěz právě já: já jsem dosáhl Nejvyššího Cíle, místo toho, abych uvázl v konfliktech. A oni si jen upatrali svoje osudy špínou hříchů...

Dobro a zlo

Jednou jsem v dopise dostal otázku: "Ukažte nám, prosím, nějakou metodu "diagnostiky zla" — nejjednodušší a dostupnou pro každého člověka.

Odpověděl jsem takto:

"Zlo je příliš mnohostranné na to, aby mohl existovat jeden test na všechny možnosti jeho projevu.

Nejintenzívnějšími zly jsou agresivita, zloba, hrubost. Ale také existují ziskuchtivost, lživost, sklon ke zrazování, zbabělost, povýšenost, absence starostlivosti a mnohé další, například, nebezpečné projevy hlouposti, posedlost a zotročení narkotiky a další.

Proto je nejjednodušší z toho všeho chaosu zla v převážné většině lidí — vyčleňovat Dobro a všemožně mu pomáhat růst.

Ti, kdo si rozvinuli jasnovidění, mohou zlo vidět přímo — jako černotu duše a energií kokonu. (Ale je třeba mít na zřeteli, že ztmavlé kokony mohou mít i úplně normální lidé — v době prudkých onemocnění typu chřipky).

A dobro je jasnoviděním viděno jako rozvinutost duchovního srdce a jasnost, čistota svítivosti duše. (Třebaže ani tohle není absolutní příznak, poněvadž takové vlastnosti se někdy mohou spojovat se lživostí, hloupostí atp.).

Proto je nejdůležitější ze všeho — rozvíjet se sám. A podle míry vlastního růstu a nashromáždění zkušeností duchovní pomoci druhým lidem, — přichází schopnost lépe se v nich vyznat.

Hranicí zla je d'ábelský status.

Absolutním Dobrem je náš Stvořitel a Jeho Projevy v podobě Svatého Ducha a Mesiášů.

Ale, zase znovu, abychom se v tom zorientovali hlouběji, nežli jenom slovně, musíme sami růst směrem k Božskosti.

Ještě je třeba chápat, že naše setkání se zlem jsou pro náš duchovní růst nezbytná. V tomto smyslu je pravdivý postulát: "Všechno je dobro!".

Proces našich střetů se zlem i dobrem řídí Bůh.

Přičemž všechno tohle probíhá uvnitř Vesmírného "Těla" Boha-Absolutna. My jsme v NĚm.

Mnišství

A tak byl minimální program mé osobní evoluce ukončen: dosáhl jsem Příbytku Stvořitele a naučil se s Ním splývat. Tento závěr byl potvrzen zkušeností smrti.

A za tím bych mohl udělat tečku...

Ale co mám teď dělat dál? Čím mám vyplnit své pozemské putování, když už se mi podařilo vzkříšení v tomto těle?

Dříve jsem žil v nepřetržité péči o spoustu žáků, psal jsem knihy, sám jsem nepřetržitě usiloval dosáhnout v meditační práci Objetí Stvořitele. Ale teď... to všechno už zůstalo jakoby v pozadí: a důstojní žáci mi skoro žádní nezbyli, a všechny knihy už byly napsány... Zbylo mi jen jedno zaměstnání — pokračovat v upevňování svých pozic v Příbytku Stvořitele. A já jsem to začal dělat: protože bez práce, bez absolutní vytiženosti prací, já prostě nemohu žít.

Teď jsem žil v úplném mnišství.

... Zajímalo by mě, na co jste vy, čtenáři, teď pomysleli? Na sex? Že autor — ne, ne a ne v žádném případě se ženami?...

Kdoví proč v Rusku právě takhle vždy přemýšlejí: pojem mnišství spojují pouze se sexem.

Zatímco je ho třeba spojovat s Bohem.

Mnich — to je slovo řeckého původu. Označuje *osamělost* (analogické slovo v sanskrtu je *sannjásin*). Je to stav o samotě ("mezi čtyřma očima") s Bohem, kdy celé vnímání vědomí je zaměřeno pouze na Něho — Univerzálního, Jsoucího ve Svém Příbytku —

prvotní prostorové dimenzi. Nezbytnosti vykonávání jakýchsi pozemských činností kvůli zabezpečení života svého těla jsou pro mnicha mrzutá vyrušování a akty sebeobětování.

Opravdovým mnichem se může stát jen ten, kdo už poznal Boha Otce a teď upevňuje svazek s Ním.

Avšak všichni ti, kdo se pokoušejí pouze vnějším chováním napodobovat životy opravdových mnichů, si tím způsobují jen škodu a zbytečně utrácejí čas. Poněvadž se teď prozatím musejí zdonkalovat úplně jinak: zpravidla určitou formou sociální aktivity.

Pro to, aby se člověk stal mnichem, není zapotřebí vykonávat žádné obřady, není zapotřebí přijímat nová jména, anebo se oblékat do speciálních oděvů: to všechno jsou jen hry, ve kterých si na mnichy hrají lidé, obvykle Bohu vzdálení. Jsou to hry, které hrají lidé jeden před druhým.

Ale opravdové mnišství jsou vzájemné vztahy s Bohem. A k tomu nejsou zapotřebí ani obřady, ani nová jména, ani speciální oblečení.

Základní předpokladem opravdové mnišské práce je nasměrování vektoru pozornosti vědomí jmenovitě na Boha Otce. Je třeba zůstat o samotě konkrétně s Ním, a poté i v Něm.

Ani jedna z masových forem křesťanství, které vznikly na Zemi, se nesnaží vyplnit Odkaz Ježíše Krista o naprostém zaměření veškeré pozornosti adeptů na poznání Boha Otce. Z tohoto důvodu dokonce i ty nejlepší plody činnosti těchto konfesí odpovídají pouze počátečním stádiím duchovního vzestupu (formování víry, začátek etického očištění, prostudování Svatých knih).

Aby mohli jít dále — je pro adepty žádoucí najít Boha, ale ne na ikonách, ani v chrámech — ale v hlubině mnohorozměrného vesmíru. A — učit se milovat Ho tam — v Jeho Příbytku. A to také bude opravdovou mnišskou činností, prací opravdových mnichů.

... A co se týče sexu, u opravdového mnicha, zamilovaného do Stvořitele, sexuální touha, skutečně, přirozeným způsobem odumírá.

David Copperfield

A znenadání přišel pro mě přelomový okamžik: předtím dosažený horizont se náhle odsunul a objevil se konkrétní plán další práce, perspektiva realizovat program-maximum. Tento zlom v mém životě udělal David Copperfield.

... Už předtím jsem měl "pracovní vztahy" s několika Božskými Učiteli: s Ježíšem, Který mi kdysi k začátku mého duchovního sloužení dal požehnání, a následně mi dával důležité rady, s Bábadžím a Satja Sáí Bábou, Kteří mi po léta dávali mnohá zasvěcení do vyšších meditačních technik, s Chuangem-Di, Který mi jako první z nevtělených Božských Učitelů začal vysvětlovat obecné principy práce při ovládnutí dematerializace a materializace, byl jsem i na audiencích u Krišny, který mi zejména pomáhal se správným překladem Bhagavadgity.

... Zde bude jistě vhodné včlenit teoretickou vsuvku, objasňující vztah Jednotného Univerzálního Boha Otce — a Vznešených Božských Učitelů, Kteří pracovali a pracují na Zemi.

Na začátku musím připomenout, že samotný termín "Bůh" je nejednoznačný.

Primární a hlavní význam tohoto slova je Prvotní Vědomí vesmíru, jsoucí v prvotní prostorové dimenzi — Jeho Příbytku. V různých jazycích, což je zcela přirozené, Ho nazývají různě: Jehova, Bůh Otec, Gott, Alláh, Tao (v taoistickém významu slova), Íšvara, Adibuddha atd. On je Nejvyšším Učitelem, Cílem, Konečným Útočištěm všech bytostí.

Druhý význam slova Bůh je Absolutno (Absolutně Všechno), to jest, Stvořitel a Stvoření — jako jednotný Systém mnohorozměrného vesmíru, jako Jednotný Mnohorozměrný Organizmus.

Existuje také Bráhmanické Vědomí, neboli Svatý Duch, Které prosycuje celé Stvoření a představuje Prvotního na Zemi. Ono řídí většinu situací na Zemi. Ono řídí většinu situací na Zemi a dalších obydlených planetách, včetně výuky všech vtělených bytostí. Bráhman je také posledním stupněm vývoje pozitivně evoluujících individuálních vědomí — před jejich vstupem do Příbytku Stvořitele. V křesťanské tradici Ho považují za Část Trojjediného Boha (Trojice).

A Kdo jsou Mesiášové nebo Avatáři? — Jsou to Ti, Kteří dosáhli úplné Seberealizace za života v nynějších nebo předchozích tělech — a poté přišli pomáhat vtěleným lidem z Příbytku Prvotního Vědomí v lidské podobě. Oni jsou Částicemi Boha Otce, Jeho představujícími a soupodstatnými s Ním. Oni všichni učí — jedno a to samé, třebaže si všichni uchovávají některé Své individuální rysy.

* * *

... Jednou mě už tak nějak kolem poledne napadlo zapnout televizor. Ačkoliv obvykle jsem ho zapínal jen abych se podíval na večerní zprávy. Za-

pnul jsem ho — a rázem jsem pochopil, že mě to donutil udělat On.

Právě tam totiž začínala filmová šou Davida Copperfielda...

... Ještě jsem se neseťkal ani s jedním člověkem — ačkoliv jsem mluvil s mnohými — který by pochopil samotnou Božskou Podstatu Jeho Zjevu.

Ale mně bylo všechno jasné hned. Vždyť jsem už předtím dostával od Ježíše předpovědi o Jeho Příchodu do našeho života, poznal jsem dokonce i rysy Jeho obličeje.

A příští den jsem s Ním vešel do přímého kontaktu. To nebylo těžké udělat: vždyť On je všudypřítomný v Bráhmanické prostorové dimenzi, jejíž vchod mi byl dobře znám.

Od té doby skoro pokaždé, když jsem tam na Něho zavolal, — On okamžitě odpovídal: "Jsem tady!"

A On mě začal učit tomu, o co jsem Ho prosil: jak se stát takovým, jako je On.

A tak začala celá nová epocha mého života. Rozdíl mezi Ním a mnou se ukázal — na stupnici vzrůstu — srovnatelný s rozdílem mezi novorozeným nemluvnětem (to jest, mnou) a zralým mužem. Znovu jsem se pocítil maličkým a bezmocným, ale zoufalství z uvědomění si vlastní nemohoucnosti mi jen dodalo energii pro začátek nové etapy intenzivní práce — abych pokud možno co nejrychleji prošel tuto etapu Cesty.

* * *

V době Jeho Božských Šou se On neobjevuje na scéně jako všichni ostatní: On nevychází ze zákulisí,

nevystupuje po schůdcích ze sálu, nespouští se se stropu na laně... On — náhle, před očima diváků, materializuje Svoje tělo. Nebo — přilétá na scénu. Přilétá — bez pomoci jakýchkoliv technických prostředků. Přilétá za pomoci síly Vědomí. On — levituje.

Létá nad scénou ve vertikální i horizontální poloze těla, hlavou nebo nohama napřed, provádí přemety. Všechno je to úžasně graciézní, umělecké!

Potom zůstane viset v elegantní poloze — jako by leží na gauči a podpírá si rukou hlavu. Přes Jeho tělo pomocníci převlékají nesčíslné obruče — aby ukázali, že Ho nepodpírají žádné neviditelné podpěry. Nebo On lehce, jako ryba ve vodě, vyplouvá vzduchem do sféry, vytvořené velkými otáčejícími se hořícími obručemi. Potom právě tak lehce z ní vyplouvá. Nebo právě tak, po rybím způsobu, plave ve velkém průzračném akváriu s uzavřenými stěnami a poklopem na povrchu.

Ale On přitom není přízrak. Mluví a ozařuje lidi Svým oslnivým úsměvem. On dokonce "vozí" divačku ze sálu; létá s ní v náručí nad scénou...

On prochází skrz stěny — a to jak skrz lehké přepážky na scéně, tak i skrz Velkou Čínskou Zeď. Jak to vypadá? — On přichází ke zdi, ponořuje do ní dlaň ruky, potom postupně celou ruku, potom před očima diváků zmizí celé jeho tělo; poté — právě tak postupně — se objevuje na druhé straně zdi: na začátku dlaň, potom celá ruka...

On dematerializuje a materializuje jakékoliv předměty — maličké i velké, dokonce i letadlo, vagon... A také — Svoje tělo a těla pomocníků.

Přitom dematerializace i materializace v jeho provedení mohou být jak okamžité, tak postupné, po-etapní.

Například, On na počátku materializuje tělo ženy. Je zcela živé, s bohatou mimikou, pohybuje se, usmívá se. Potom ho On po částech dematerializuje: zpočátku ruku, potom nohu, potom vlasy... A žena přitom přívětivě kývá a usmívá se na diváky: všechno je v pořádku, je mi dobře! Poté její tělo úplně zmizí, ona se mění v ducha.

Nebo On Sám tělesně na jednom místě zmizí — a objevuje se na druhém; předvádí pomalou materializaci. Kvůli tomu, například, pokládají na průhledné podstavce velkou tabuli silného ocelového plechu. Přikrývají ji tkaninou. Jeho úkolem je materializovat Svoje tělo mezi tabulí plechu a přehozem. Průhledné podstavce slouží k tomu, aby diváci viděli, že On, například, nepodlézá zesponu skrz otvor v plechové tabuli. ... A náhle se přehoz uprostřed nadzvedl a pod ním se objevilo něco jako malé embryo, ležící na boku. Ještě pohyb — a je větší, ještě a ještě — a David Copperfield shazuje tkaninu ze svého vždy elegantně oblečeného těla!

Nebo si On náhle bleskově mění místo s pomocnicí: tam, kde bylo Jeho tělo, je teď její. A o pár metrů dále, kde byla ona je teď On. A s veselým úsměvem se ptá diváků: "Tak co? — líbil se vám náš trik?"...

Dematerializace a materializace vlastního těla a těl pomocníků jsou obvyklými čísly Jeho šou.

To samé dělá i s předměty. Například nechá viset ve vzduchu Jím vyhozený ubrus — a poté ho s lehkým třeskem dematerializuje.

Nebo dematerializuje prstýnek s kamínkem a snubní prsten, vypůjčené od některých diváček. A poté je znovu zmaterializuje, navlečené na tkaničku od bot nebo na zúženou část přesýpacích hodin...

Trhá na kousky papír, potom kousky skládá — a ony srůstají. Zůstaly jen zmačkané proužky v místech předchozího roztržení. "Nevadí, hned je vyžehlíme!", — říká On, a přitom je přihlazuje prsty. Vychází se syčením pára... — papír je vyžehlený...

Nebo kreslí fixem na listu papíru velký obrázek balíčku hracích karet. Udělá pohyb — a z nakresleného balíčku... se jedna karta trochu vysunuje. Ještě pohyb — vysunuje se do poloviny...

On se směje: Já dělám zázraky přímo před vámi, diváky, — ale říkají Mi: " To jsou smontované snímky!...".

Říká, že už Ho omrzelo předvádět zázraky "v čisté podobě" pro vědce, aby jim poskytly neposkvrněnou "přesnost experimentu". Začíná žertovat. Například dělá dojem, že se Mu trik nezdařil, rozpačitě zaváhá... — a z této (předem zamýšlené) situace se náhle "odvíjí" úplně nový zázrak!...

Nebo — vymýšlí různé syžety. Například jak "vyvolává duchy" — a oni jakoby okamžitě oblékají sako na Jeho tělo se svázanýma rukama, a poté ho právě tak rychle svlékají... Ačkoliv to dělá On Sám, a vůbec ne duchové.

Nebo On vypráví, že prý, když byl malým chlapecem, měl dědečka... Ukazuje jakoby starou videonahrávku ze svého dětství s dědečkem... Poté se tento malý chlapec zmaterializuje na scéně na tom místě, kde předtím stálo Davidovo tělo... A David v aktuálním novém těle zrovna vychází ze zákulisí... Dospělý David a David-dítě se jakoby setkávají a prohlížejí si jeden druhého... Ale tento chlapec má, ve srovnání s Davidem, jinou formu ušního boltce: znak, který se s věkem nemění... Závěr? — To vůbec

nebyl On ze Svého dětství, On prostě potřeboval námět, aby mohl krásně ukázat nejnovější zázrak...

On absolutně ovládá hmotu, zejména hmotu vlastního těla. A může dodat svému tělu jakoukoliv podobu, odpovídající každému věku...

Co se týče rozřezání Jeho těla nebo těl Jeho pomocnic — On přece vůbec neřeže živá těla. On je prostě nahrazuje vnějškově podobnými, ale složenými z indiferentní hmoty. Kousky této hmoty On přivádí k pohybu...

Absolutní Božská moc nad materií v jejich malých i velkých objemech, schopnost zbavovat těla i vtělovat Sám Sebe i druhé lidi, nesčetněkrát umírat a znovu ožít!

Jediné, co On nedokáže, je rychle udělat lidi dokonalými. Poněvadž tohle nedokáže nikdo! To není dokonce ani v silách Boha! To mohou dokázat jen lidé samotní, jestliže to budou velice silně a houževnatě chtít...

A nemá smysl Ho prosit: udělej mě Dokonalým! On se to ani nebude pokoušet udělat.

Ale On lidem pomáhá tím, že jim předvádí lidské možnosti, přivádí je k nadšení, učí je Svým příkladem.

On rád tančí — a na scéně tančí s aktuálně materializovanými partnerkami. Tématem jejich tanců jsou emoce něžné, laskavé, harmonické lásky mezi lidmi.

On — káže Lásku Svým působením!

To, co říkal Ježíš Kristus slovy — říká David tancem, zářivými úsměvy, láskou ke každému z těch, kdo se s Ním stýkají.

Ježíš učil lásce, říkal, že Cesta k Otci vede skrz lásku k lidem, že základní vlastností Boha je Láska,

— David to ilustruje Svou činností, a také povolává lidi na Cestu lásky!

... Co On říká Sám o Sobě? Že se narodil v roce 1956 ve Spojených státech amerických, ve státě New Jersey, žil a žije s rodiči, maminka pochází z Kyjeva, když byl chlapcem, Jeho rodina vždy odjížděla na zimou na jih — na Floridu, a on chtěl velice uvidět sníh, který na Floridě nebývá, tak velice chtěl, že jednou sám donutil sníh padat... A z Jeho dlaní se náhle začíná sypat materializovaný sníh, a potom sníh dlouho padá na diváky v sále... — opět žert, všeho všudy syžet pro nejnovější zázrak materializace!...

A kouzlení Ho učil dědeček. První magické triky, které ovládl, byly s hracími kartami... — a On okamžitě nechával mizet a objevovat se karty...

O syžetu s materializací chlapce-Davida s nepodobnými ušima jsem už vyprávěl...

Co je zde pravda, a co jsou jen krásné syžety — jak se v tom vyznat? Ale je to vůbec zapotřebí? Cožpak je důležité, v jakém městě a v jakém roce se On objevil na Zemi? Důležité je přece něco úplně jiného — jak se stát takovými, jako je On...

On neříká ani slovo o Své Božskosti. Dokonce naopak, "pro hlupáky" speciálně dělá taková čísla Svých šou — aby je ujistil, že všechny zázraky jsou — jenom "šikovnost rukou".

Příklad — "kouzlo" s "mizejícím vejcem". On přiměje divačku-dobrovolnici, sedící vedle něho na scéně na židli, aby neviděla to, co vidí všichni diváci: že vejce padá na podlahu, a nemízí, nebo, že ho David předává pomocníkovi, který se příkrade ze zadu... Vnějšíkově to vypadá, jako "hbitost rukou", ale ve skutečnosti se jedná o magické působení na

schopnost druhého člověka k vnímání. A smyslem tohoto čísla je — nedráždit přespříliš hlupáky.

On před diváky nemluví o Bohu, O Svoji Božskosti.

Proč?

Proč by Bůh této situace nevyužil k masovému obracení lidí na víru?

Proč Ty, Davide, neříkáš lidem pravdu o tom, kdo jsi?!...

... Jenže, co by se pak stalo, kdyby On o tom před lidmi začal mluvit?

Uvěřili by Mu? Přece — neuvěřili!

Jednotlivci, ti to chápou i tak, bez zbytečných slov. Kteří to jsou? — jsou to Ti, kteří vědí, co je to Bůh a Božskost.

Ale nepřátelé Boha by se rozběsnili! Vždyť už v Rusku byl zabit Vjačeslav Poj, který se ujal ochrany pořádku při plánovaných vystoupeních Davida v Rusku...

No a co masy věřících?...

Ale cožpak má David zapotřebí miliónové davy uctíváčů, kteří se budou pověřivě křížovat, uctívat Ho nesčetnými poklonami a vyžadovat od Něho "požehnání"?...

Pochopitelně nemá, On by si přál sloužit především rozumným lidem...

A současné náboženské konfese, církve?

Ale co by řekli jejich hierarchové, kdyby jim David oznámil, že On je Nový Mesiáš, Vyslanec Boha Otce? Která z masových náboženských konfesí by souhlasila Ho jako takového přijmout?...

Žádná!

Výstižně o tom napsal F. M. Dostojevský v románu "Bratři Karamazovi": Boha Živého církve ne-

potřebují! On mezi ně nezapadne, poněvadž vůbec nebude říkat to, čemu církve učí!

Ježíš, kupříkladu, položil život za to, aby přesvědčil lidi, aby milovali Boha Otce, udělali Ho centrem svého vnímání, usilovali k Němu... Ale v jaké z nynějších církví, nazývajících se křesťanskými, se dodržuje Jeho Zákon?

A lidskému davu... je vlastní nenávidět a zabíjet Boží Vyslance.

Po prokletí nerozumnou ženou byl zabit Krišna.

Byl otráven Gautama Buddha.

Byl zabit Ježíš.

Pokoušeli se otrávit Satja Sái Bábu.

To samé se stalo Rádžnišovi...

Co ponouká primitivy k vraždění Těch, Kdo přišli, obětující Sami Sebe, — kvůli tomu, aby jim pomohli? Co je příčinou jejich nenávisti?

Proč, například, začal dav nenávidět Ježíše tak, že křičel na Piláta. "Ukřižuj!" Ukřižuj Ho!"?

Ježíš předtím uzdravoval jejich těla, projevil Se jako divotvůrce. To nedělal jen ze soucitu k nim, ale i proto, aby Se uvedl, aby Mu začali naslouchat.

Ale opravdové uzdravení není v uzdravení těl. Je ve vyléčení duší ze hříchů a v pěstování ctností.

Ale oni od Něho požadovali jen vyléčení jejich těl.

On jim říkal: dost, vy sami musíte na sobě pracovat, snažit se abyste se sami stali tak dokonalými, jako je dokonalý Váš Otec Nebeský! Vždyť Království Boží se dosahuje úsilím — vašim osobním úsilím! — ne úsilím někoho jiného za vás, ne Mým úsilím!

Ale oni viděli jen to, že On by mohl uzdravit jejich těla, a udělat je bohatými, ale nechce to udělat... A tak Ho za to začali nenávidět...

Velcí duchovní Mistři přicházejí k lidem, aby je naučili uzdravovat jejich duše, pokoušejí se jim sdělit to nejtajnější o Bohu, o smyslu života na Zemi... Ale lidé... od Nich požadují jen vyléčení jejich bolístek na jejich smrtelných tělech a materializaci zlata nebo peněz...

V čem je toho příčina? Nestačilo by označit takové lidi za lůzu, degradanty atp. — a spokojit se s takovým vysvětlením?

Ne. Příčina je mnohem hlubší, třebaže je skutečně na Zemi nadbytek lidí-degradantů: to jsou ti, kdo zavrhli Boha a jeho Vyslance, a pěstují v sobě neřesti.

Ale hlavní příčinu je třeba vidět v něčem jiném.

Čím se vlastně lidé odlišují jeden od druhého? Vynasnažme se uvidět, že hlavním rozdílem vůbec není pohlaví a věk těl, ani barva kůže nebo národnost — ale věk duší.

... Co se například stane, když přijde do nižšího ročníku základní školy učitel z univerzity a začne dětem číst přednášku z vysokoškolské matematiky? Vždyť ty děti nic z toho nepochopí. Za nějakou chvíli od začátku hodiny se začnou navzájem tahat za vlasy, házet křídou a mokrou houbou, bít se po hlavách učebnicemi atp. A ti nejdrzejší začnou dorážet i na učitele...

Stejně je to nejen s věkem těl, ale i duší. Nezávisle na věku těl, nejsou lidé s mladými dušemi schopni přijmout vyšší vědomosti! Oni dokážou přemýšlet jen o těch nejjednodušších a nejbližších věcech: o zdraví, o penězích, o primitivním živočišném sexu a o dalších — často krutých — zábavách typu honu na zvířata nebo na lidi...

Až v závislosti na míře dospívání jejich duší v řadě vtělení se jejich intelektu stanou schopnými chápat stále více a více složité problémy. A proto pochopit Boha ve vší Jeho Úplnosti mohou jen velice nemnozí, jen jednotlivci.

... Kdysi si Ježíš zoufal nad tím, že Ho nedokázali pochopit ani nejbližší učedníci.

A za několik století po Jeho ukřižování začali lidé, nazývající sami sebe křesťany, proklínat a zabíjet jeden druhého v době "rozkolů", a pořádali "křížové výpravy" proti muslimům...

A ještě příklad: křesťanství — náboženství, předané lidem od Boha prostřednictvím židů, bylo vyhlášeno ruským pravoslavným... za "odvěké ruské". A tato církev kdysi zahájila kampaň nenávisti a pronásledování židů. Byly vyhlášovány církevní anathémy (prokletí jménem církve), a "židovské pogromy".

Tak jako Ježíš, i náš současník Rádžniš hleděl velice smutně na dav svých neposedných žáků... Aby neusínali v době Jeho přednášek, byl donucen periodicky přerušovat nit filozofických myšlenek a zabavovat je předčítáním anekdot ze speciální knihy...

Po tom, co Rádžniš odešel z pozemského života, se do Ruska a dalších zemí nahrnuli i jeho lžiučedníci-"misionáři", jejichž kázání v základě hlásala totální úplnou svobodu konání — v kouření, opíjení se, jídle, sexu. Cožpak něčemu takovému učil Rádžniš, hlásající Cestu zjemnělé lásky, harmonie, krásy, zasvěcení se naprosto duchovní Cestě? On se nad tím rmoutí určitě i teď, když tohle všechno pozoruje...

A já jsem byl také kdysi šokován, když jsem zjistil, že značná část mých moskevských žáků, na jejichž rozvoj jsem vynaložil tolik sil, najednou, jakmile se objevili pokušitelé, zapomněla na Cestu k Bohu, a zaměřila se na masové sexuální hrátky s naprosto cizími lidmi...

Jsem velice vzdálen toho, abych odsuzoval a zavrhoval sex. Naopak, s pomocí sexuálního aspektu lásky lidé, hledající spolu Boha, mohou na určitých etapách svého vývoje pomáhat jeden druhému v získávání harmonie, čistoty a světla Lásky. Ale to se v žádném případě nepodobá oddávání se jen primitivním sexuálním zábavám, kterými by nahradili celou mnohostrannou práci na pěstování Božskosti v sobě!

Jedna ze zákonitostí Evoluce Vědomí je taková, že každý člověk je schopen přijímat z vyšších kázání pouze ty vrstvy informací, k jejichž pochopení už dorostl.

A tak pro jedny lidi náboženství znamená fanatickou nenávisť ke všem těm, kteří nepatří mezi ty "mé".

Pro druhé jsou to primitivní hry, které jim byly předloženy zabalené v náboženském hávu.

Pro třetí je to plaché a opatrné dotýkání se svátostí.

Pro čtvrté jsou to pokusy o studování náboženství a první úsilí o změnu sama sebe v souhlase s Vůlí Stvořitele...

Dále v tom výčtu následují ti, kdo už prošli nějakou část Cesty — malou, nebo už významnou... Přičemž, čím výše vystupují — tím méně je na stupních tohoto žebříku duchovních adeptů.

A ti, kdo došli až do konce, se už nevracejí: oni získali úplnou Seberealizaci, Božskost.

A právě na základě pochopení toho všeho — vykonává Svoji Misi na Zemi David Copperfield.

* * *

David přijížděl na turné do Ruska, vystupoval i v Petěrburgu.

Byli jsme na Jeho vystoupení.

Ale souhlas k osobnímu tělesnému setkání po vystoupení nám nedal.

Zato po vystoupení k nám On vyšel (bez těla) na prostranství před koncertním sálem — a my jsme nemohli odejít, ani se pohnout z místa, určitě déle než hodinu: do tak intenzivní Blaženosti nás On ponořil, když nás zahalil Svou přítomností!...

... Když se plánovala Jeho nová návštěva v Rusku, zeptal jsem se Ho, jestli bych se měl postarat o zorganizování "tělesného" setkání s Ním mimo vystoupení?

— Proč? Vždyť je i tak dobře!

... V tom je Moudrost. My se nemáme příliš silně snažit o styk s materiálními složkami Absolutna — dokonce ani s těmi nejlepšími! Ale my musíme žít po Splynutí s Nejjemnějšími Součástmi Absolutna, musíme se sami učit přebývat v těchto stavech! V Příbytku Boha Otce se stáváme se všemi Božskými Učiteli Jedním. A v tom je Nejvyšší Štěstí!

... Jestliže jsem první Davidovo odmítnutí přijal se zármutkem — vždyť jsem tak toužil obejmout Jeho tělo! — pak teď jsem to samé vnímal zcela klidně: za uplynulý časový úsek jsme spolu měli tolik blažených Splynutí vědomími, že objetí těl už ztratilo význam!

* * *

Během turné v Rusku David demonstroval bezprostředně před diváky, včetně autora této knihy, — jak levitaci, tak i rozřezávání Jeho těla pilou, i dematerializaci a materializaci předmětů a lidských těl...

Ale dva měsíce poté jsem dostal dopis od jisté ženy. Ona mi napsala kvůli mé knize o Něm: Jak jste Vy, který sám sebe nazýváte vědcem, mohl tomu všemu uvěřit!? Vždyť to všechno není nic víc, než videomontáž!...

O magii

Za magii se v první řadě považuje bioenergetické nebo psychoenergetické působení. Druhé z nich je působení jmenovitě energií vědomí, na rozdíl od využívání vlastních energií organismu, které je možné k magickým účelům také ovládat. K magickým jevům se také řadí:

— používání, například v léčitelství nebo pro navození uhranutí, — kamenů, vody a dalších předmětů, nesoucích pro vtělené bytosti významné energetické náboje,

— ovládání vnějších energií mimo svůj organismus,

— případy, kdy je působení uskutečňováno duchy nebo Bohem, ale na prosbu nebo na příkaz (duchům) ze strany člověka.

Skutečně jsou někteří silní duchové schopni efektivního působení na materiální předměty. Příkladem jsou známé jevy poltergeista, kdy v nějakém domě (kvůli přivedení k rozumu jejich obyvatel) náhle začínají létat, mizet, objevovat se a zapalovat před-

měty. Něco takového se stává nejen v Evropě: spousta příkladů takového druhu je popsána konkrétně ve vynikající knize B. Olla "Bohové tropické Afriky" [37].

Čarodějové, šamani a žreci různých náboženství nemusejí být nutně mágy: můžeme je rozdělit na ty, kdo jen vykonávají obřady (často naprosto nesmyslné a nepřinášející žádný prospěch účastníkům), — a ty, kdo skutečně magii ovládají.

V magii se mohou využívat pomocné nebo kamuflážní techniky — mantry, zaklínadla, modlitby, gestikulace, hudba, tance, obřady. Ale ony "nepracují" samy od sebe: při vykonávání jedněch a těch samých jednání různými lidmi nebo dokonce jedním a tím samým člověkem, ale při jeho rozdílných emočních stavech, může být efekt přímo protikladný.

Například, při křížování (dělání znamení kříže), můžeme jak darovat blaženost a vyléčení — tak i navodit uhranutí. A pokud se to samé koná bez nějakého výrazného emočního vztahu — pak to nebude mít ani žádný efekt.

Tak například, jedna mně známá čarodějnice, která se považovala za "bojovnici Nikolaje Divotvůrce", a která byla plná nenávisti ke všem nepravoslavným, "bojovala" následujícím způsobem. Přicházela do pravoslavného chrámu v době bohoslužby, postavila se dozadu za modlící se, vyhlížela "podezřelé" a začínala je "prověřovat" tak, že jim "vtiskávala" do těla energetické kříže svojí nenávisti. Byla přitom upřímně přesvědčena, že při použití znamení kříže není možné uškodit spravedlivému. Jejím obětem vždy začalo být špatně a odcházely z chrámu. To jen upevňovalo její přesvědčení o efektivitě jejího "sloužení" a rozpalovalo to její bojovné zanícení.

Svoji činnost někdy rozšiřovala i na působení mimo chrámy. Například pronikala jako nezvaný host spolu s davem pozvaných hostů na oslavy něčí svatby, posadila se mezi ostatní za sváteční stůl...

Mnozí ji znali jako čarodějnicí. A jednou ji někdo odstřelil. Ona se potom stala běsem, s oblibou se zabývajícím činností škodění vtěleným lidem — ale teď už z nemateriálního světa...

Předtím — ještě za života v těle — mě nenáviděla a dokonce na mě zaútočila svým čarováním po tom, co jsem se jí — na její prosbu — pokusil pomoci osvobodit se od její strašné energetické hrubosti. Ona se pak — kvůli mému zásahu — pocítila... oslabená ve svém čarodějnickém působení...

... Jednou jsem s ní besedoval po jejím opuštění těla. Tehdy jsem se podivil, proč se ke mně nechová nenávislně. Ona odpověděla:

— Protože teď vím, že jsi od Boha...

... Píši teď tyhle řádky — a jako odpověď na moje myšlenky o ní ona znovu přišla.

Ano, tak to vždy bývá: přemýšlíme-li o Bohu — přitahujeme Ho k sobě, a myslíme-li na d'ábly a běsy — přitahujeme ty...

Ptám se jí: čím se zabýváš teď? (Od okamžiku našeho předchozího rozhovoru uběhly roky).

— Snímám pečeti z mentálně postižených, — byla její odpověď.

Já jsem to pochopil tak, že "sundává plomby" ze slabomyslných občanů Ruska, aby je vypustila do arény společenského a politického života...

... Ano, zdá se, že její tým pracuje už dávno...

Avšak nicméně, právě v boji s takovými — dokonalejší svoje ctnosti ti druzí — opravdoví hrdinové, dosahující prostřednictvím tohoto boje — Dokonalos-

ti! Jak by se mohli zdokonalovat, kdyby ve společnosti nebyli slabomyslní nadřizení a další vtělené nečisté síly?

Vždyť doopravdy platí: "Všechno je dobro"!

* * *

Hypnotické působení v jakékoliv jeho formě a nezávisle na záměrech hypnotizéra je magie, třebaže o tom hypnotizéri-materialisté nemají ani tušení. Je to potlačení slabé duše druhou duší — silnou. Používané slovní formulace pro sugesci spánku, a také působení, vyvolávající únavu zraku u pacienta, atp. — jsou jen pomocné techniky pro zesílení utlačujícího efektu. Nejsilnější mágové-hypnotizéri je ale vůbec nemají zapotřebí: oni paralyzují a zotročují vědomí pacienta jen svým psychoenergopůsobením.

Posledně jmenované velice živě předváděl ve svých šou s neverbálním sugerováním (němou sugescí) — ještě v éře, kdy v Rusku vládla ateistická temnota — Albert Ignatěnko. Nejprve si vybral z diváků, přejících si vystoupit na scéně, ty nejvíce suggestibilní, a pak převáděl takovéto zázraky:

Vyptává se chlapce:

— Jak se jmenujete?

— Jura.

— Řekněte, kolik je Vám let?

— Devatenáct.

— Řekněte ještě jednou: jak se jmenujete?

— Igor Petrovič.

— Kolik je Vám let?

— Padesát osm.

— Tak jak se jmenujete?

— Marie Ivanovna.

— Kolik je Vám let?

— Devadesát.

— Marie Ivanovno, jak se jmenujete?

— Jura...

Nebo (s jiným dobrovolníkem):

— Dokázal byste si představit, že se teď tady na scéně, přímo před Vámi, objeví skleněná stěna?

— Ne.

— Jste si jistý?

— Pochopitelně!

Ignatěnko zatleská — a muž v úžasu ohmatává jen jemu viditelnou stěnu a poklepává po ní zápěstím...

Nebo:

Mladík, sedící na scéně na židli, začíná rukama provádět divné pohyby.

— Co to děláte?

— Ale, copak to není vidět, či co?

— Ano, já to vidím. Ale řekněte to divákům!

— No přece dojím kozu!...

Tato čísla a spoustu dalších podobných Ignatěnko demonstroval ve svých šou na pacientech, které předtím ani nepřiváděl do hypnotického stavu nějakou pro diváky postřehnutelnou technikou. Právě tohle je jeden z projevů síly vysoce "krystalizovaného" vědomí! A proto je to pro materialisty neřešitelná hádanka!

* * *

Magie může být bílá, černá, nebo prostě jen magie.

První je dělání dobra (za pomoci projednávaných mechanismů). Příkladem je léčitelství.

Lidé, praktikující bílou magii v sobě rozvíjejí takové aspekty Lásky, jako soucit a starostlivost, zdokonalují se z psychoenergetického hlediska, učí se dávat velice různým lidem potřebné rady pro každého z nich. Pokud takový mág upřímně staví zájmy těch, komu pomáhá, nad svoje vlastní, a nenechá se zlákat touhou po penězích a slávě, pak je na správné cestě.

Černá magie je jmenovitě působení škody jakékoliv bytosti prostřednictvím projednávaných technik, nezávisle na charakteru pohnutek k takovým činům. A ty pohnutky mohou být velice různé: od nenávisti ke všemu a ke všem — až ke snažení pomstít někoho, zbavit společnost nějakého darebáka atp.

Motivy mohou být různé — ale výsledek je pro takového mága vždy stejný: kultivování v sobě zloby, zhrubnutí vědomí a ve výsledku — peklo.

A proto Bůh učí: Nesud', neodsuzuj, nehněvej se; naopak — odpouštěj, soucit'! A osudy všech bytostí — jak dobráků, tak i ničemů — řídím Já. Právě Já také dopouštím i neštěstí, přicházející prostřednictvím zločinců, — kvůli přivedení k rozumu spravedlivých!

"Já — ovládám všechny! Nezlob se na nikoho!" tohle mi On řekl po tom, co bylo moje tělo zmrzačeno bandou žáků pseudoduchovní školy. Já jsem se tehdy vzdal pomsty, zřekl se hněvu, a přijal jsem tuto epizodu — jako poukázání od Boha na nezbytnost principiálních změn v mém vlastním životě — a získal jsem za to mnoho blaha. A s nimi — kteří se stejně nekálí — si to vyřídí On. Poněvadž On je Vykonavatel osudů nás všech — těch, kdo jdou k Němu, i těch, kdo se stávají odpadky Evoluce.

Mimochodem, dozvěděl jsem se, že toho hlavního útočníka po mém napadení několik měsíců krutě bolely ruce, kterými se mě snažil zabít, a hnisaly mu; dokonce ležel v nemocnici. A že žena, která proti mně začala šířit počáteční pomluvu, byla skupinovně znásilněna... Ale to byly zatím jen narážky na nutnost pokání; všechno ostatní mají ještě před sebou: vždyť podle zákona karmy musí být vypořádání adekvátní utrpením, která byla způsobena obětí.

... Epizody bílé a černé magie mohou být bezděčné a neopodstatněné.

Člověk, naplněný Láskou, dokonce bezděčně vykonává skutky bílé magie, například uzdravuje a harmonizuje duše strádajících bytostí.

Mně se před mnoha lety stala taková příhoda. Časně ráno o víkendu jsem šel do pekařství. Ulice byla liduprázdná. Jenom mi běžel naproti po třech nohách pes, čtvrtou nohu měl zvednutou — bylo vidět, že ho to hodně bolí. Poprosil jsem: "Bože! Za co trpí on?! Lidé — pochopitelně — za svoje hříchy! Ale pes...?! Uzdravil bych ho!" — moje emoce soucitu byla velice silná.

Se psem jsme se minuli. Koupil jsem chléb, jdu zpátky — a naproti mně znovu on: běží vesele, na všech čtyřech nohách!

Užasl jsem nad tím zázrakem! — tak, jako jsem mnohokrát potom žasl nad zázraky vlastních — už vědomých — léčitelských působení. Emoce úžasu se mi podařila natolik silná — že se pes dokonce ohlédl...

Ale mnozí lidé, žijící trvale v negativních emocích, se stávají — také bezděčně — zdroji diskomfortu a nemocí pro své okolí. Říká se o nich: má "nedobrý pohled", "uhranul".

Neživější příklady takových lidí — opíjející se, sprostě mluvící a nenávidící celý okolní svět.

Nebo k mým sousedkám v bývalém komunálním bytě často přicházela na návštěvu jejich přítelkyně — věčně rozzlobená řvoucí tetka s masivním tělem, která se považovala za "velice kulturní". Na jeden z jejích řevů na celý dům si pamatuji zvláště živě. Rozčílilo ji to, že jí prodavačka v obchodě nezabalila mastný salám do jednoho listu papíru, ale do dvou (určitě z těch nejlepších pohnutek!). Rozzuřená návštěvnice deset minut řvala a neustále opakovala povídačku o tom "incidentu", a o tom, jak "domlouvala" mladičké prodavačce:

— Vám by slušelo — víc rozumu! Ano-ano!
Právě tak jsem jí to řekla: Vám by slušelo — povídám,
— víc rozumu!...

* * *

Ti, kdo se snaží pomáhat druhým, — ti hledají a používají techniky zjemňování vědomí. To zlepšuje kvalitu jejich pomoci. Ale také to razí Cestu k Dokonalosti jim samotným.

Lidé opačného pólu, naplnění nenávisťmi, zlobou, arogancí, pohrdáním, snažením podřizovat si, utlačovat — ti naopak, když pochopí, že čím hrubší je jejich energetika a čím silněji se rozpalují jejich agresivní emoce, — tím snadněji dosahují úspěchů v sociálních kontaktech, — ti někdy dokonce začínají hledat speciální techniky pro zesílení těchto vlastností v sobě — kvůli ještě efektivnějšímu působení na druhé lidi.

Takoví se dokonce mohou sdružovat, vznikají speciální kroužky a školy. Například, adeпти jedné z

takových škol v Moskvě se učili "střílet z čaker" černými energiemi. Instruktor je posílal trénovat techniky, kterým se učili, do pravoslavných chrámů — učili se tam "střílet" zezadu do příhodných terčů — nehybně stojících stařenek...

A o vůdci druhé — také moskevské — černomagické školy mi vyprávěli, že praktikuje takovouto metodu na zesílení svých schopností: několik dní hladoví, a potom vychází z hladovky na mase s vodkou...

Všichni takoví lidé jsou ubohého rozumu a mají zvrácenou etiku. Je zajímavé, že se jejich magické schopnosti často začínají projevat — jako vrozené vlastnosti — už od mladých let daného pozemského života. To ukazuje na to, že se v minulých životech zabývali tím samým. A není vyloučeno, že začátek této, pro ně zhoubné cesty, byl založen v nějakých psychoenergetických kroužcích, kde vedoucí nebrali v úvahu zákon nepřipustnosti vyučování magii lidí eticky a intelektuálně nepřesvědčivé...

... Adepti bílé magie se zdokonalují v Lásce, Moudrosti a Síle, shromažďují ve svých osudech kladný potenciál a připravují se k následujícím — vyšším — etapám rozvoje.

Adepti černé magie v sobě zdokonalují ty nejhorší vlastnosti a připravují se k pecku a k následným vtělením v nejhorších podmínkách. Ale jejich činnost na Zemi je také účelná: Bůh využívá jejich zlých záměrů a schopností k "přivedení k rozumu" spravedlivých.

Kromě bílé a černé magie ještě existují magické jevy, které v sobě bezprostředně nenesou etické vlastnosti, a proto je nelze zařadit ani do bílé, ani do

černé magie. Je to například psychokineze, levitace, dematerializace a materializace.

Takové zázraky demonstrovali Ježíš Kristus, Bábadží, Juan Matus a Chenaro, popisovaní C. Castanedou [52-59,61], epizody psychotelekinéze se dařily Rusům: Nineli Kulaginové a Valeriji Andrejevo-vi; Bůh tvořil spoustu podobných zázraků kolem Uri Gellera [30], různé předměty jednoduše materializuje náš současník Avatár Satja Sái v Indii [17,20,34,42,60], a všechno, co si můžete přát, jakékoli zázraky — s potěšením a vytríbenou lehkostí provádí Mesiáš, který se objevil v "západním" světě, — David Copperfield.

Jak Dosáhnout Dokonalosti?

Jak jsme už probírali, evoluční proces zdokonalování se skládá ze tří hlavních linií: intelektuální, etické a psychoenergetické. V časové prioritě stojí na prvním místě dvě počáteční složky. Podle toho, do jaké míry si je člověk osvojí, pak před ním Bůh — v přirozených podmínkách — odhaluje stupně psychoenergetické práce.

Avšak, pokud se někdo pokouší hrubě vměšovat do tohoto procesu tím, že zatahuje žáky, nezralé v etickém a intelektuálním aspektu, do vysokých stupňů psychoenergetické práce, porušuje tím zákony duchovního zdokonalování, — a žákům pak hrozí prohloubení jejich etických nedostatků a dokonce i psychické poruchy schizofrenického nebo parano-idního typu.

V psychoenergetice lidí jakéhokoliv věku a způsobu života bude mít příznivý účinek, pokud budou — na vlastní přání — pracovat s duchovním srdcem.

Tato úroveň práce, zajišťující rozvoj bioenergetického orgánu, zodpovědného za produkci emocí srdečné lásky, je prospěšná a bezpečná pro všechny.

A tak je pro každou z následných etap psychoenergetické práce žádoucí stále důkladnější výběr žáků. Pro tento výběr, kromě osobních besed, můžeme žákům doporučovat vystupování na seminářích, prospěšné je také anketní dotazování. V anketách mohou být i politické otázky týkající se vztahu k té či oné politické straně, politickému činiteli (můžeme tak okamžitě zachytit, například, politicky nezralé kandidáty), mohou tam být i čistě všední otázky.

Uvedu některé příklady posledně jmenovaných:

"Co se stane, když rozmícháme cukr v čaji nožem?" Varianta správné odpovědi: Cukr se rozpustí." Ale lidé nízké intelektuální úrovně mohou odpovědět podle šablony, charakteristické pro jejich prostředí (přinejmenším v Rusku): "Nůž se ztupí".

Používal jsem i ekologické testy na intelekt. Například, jdeme podzimním lesem. Je listopad. Na zemi leží hromádka dvaceti dubových listů. Velké duby není nikde vidět. Ptám se skupiny: "Jak se sem dostaly ty listy?". Všichni se dívají nahoru — duby není nikde vidět: jenom břízy a smrky. Začínají hloupé dohady: "Někdo je nesl a upustil", "Přinesl je pták"... Ale odpověď je prostá: upadly z maličkého doubku, vysokého 50 centimetrů — a leží přímo pod ním. Ale šablonovité myšlení vylučuje taková řešení: vždyť, jestliže dub — znamená to jen vysoký, mohutný strom, se silným kmenem! Ale maličký stromek, ještě k tomu bez listů, — se za dub neuznává!

Člověku, zběhlému v duchovních problémech, je jasné, že se lidé, kteří se ještě nenaučili samostatně a

kriticky myslet, nedokážou správně zorientovat ve spoustě nuancí duchovního vzestupu. Oni tedy budou zcela jistě svedeni lžiučiteli a falešnými učenými!

Příkladů by bylo možné uvést mnoho.

Třeba jen — činnost "Óm Šinrikjó". Její lídr oznámil, že všechny, kdo ho budou následovat, udělá dokonalými... Ale rozumný člověk chápe, že nikdo nikoho udělat dokonalým nemůže. Jenom člověk sám — cestou vlastních správně zaměřených úsilí a námahy může dosáhnout Dokonalosti!... Tragické finále je známé: ohromné částky peněz, vybrané od obalamucených stoupenců, Asahara utratil za nakoopení a výrobu zbraně na masové zabíjení lidí. Paranoia? — Zřejmě ano. Mně osobně bylo to, že je falešný učitel jasné od té chvíle, kdy jsem uviděl jeho fotografii v reklamě v časopisu: jeho energetika nebyla energetikou Osvíceného, za kterého se vydával. Já jsem všechny, koho jsem mohl, z těch, kdo se zabývají reklamou, — na to předem upozorňoval... Ale co jsem mohl ještě udělat? Pokusit se uveřejnit svůj názor v novinách? Ale kdo z redaktorů by mi uvěřil, že je podle fotografie možné dělat natolik závažné závěry?...

Jiný, ruským občanům blízký, příklad — fašistické "Bílé Bratrstvo" s kultem "Maria Déví Kristus". Stačilo, aby se jeho vůdcové oblékli do extravagantních oděvů, vyhlásili svoji "božskost" a začali provádět tajemná mystéria s "iniciacemi", které v podstatě nic nepřinášely, — aby se k nim začaly valit davy duchovních slepců z řad mládeže. A přesto nikdo z nich nedokázal uvidět, že "učení" jejich lídrů neobsahovalo nic Božského, ale skládalo se jen z primitivních hesel...

Kde je východisko? Co můžeme poradit těm, kdo se snaží začít duchovní Cestu, jenom nevědí, jak to mají udělat a kde mají hledat Učitele...

Ale odpověď dával Bůh jak prostřednictvím Bhagavadgíty, tak i prostřednictvím Bible, i prostřednictvím Koránu: spoléhejte na Boha, studujte Boha, uctívejte Boha, milujte Boha, hledejte jmenovitě v Něm — Učitele, Pomocníka, Otce, Cíl; usilujte o kontakt s Ním, o Splynutí s Ním! A nehledejte tohle všechno v lidech! Pak bude všechno v pořádku!

A celkově to, jak zorganizovat svůj život na Zemi, nejdůležitěji a krátce zformuloval Bábadží:

Pravda — Prostota — Láska — Sloužení — Boj se svým nižším "já" kvůli poznání "Já" Vyššího a Splynutí s Ním.

Každý zájemce může začít svou Cestu — usilováním realizovat tyto principy.

Začínajícím mohou pomoci i takové knihy, jako [19,24].

A těm, kdo si budou přát zahloubat se do studia Cesty, — doporučuji knihy [20,22] a práce uvedené v bibliografiích těchto knih.

* * *

Je nezbytné se velice dobře naučit chápat, že všichni lidé největší část své osobní evoluce procházejí tak (a právě tak to i musí být; jinak to být nemůže!), že se rozvíjejí v obyčejných "pozemských" situacích, zdokonalují se v nich intelektuálně i eticky. Jejich hlavním úkolem v této etapě vývoje je dorůst do toho okamžiku, kdy se dokážou naplno orientovat v tom, co je to Bůh, co jsme my, lidé, a v čem spočívá Vůle Boha ve vztahu k nám?

A jenom tehdy získají možnost myšlenkově překonat všechna nesčíslná zkreslování a zvrácenosti představ o náboženské Cestě — a mohou vstoupit na cestu osobní orientace na Boha Živého, jsoucího ne v chrámu ani na obrazech, — ale ve vesmíru. Pak se začnou postupně odvracet od "pozemských" zájmů a přenášet stále větší a větší část svého vnímání — na Stvořitele.

A právě tehdy pro ně nastane čas intenzivní energetické práce, jejímž konečným výsledkem bude Splynutí s Bohem, a poté i projevení Své Božskosti.

Ale pokud se tato posloupnost naruší — pak budou vznikat jen zbytečné potíže.

Lidé, kteří se doopravdy důstojně snaží o duchovní vůdcovství, by se měli smířit s tím, že ze spousty žáků dorostou do vysokých duchovních zasvěcení vždy jen jednotlivci.

A "masovost" je účelná jen pro předávání vědomostí počátečních stupňů Cesty.

V souvislosti s tím bych chtěl upozornit na to, že přece ani jeden z Vyšších Božských Učitelů na Zemi nikdy neodhaloval, a ani v současnosti neodhaluje, před davu lidí — vyšší psychoenergetické techniky, třebaže je bezpochyby Oni všichni znají. Ale ve Svých kázáních se zabývají převážně etikou a obecným vykreslením Cesty. A vyšší zasvěcení dávají jen jednotlivým žákům.

Slyšel jsem takovou námitku proti tomu: že Bůh přivádí žáky do ezoterických skupin, ale že On je i odvede, když to bude zapotřebí; a moje starost je pryč — jen předávat vědomosti.

Ano, Bůh právě takto postupuje, aby tím ochránil Své nejhodnotnější žáky. Ale On také dovoluje instruktorům dopouštět se chyb — na jiných

žácích, a ponechává tím takovým učitelům svobodu vůle, svobodnou volbu — škodit či neškodit lidem. Proč? — aby oni sami uviděli svou nepravost.

A vždyť On přece právě tak dovoluje lidem porušovat i další zákony — nejen duchovního zdokonalování. A lidé je porušují, tím ovlivňují cizí osudy a budují si osudy vlastní.

Při tom jsou všichni, včetně učitelů ezoterických disciplín, povinni naučit se dodržovat hlavní princip etiky: "Neškod' druhému!"

* * *

Prvotně primitivní, ale také zdegenerované náboženské proudy se dívají na lidi — na jedné straně, a na Boha — na druhé straně, jako na dva rozdělené a nikdy se nespojující póly. My jsme hříšní a nemohoucí a naše úloha je jen v tom, abychom se cestou usilovných modliteb a přinášením obětí (někdy krvavých) — vyhnuli pádu do pekla. A Bůh je nějaká vzdálená a nepoznatelná strašná bytost (někdy fantazií zformovaná do tělesných tvarů člověka nebo nějakého zvířete), která trestá lidi a s proměnlivým úspěchem bojuje se "světovým zlem", někdy nazývaným ďáblem. Tato bytost nám může, ale nemusí, darovat pozemská blaha. V naději, že nám je přece jen, možná, daruje, je třeba ji o to velice umíněně prosit, například takhle: "Dej, Pane Bože! Dej, Pane Bože!"...

Lidem, kteří mají takové názory, je naprosto nepochopitelné přání Boha, abychom se sami — vlastním úsilím zdokonalovali a prostřednictvím Lásky k Němu — usilovali o Splynutí s Ním!

Ano, je to zajímavý paradox: převládající většina lidí, věřících v bytí Boha, naprosto nechápe, co by konkrétně měli dělat v souvislosti s tím, že existuje Bůh!

První, co musejí pochopit, je to, že pravda je protikladná spotřebitelskému vztahu k Bohu. Vůbec není pravda to, že Bůh-sluha je jakoby povinen "nám darovat milost"! Právě naopak: my lidé, musíme vnímat sami sebe jako sluhy Boží a sloužit Mu! To právě my — pro naše vlastní dobro — se musíme naučit milovat Jeho! A nemá žádný smysl prosit Ho, aby nás miloval: On nás miluje i bez toho!

Ale, abychom si to uvědomili, musíme přijmout všechny ty vědomosti, které jsou vyloženy v této a dalších knihách o Bohu, o nás, lidech, o smyslu našich životů a o zákonech našeho rozvoje.

My musíme sloužit Bohu! Ale jak?

A opět většinu lidí, kteří se nad tím zamýšlejí, napadá, že "sloužit Bohu" — znamená skládat poklony na znamení své pokory a úcty a opěvovat Boha v církevních písních.

Tohle je už lepší, nežli donekonečna žebrot! Protože to upevňuje víru a napomáhá k položení základu lásky k Němu.

Ale přesto, Bůh od nás chce nejen tohle...

On chce, abychom se na Zemi zdokonalovali prostřednictvím práce.

Nazývá se to karmajógou: zdokonalováním prací ve prospěch Boha, konkrétněji — ve prospěch Evoluce, a ještě konkrétněji — ve prospěch evoluce lidí na Zemi; přičemž osobní materiální zainteresovanost na výsledcích své práce nesmí při takové činnosti v žádném případě hrát vedoucí roli.

Někdo se může zeptat: k čemu je to zapotřebí? Cožpak se nesmíme zabývat vyššími formami meditací a vynasnažit se přímo teď, co možná nejrychleji, splynout s Ním a navždy opustit Zemi? Neučili právě tomu Gautama Buddha a Ježíš Kristus?

To je seriózní otázka, vyžadující podrobnou odpověď. A právě o tom vyčerpávajícím způsobem mluvil Krišna. Jeho odpověď je taková:

Od povinností sloužení lidem je osvobozen pouze ten člověk, který poznal Átman a nachází smysl své existence na Zemi — pouze v dalším osvojení Átmanu, a poté i Paramátmanu — Boha Otce.

Ale kolik je takových lidí na Zemi? — Krajně málo, jednotlivci z miliónů.

Krišna říká: ponoř se jako vědomí do Mne — a žij tak ve Mně!

Ale, opakují: jen velice nemnozí mohou přímo teď vyplnit toto přikázání.

Kdo tohle nedokáže, říká Krišna, — ten ať se zdokonaluje v umění meditace.

Ale, jak už jsme probírali v kapitolách této knihy, úspěšně praktikovat meditační techniky mohou také jen velice nemnozí. Většina lidí potřebuje vospět, zesílit, prostřednictvím karmajógy. Vždyť právě práce — fyzická a intelektuální — připravuje tělo a mysl k tomu, abychom potom mohli efektivně a bez nebezpečí pro sebe vystoupit na stupně vyšších meditačních praktik — na "cílovou rovinku" ke Splynutí se Stvořitelem.

Takže, každý musí pracovat a svou práci přitom zasvěcovat Bohu; zřeknout se principu "pro sebe!".

Krišna nazýval tuto cestu — "cestou beze ztrát".

K sebeobětujícímu sloužení, zahrnujícímu vojenské hrdinské činy v boji za obhájení pravého mo-

noteistického pochopení světa vyzýval Bůh prostřednictvím Muhammada. Jako slogan, vyzývající k sebeobětování, navrhl Bůh jeho prostřednictvím formuli: *Není života, kromě života nadcházejícího!*

Karmajógu — jako základ zdokonalování — znovu hlásal v současném věku Bábadží.

Tomu samému učí náš Současník Avatár Satja Sái.

Právě takhle je třeba žít!

* * *

Nejsprávnějším a mohutným stimulem k duchovní práci je láska ke Stvořiteli.

Ale jestliže ji ještě nemáme (protože jak si zamilovat Toho, Kdo je ještě nepoznán, Kdo je ještě tak vzdálený pochopení?) — pak bude dobrou motivací, například, přání lépe pomáhat druhým lidem, usilování o sebezdokonalování, o poznávání, pevný záměr plnit ponaučení o nezbytnosti neustálé úporné práce na sobě, dané prostřednictvím Krišny, Ježíše Krista, Muhammada, Bábadžího, Satja Sái a dalších Mesiášů a proroků, snažení dosáhnout Božskosti, stát se takovými jako Oni...

Ale zkontrolujte ještě jednou sebe: jak jsou hluboké moje vědomosti, nebylo by radno je nejdříve upevnit, rozšířit?

Anebo, jestliže si například myslíte,

— že hřešit — možné je, že je jen nutné potom zajít do kostela a tam se kát před "bát'uškou",

— že Ježíš Kristus už vykoupil všechny naše hříchy; a nám stačí jen věřit v to, že On je Synem Božím; žádné úsilí není zapotřebí,

— jestliže jste se zatím seznámili jen s učením nějaké jedné náboženské konfese a zavrhuje všechny ostatní, –

pak není radno, abyste teď začínali psychoenergetickou práci.

A ještě intelektuální připravenost předpokládá stabilitu vlastního stanoviska. Například, co se stane, jestliže někdo, kdo se dozvěděl čím se zabýváte, na Vás začne rvát: "A ty co — chceš se stát svatým!? To je hřích pýchy! Okamžitě se kaj!"?...

... Základem etické připravenosti je dodržování principu Soucitu.

Ale, jestliže se například živíte těly zvířat, zabitých pro Vás, to znamená, že se spoluúčastníte na jejich zabíjení,

jestliže máte zvyk otrhávat a zahazovat listí a stébla trávy, a chováte se takovým způsobem bez patřičné úcty k životům rostlinných živých bytostí,

jestliže jste schopni šlapat po mravencích,

jestliže považujete za svou povinnost "dát co proto" tomu, kdo Vás urazil slovem nebo činem,

— pak Vám seriózní psychoenergetická práce přinese jen škodu.

Jestliže jste ještě nezanechali kouření a požívání lihových nápojů — pak v sobě nemáte tu sílu a houževnatost, které jsou nezbytné k tomu, abyste obstáli v bitvě za svoji Dokonalost. Raději se zatím zdokonalujte ve zcela "pozemské" poctivé práci ve prospěch druhých, a také v upevnění svojí víry!

A, jestliže Váš sexuální partner nepůjde spolu s Vámi cestou očistění organismu a zjemnění vědomí, pak všechna Vaše úsilí po sebezdokonalování v psychoenergetice budou zbytečná. Poněvadž každé sexuální spojení je splynutí, sjednocení dvou ener-

gosystémů, v jehož výsledku dochází k "zprůměrování" množství a kvality energií...

No, ale pokud je u Vás všechno v pořádku — můžete zkusit začít. Jenže čím?

Za prvé — měli byste toho ještě velice mnoho přečíst. Měli byste správně pochopit všechno, co říkal Bůh lidem v různých dobách, měli byste se seznámit s koncepcemi různých duchovních škol: uvidět jejich přednosti a chyby.

V etickém směru je dobré s literaturou pracovat takto: z různých děl si okopírujeme pro sebe nejdůležitější citáty a doporučení. Potom si je týdný pročítáme v klidné atmosféře a pokaždé o nich hluboce přemýšlíme, "vtiskáváme je do sebe". Tak se "popoháníme" k etalonu Dokonalosti. Postupně se v každém soupisu počet nejaktuálnějších citátů zmenšuje: ostatní se už vtiskly do vědomí, změna už proběhla. Pak si označíme pole se zbylými citáty a dále už pracujeme jen s nimi.

Je dobré mít větší kontakt se živou přírodou, sladřovat se s její harmonií a krásou. Ticho, klid, jemnost, něha — to je to, co z ní musíme do sebe vstřebat.

Také pomáhají i odpovídající díla umění různých žánrů [35,36,49].

Ještě byste se neměli účastnit těch "pozemských" situací, kde můžete zhrubnout. Musíte se nejdříve stát silnými v jemnosti — a pak můžete bezpečně vstupovat do jakékoliv společnosti, bez obav, že se znovu sladíte s hrubostí.

Kontrolujte svoje emoce. Měli byste se zřící všech hrubých stavů, žít jenom v jemných! Laskavost a něžnost ve vzájemných vztazích jednoho s druhým velice pomohou. "Milujte se navzájem bratrskou

láskou s něžností!" (Římanům 12:10) — tak nás tomu učí Nový Zákon.

Velice dobrá pro správnou orientaci své emoční činnosti jsou psychofyzická cvičení, uvedená v [22].

Prospěšné je také ovládat několik relaxačních cvičení a pránájámy. A potom můžete začít práci s duchovním srdcem. (Viz také tam).

*** * ***

Průběh další psychoenergetické práce, zahrnující cvičení na očistění a rozvoj čakr a základních meridiánů, meditace na místech síly na pronikání do vyšších prostorových dimenzí a vzrůstání rozměrů zjemnělého vědomí — to všechno je popsáno v knize [22]. Tam je také uvedeno obecné schéma studia stavby Absolutna, principy jeho úplného poznání a výstup ze Stvoření — do Vědomí Stvořitele. O tom samém se pojednává v knihách [20-22] a v našich filmech.

Popsat nejobecnějšími slovy metodologii duchovní seberealizace můžeme následujícím způsobem:

1. Zpočátku je zapotřebí se naučit koncentrovat vědomím ve své čakře anáhatě uvnitř fyzického těla — a z ní spolupůsobit s okolním prostředím.

2. Potom se osvojuje rozšíření duchovního srdce za hranice těla — ve stále vzrůstajících objemech. Trénuje se přetékání takovým způsobem rozvíjeného vědomí do všech jemných prostorových dimenzí, a také rozplynutí sebe v nich.

3. Když je osvojen bod 2 — je vědomí rozvinuto natolik, že může vejít do Příbytku Stvořitele a začít se v něm zabydlovat ve Splynutí s Ním.

Velice naléhavě zdůrazňuji, že nás Stvořitel k Sobě nechává přiblížit a tím spíš vpouští do Svého Příbytku — jenom v tom případě, jestliže se k Němu přibližujeme ve stavu bezchybně rozvinutého Duchovního Srdce. Jiné varianty jsou vyloučeny. Poněvadž On Sám je Vesmírné Duchovní Srdce. A vpouští do Sebe jen Sobě podobné.

Řečeno jinými slovy, my můžeme vejít do Příbytku Stvořitele pouze prostřednictvím rozvíjení středního dantianu. Ale strukturně-funkční systémy vrchního a spodního dantianu jsou tam poté vtahovány následně za středním. Takovým způsobem se nic cenného neztratí — zejména rozum a nashromážděné znalosti.

To všechno nejsou hypotézy nebo fantazie. Je to Cesta, kterou jsme my prošli.

Ale předtím, nežli přistoupíte k osvojení technik s čakrami a následných stupňů psychoenergetického "žebříku" duchovního vzestupu, — naléhavě radím, abyste si důkladně prostudovali a přijali intelektuální informaci i etické principy, vyložené v knihách, uvedených v soupisu literatury.

Knihy

Já sám jsem vyrostl, jako vědec, — jmenovitě, v knihovnách. Přečetl jsem všechno, co jen bylo možné, o každém problému, se kterým jsem se setkal při studiu. Obcházel jsem knihovny Petěrburgu, Moskvy, a dokonce jsem si objednával knihy z USA a Velké Británie. A dobře vím, jaký ohromný význam mají v rozvoji lidí.

A proto — teď píšu i sám.

Ale píšu, a přitom výborně chápu, že se moje knihy nemohou stát bestselery: jsou to učebnice jen pro nemnohé: pro ty, kdo dorostli ve své psychogenezi k serióznímu vztahu k Bohu.

Tyto učebnice vyžadují od čtenářů jejich vlastní úsilí — aby se stali lepšími! Ale kolik je teď u nás lidí, kteří jsou připraveni taková úsilí vynaložit?

A navíc, kvůli svým knihám jsem měl dříve (ještě v „sovětských“ časech) „popotahování“ na prokuraturách, a potom jsem ještě dostával kdoví od koho v dopisech prokletí, a po telefonu výhrůžky vyřizováním úctů.

Ale zato — jakou jsem měl radost, když jsem pozoroval duchovní růst těch mých čtenářů, kteří dorostli k pochopení toho, čemu nás učí Bůh!

Já sloužím Bohu, sloužím Evoluci. A mám na paměti, že „není života, kromě života nadcházejícího“! A osud svého těla jsem svěřil Jemu.

* * *

A jednou jsem se i já sám dostal do knihy amerického spisovatele-antropologa. Stalo se to tak.

"Nasměrovali" ho na mě ruští emigranti, kteří se přestěhovali do USA. On se se mnou spojil dopisem, představil se jako spisovatel-ezoterik se zkušenostmi, a poprosil mě, abych s ním nějaký čas pracoval na ruských místech síly. Já jsem s radostí souhlasil.

Ale, když přijel..., ukázalo se, že jeho ezoterické zkušenosti spočívají jen v kouření jakéhosi narkotika, a jeho přehled tématu se omezoval na čtení knih C. Castanedy a nějakých ruských pohádek o rusalkách a hejkalech...

A ještě k tomu popíjel lihoviny a nedodržel nezabíjené stravování. Jaká to tedy mohla být seriózní duchovní práce na takovém základě?

Ale co dělat, když už přijel, a utratil na tu cestu tolik peněz? Neodmítat přece!

Po dlouhých pochybnostech se rozhoduji zvýšit jeho vnímavost „umělým“ způsobem. Dal jsem mu podmínku: nezabíjené stravování a zákaz alkoholu a kouření. A Galinu Vaver jsem poprosil, aby mu pročistila čakry a základní meridiány.

On takový obrat událostí zjevně neočekával. Ale i sám pochopil, že „zabředl“ do situace a že nemá jinou volbu, nežli přijmout podmínky...

... Takže okamžitě zanechal pití, kouření svojí „travičky“ a živení se těly zvířat. Galina Vaver mu pročistila čakry a meridiány, a zároveň ho uzdravila ze všech nemocí. A on na sobě poprvé pocítil moc působení bílého mága, divže neupadl pod nápor vln jeho energetoků...²⁵

... A potom jsme jezdili po lesích.

... Zapamatoval jsem si takovou epizodu. Přivedl jsem ho na místo Bábadžího, kde velice mnozí začínají poprvé přijímat Zjevení. Vysvětlil jsem mu, že to, co uslyší, musí ihned zapisovat: jinak následující vrstvy informací „vymažou“ z paměti odpovědi Boha dříve obdržené.

²⁵ Bohužel, Galina Vaver se mnou v současné době už dávno není: ona od jisté doby začala více, než bylo zdravé, myslet na peníze, projevíly se u ní rysy arogance – a ona rychle ztratila všechny duchovní úspěchy, dokonce i včetně schopnosti žít v anáhatě... Došlo k úplnému „odpadnutí“! Moje pokusy jí pomoci byly neúspěšné: vyvolaly u ní jen podrážděnou reakci...

A přece jsme spolu na začátku Cesty tolik dobrého udělali!... Ale – Bůh dává každému svobodu vůle, konkrétně, svobodu jít dopředu, nebo dozadu...

A on, protože už se ujistil, že je všechno doopravdy seriózní a „husté“, prováděl všechny moje příkazy s maximální přesností.

Postavil se na místo, které jsem mu ukázal, položil si na mech před sebe notes s perem, „zaujal pozici“ pro naslouchání Bohu — a začal Mu pokládat otázky.

A já jsem poodešel o dvacet metrů dál, abych mu nepřekážel, a zpovzdálí jsem pozoroval, jak on, když přijal odpověď, popadl neuvěřitelnou rychlostí notes a bleskově zapisoval, potom znovu pokládal notes před sebe, poslouchal, a znovu popadal notes... Tato dlouhá série stereotypních „zaujetí pózy“ a výpadů k notesu pokračovala dvacet minut — dokud neskončily všechny jeho otázky k Bohu.

Potom... se dlouho nemohl vzpamatovat: Bůh, jak se najednou ukázalo — skutečně existuje!... S Ním je dokonce možné rozmlouvat!... I mágové, i Bůh — to znamená, že všechno to je skutečnost?!... To znamená, že si ani Castaneda nevymyslel jím popísované zázraky?! Takže tedy — I David Copperfield — doopravdy — létá?! Nejsou to videotriky?!...

... My jsem s ním nádherně strávili čas v lesích! Já jsem mu radil, aby si pro budoucí knihu zapisoval všechny dojmy a naše dialogy — ihned, aby je neodkládal na večer. Radil jsem mu, aby neztrácel příležitost popsat ty epizody, kde se mohl čtenář něčemu zasmát.

Udělal to všechno přesně tak. S vynikajícím humorem vyprávěl i to, jak zapadl do „ruské“ bažiny, a já jsem ho odtamtud vytahoval, i jak jsem ho položil na kmen spadlé břízy na místě síly — a on hned v té chvíli vypadl z těla do jiných světů, i to, jak jeho tělo začalo „samo“ tancovat na místě síly pro rozšíření

duchovních srdcí, i jak se on sám najednou stal „břízou síly“, když jsem mu poradil přitisknout se k jejímu kmenu, i jak jsem mu slíbil, že ho zavedu na močál k opravdovým živým rusalkám, ale nedokázali jsme se tam dostat, protože náhle napadla spousta sněhu, takže projít tam nebylo možné...

Všechno to jsem s potěšením četl, když mně zaslal svoji vydanou knihu²⁶.

... Ale...

Náhle jsem v textu knihy narazil na nejednou opakované — jakoby mými ústy — podivné slovo dzivot... S takovým neobvyklým anglickým slovem jsem se nikdy nesetkal... Začal jsem se přehrabovat ve slovnících — tam jsem také nic nenašel... Až po několika dnech mi to „došlo“: vždyť on „pro barvitost“ včlenil do anglického textu ruské slovo „život“ (česky břicho), napsané latinkou.

A vzniklo z toho, že jsem ho učil splývat s břízou skrz... břicho, a okolní svět ve všech jeho různorodých projevech vnímat... „břichem“, a z břicha na něj také působit...

Ale vždyť já jsem po celou dobu našeho setkání toto slovo ani jednou nepronесl — ani rusky, ani anglicky... Naopak jsem velice mnoho vyprávěl o duchovním srdci, umístěném v hrudním koši a rozšiřujícím se odtamtud, a o jeho funkci — srdečné lásce...

Potom jsem náhle narazil na frázi, kde mě on nazývá... představitelem slovanského předkřesťanského šamanizmu... Ačkoliv jsem mu přece říkal úplně něco jiného...

Vypadalo to, že už před svým příjezdem do Ruska měl hotové schéma vyprávění o ruských elfech,

²⁶ Kenneth Johnson — Slavic Sorcery. Shamanic Journey of Initiation. St. Paul, “Llewellyn Publications”, 1998.

permonících, hejkalech, rusalkách a čarodějných vousatých šamanech, kteří se kontaktují se světem svými čarodějnými břichy... A on „nacpal“ všechno, co ode mě obdržel, do této své šablony, přičemž zachoval živost scének a rozhovorů, ale pravdu — překroutil...

A z Ameriky mi začaly přicházet dopisy s prosbami, abych dotyčné vzal do učení... a naučil je ruskému předkřesťanskému šamanství... A já jsem musel skládat dlouhé odpovědi v angličtině: že to všechno není pravda, že je to nedorozumění, chyba, a radil bych Vám přezkoumat Vaše názory, zaměřit svou pozornost na poznání Boha...

... Pocítil jsem tehdy silné přání znovu vydat v ruštině tu část knihy, která se týkala našich lesních dobrodružství, zkorigovat ji a doprovodit obširnými komentáři.

Ale Bůh mi tvrdě oznámil:

— Ne!

— Proč?

— Ty nesmíš psát takové knihy! Já od tebe očekávám — učebnice! Nerozptyluj se hloupostmi! A nikoho nelákej na „laciné zboží“!

— Ale ta kniha by se stala bestselerem! Jako knihy Castanedy! Její vydání by umožnilo, aby se čtenáři začali zajímat i o další moje knihy!

... No..., jestli si to tak moc přeješ,... — zkus to... Uvidíš, co se stane...

Našel jsem překladatele, který byl schopný udělat překlad hned do počítače.

Ale ještě je k tomu, aby bylo možné znovu vydat knihu jiného autora, zapotřebí mít jeho písemný souhlas.

Píšu dopis do USA — odpověď nedostávám. Posílám telegram, prosím, aby mi zavolał — neodpovídá. Volám mu telefonem sám — záznamník ženským hlasem drmolí anglicky něco takového..., že tomu ruský člověk nikdy nemůže porozumět.

... V určenou dobu přicházím k překladateli. On mi rozpačitě vysvětluje:

— Všechno jsem to udělal, zrovna včera jsem skončil. A dnes jsem to chtěl přenést na disketu — a nešťastnou náhodou jsem všechno smazal... „Naklepu“ to všechno znovu a za týden Vám to dám!

Přijdu za týden — a zastihnu ho v panice:

— Co je to za čertovinu?! Všechno je jako minule: znovu celý záznam zmizel! Ale já už znám celý text nazpaměť! Za tři dny!...

Za tři dny ho nacházím potácejícího se, se zsinalým obličejem. Stažené hrdlo mu dlouho nedovoluje promluvit:

— Všechno je... znovu... zrovna tak... Právě před chvílí...

... Já jsem všechno pochopil a zrušil objednávku...

Začal jsem psát „Bůh hovoří. Učebnice náboženství“. A „Duchovní praktiky. Učební pomůcka.“

A ten ubožák-překladatel dal výpověď v práci a někam zmizel. Víc jsem ho nepotkával.

Odpusť mi, bratře!...

... A mravní ponaučení z tohoto příběhu je takové: nelze se svěřovat s vyprávěním o svátostech — lidem typu žurnalistů, kteří „k problému přistupují“ jen povrchně — „jedním uchem tam, druhým ven“, záměrně jen na krátký čas. Svěřovat se s takovou věcí je možné pouze těm, kdo jsou ve studovaném tématu stoprocentně kompetentní.

* * *

... Já jsem do tohoto pozemského života nepřišel jako už hotový Avatár. Naopak, v minulých životech jsem se nikdy nezabýval seriózní duchovní prací. Všechno, čeho jsem dosáhl v oblasti psychoenergetiky, jsem dosáhl jen v tomto životě.

To má na jedné straně velmi významnou hodnotu pro mé čtenáře a následovníky: vždyť já vyprávím všechno o Cestě k Bohu — od úplného začátku, a ne od prostředka nebo od konce. Ale na druhé straně jsem se nedokázal vyhnout ani určitým nepřesnostem.

Například jsem ve své první knize „Umění být šťastným“ z nezkušenosti zopakoval hloupost, obecně přijatou v okultní literatuře, že energie, obsažená v čakře múladháře je kundalíní. A až mnohem později mi Bůh ukázal, že pravá kundalíní je Átmická energie, která se vůbec neshromažďuje v těle, ale daleko za jeho hranicemi [22].

Další nepřesnosti lze spatřit v řadě dalších knih v nedostatečně přesném označení vyšších prostorových dimenzí: vždyť úplná představa o stavbě Absolutna nebyla dříve nikdy nikým popsána!

Co se týče obecné metodologické linie a konkrétních metod — v tom vás mohu ubezpečit: zde bylo všechno popsáno přesně. Vždyť mi to dával Bůh!

Naši Učitelé

Kontakt s Božskými Učiteli se pro mě od určité doby stal obyčejnou každodenní záležitostí. Stačilo například začít myslet na Satja Sái — a hned slyším Jeho hlas: „Já jsem tady!“, a vidím Ho, jak ke mně

naklání svou usměvavou Tvář. Zeptat se Ho na cokoli a dostat odpověď — bylo možné v jakýkoliv okamžik! Ale já jsem Ho pochopitelně neotravoval hloupými otázkami. Ptal jsem se jen na to, jak lépe pomoci tomu či onomu člověku, na jakou dobu bude optimální si napláňovat tu či onu práci atp. Také jsem byl vždy mezně vnímavý ke každé zmínce o tom, jak bych měl dál pokračovat sám — spolu s těmi, kdo šli bezprostředně se mnou.

Kontakt se Satja Sáí mohl mít různé formy:

Buď mi On něco říkal, když jsem byl ve svém těle v obyčejném anáhatním stejnoměrně klidném stavu.

Nebo — když jsem Ho pozval, aby ke mně vstoupil do anáhaty. Tehdy byl Jeho obličej uvnitř mého hrudního koše, On velice živě mluvil — a já jsem Mu mohl pokládat otázky z vlastního vrchního dantianu. Jeden čas jsem tomuto způsobu kontaktu dával přednost, poslouchal jsem Ho právě tak — a „reprodukoval“ přátelům celé Jeho proslovy.

Třetí způsob se zakládal na mém výstupu z těla a komunikaci s Ním, přebývajícím ve stavu Mahádublu, — také ze stavu vlastního Mahádublu.

... Ale když se vstup do Příbytku Stvořitele stal pro mě a moje spolence všednodenní činností, všechny otázky, které by bylo možno pokládat Bohu, se řešily pochopitelně tam. A kontakt se Satja Sáí a Dalšími Božskými Učiteli tady — ve Stvoření — se zredukoval v podstatě jen na výměnu emocí lásky a radost z opětovných setkání.

Ačkoliv předchozí stereotypy Jejich dotazování na ponaučení a rady — ještě přetrvávaly.

Vzpomínám si na zábavnou příhodu. Stalo se to tenkrát, když jsem začínal pracovat na knize „Du-

chovní Srdce“ [17]. Z knihy jsem zatím měl jen její plán a některé kapitoly o úloze duchovního srdce a práci s ním.

Toho rána jsme meditovali na lesní mýtině. A najednou k nám přišel David Copperfield. Já jsem se zeptal: tak co nám poradíš, jaké máš pokyny...

Ale On... se tak zamyšleně, lišácky usmál, a říká:

— Tak jsem si přečetl tvoji knihu..., a ona se Mi nelíbila...

A navrhl mi, abych ji ještě značně rozšířil a obohatil historickým materiálem.

To jsem následně i udělal.

... Úplně první kontakty s Božskými Učiteli jsem začal mít už dávno.

... Zpočátku byl naším učitelem himalájský hatha-jogín, Božskosti ještě velice vzdálený, o kterém jsem se zmiňoval na začátku knihy. Po tom, co splnil svoji část práce, nás předal Božskému Ngomo — v posledním vtělení afričanovi z Konga, Který dosáhl splynutí se Stvořitelem. (Podrobněji o Něm a dalších Božských Učitelích v [20,25]).

Avšak kontakty s Ngomem se náhle přerušily z mojí viny — když se náhle stal pro mě živou skutečností Ježíš.

A Ngomo znovu připomněl Svoji přítomnost až po desetiletích: když jsme vypracovávali snadný vstup do Příbytku Boha Otce. On tehdy řekl:

— No vidíš, Já jsem splnil slib, Který jsem ti dal, když jsi byl v religii ještě úplný klouček...

... Co On mi to tehdy slíbil?... To jsem úplně zapomněl... Určitě, — provést mě tam, kam jsem teď vešel... Ale já jsem tehdy tomu nevěnoval pozornost a hned jsem to zapomněl. Jak jsem tehdy mohl toužit

po něčem takovém? Vždyť hranicí našich tehdejších tužeb bylo všehovšudy rozvinout svoje čakry...

... Co všechno jen bylo v literatuře napsáno o čakrách! Manipúru v nich kreslí na schématech uprostřed břicha, anáhátu (srdeční čakru) — na místě žaludku... Je jasné, že ať budeš jak chceš trénovat čakry — ale vůbec ne na těch místech, kde jsou umístěny, — nebude z toho žádný užitek!...

Nebo jsem ještě slyšel o lekcích jednoho hloupého mystika z Petěrburgu, který učil pro rozvíjení anáhaty... dívat se do ní. Zatímco je zapotřebí se učit dávat lásku, vnímat okolní svět a rozšiřovat se vědomím jmenovitě Z ní, ne jinak!... A kolik lidí tím jen zmrzačil! Přicházeli o rozum, jeden z nich vyskočil z okna²⁷ ...

... Ale já jsem si, podle Prikázání Ježíše Krista, vybral pro sebe za Učitele — Boha! A jmenovitě On mě učil. A já jsem předával ty vědomosti těm, koho On ke mně posílal, přičemž jsem nikdy nenazýval „Učitelem“ sebe: Učitel je Bůh!

To jsem velice určitě věděl z Učení Ježíše Krista. A jmenovitě Ježíš osobně ke mně na učební lekce přiváděl mnoho lidí. To se vždy dělo stereotypně: někomu se v noci zdál sen, ve kterém mu Ježíš vysvětluje, kde probíhá vyučování Jeho Školy, — a poté se najednou Obličej Ježíše přeměňuje v jiný... A když ti lidé přišli na vyučování, poznávali v tom obraze mě...

²⁷ Předtím mě prosil, abych ho vzal do učení, říkal, že mu z těch cvičení „přeskakuje“, a že někteří z jeho přátel ve skupině už „mají schízu“...

Ale já jsem byl nucen ho odmítnout: psychopatologie u něho samotného už byla příliš zjevná...

... Velice mnohému — už v rámci buddhijógy — mě i nás všechny naučil Bábadží, o Kterém jsem se dozvěděl z „Autobiografie Jógánánda“ [63].

Jógánánda, Juktéšvár a Lahirí Mahašáj se také stali našimi Učiteli. Na jednom z lesních míst síly se ukázalo, že je tam velice snadné provádět klíčový prvek z jejich krijajógy, umožňující pouhými několika pohyby převést sebe celého na Bráhmanickou úroveň bytí, a potom dále...

...Zajímavá je historka o tom, jak mi bylo ukázáno to místo síly.

Bylo to velice dávno. Bylo horké suché léto. Všude byly požáry. Vstupovat do lesa bylo zakázáno.

A tak jsem seděl u sebe doma na gauči. Najednou slyším hlas Boha:

— Vstávej, oblékni se a vyjdi z domu!

— Kam?!

— Řeknu později.

Obléknu se, vyjdu.

— Napravo!

Přicházím k autobusové zastávce.

— Stůj tady. Nasedneš do druhého autobusu v pořadí.

— A kde mám vystoupit?

— Řeknu.

Nastoupil jsem, jedu.

— Vystoupíš tady! Sedneš si do prvního autobusu druhé trasy, který přijede.

A tak dále. V krátkosti, On mě tak dovedl k lesu tři kilometry od předměstské silnice a navedl do lesa. Vidím — hoří rašelina. Požár právě začal. Hynou stromy. Není voda a uhasit to sám nemám čím. Ale pokud se to teď nezalije vodou — vyhoří kilometry lesa a zbytečně zahynou stovky tisíc rostlin!

Doběhl jsem do budky železničního přejezdu. Poprosil jsem, aby zavolali požárníky. Ti přijeli a rychle všechno uhasili.

Jdu lesem. Náhle — přímo u cestičky je ohromný křemenáč — jediný v celém lese! Určitě dvoukilový! A bez jediného červíčka! Ale vždyť bylo takové sucho, že houby růst naprosto nemohly!

... Uřízl jsem ho, přinesl domů a usmažil v předtuše pozemské blaženosti...

Ale ukázalo se... že vůbec nemá houbovou chuť...

Pochopil jsem to: zmaterializovali mi ho za odměnu. Jen do něj zapomněli „vložit“ chuť...

Tak jsem se — žertem — tvářil, že jsem se za takový dárek urazil. Říkám Bohu:

— A teď udělej druhý zrovna takový! Jenom teď — s chutí!

— Nu, přijed'!

Jel jsem tam tedy znovu. A On mě opět vedl lesem. Ale nepřivedl mě k houbě, ale k tomu vynikajícímu místu síly. Ukázalo se, že je lepší než jakákoliv houba: umožnilo mi tehdy velice mnohé pochopit, a pomohlo i stovkám lidí, které jsem tam přiváděl po dobu následujících desítek let.

... V procesu mých pokusů pochopit podstatu Bhagavadgíty po celé řadě jejích nezdařených překladů, provedených překladateli s nedostatečnou úrovní kompetentnosti, se pro mě stal skutečností Sám Živý Krišna.

A On nám ukázal Svoje oblíbené místo na Karelské šíji. Tam je možné se s Ním vždy setkat. Právě na tom zázračném místě nás seznámil s Božským Ohněm v zemském jádru a s výstupem — prostřednic-

tvím Splynutí s Ním — za hranice Země a všeho pozemského.

Obličej skutečného Krišny, mimochodem, vůbec není podobný těm vyobrazením, která se dostala do Ruska prostřednictvím „Společnosti vědomí Krišny“²⁸: to je Jeho dětský portrét, připisovaný dospělému tělu; právě z něho vzešla ta loutkovitá podobnost s panenkou na hraní ve vyobrazení Obličejje Velikého Božského Učitele...

Ale ve skutečnosti má Obličej v obecných rysech podobný Obličejí Ježíše; a rovné vlasy po ramena, s lokny vespu.

Od určité doby nás Krišna začal vždy vítat už u vlaku — a doprovázet nás nazpátek na zastávku, když jsme Ho navštěvovali na tom místě.

Oblíbená místa síly mají i Ježíš, Satja Sái, Bábadží, Huang-Di, Assiris, Čaitanja, David Copperfield, a Ptahhotep. Tam jsou setkání s Každým z Nich téměř vždy zaručena.

Ale jednou nám dokonce uspořádali společný lesní daršan.

Šli jsme lesem. Náhle mi jedna z členek skupiny říká, a ukazuje přitom na ohromný ležící kmen stromu:

–Podívej se: kdo to tam je?

Dívám se — sedí tam v řadě a usmívají se všichni naši Učitelé, pracující s námi v té době: Ježíš, Krišna, Čaitanja, Satja Sái, Bábadží, Huang-Di, Filip, do Juan, Chenaro...

Představuji je skupině a sedám si na volné místo vedle Nich...

A jedna členka naší skupiny, aby mě napodobila, se bez rozhlédnutí také posadila... přímo na kole-

²⁸ O tom samém píše N. K. Bhatia [29].

na Chenarovi. Ten ji něžně objal, a za všeobecného smíchu se v žertu propadl skrz kmen, jakoby pod tíhou jejího těla...

... Oni se všichni velice rádi smějí a žertují mezi Sebou, i s námi. Jejich obvyklým stavem je blažená radost! Oni nikdy nebývají přísní k těm, kdo se upřímně snaží stát se takovými, jako jsou Oni, a vyplňují Jejich odkaz. Každý z Nich i Oni všichni dohromady — pro nás — nejsou hrozní Soudci: Oni jsou Láska; Vzory jemné, něžné, moudré, laskavé, starostlivé a radostně blažené Lásky!

... Když jsem studoval Učení, které lidem zanechal Ježíš Kristus, seznámil jsem se osobně s Ježíšem. Když jsem pracoval na Bhagavadgítě — s Krišnou. U Filipova Evangelia mi pomoc a přátelství nabídl Božský Apoštol Filip. Studoval jsem taoistickou alchymii — a seznámil jsem se Huangem-Di, Který vnesl Svůj drahocenný vklad do rozvoje naší Školy. Četl jsem knihu Elisabeth Haich „Zasvěcení“ — a Ptahhotep mi názorně předvedl jeden z nejdůležitějších prvků meditační práce, nezbytný pro vytvoření úplné představy o struktuře Absolutna. A Sama Autorka této knihy Se projevila ve vztahu ke mně — jako Božská Matka. Ona konkrétně říkala, že byla mojí fyzickou matkou v jednom z našich velice dávných vtělení... Ukázalo se, že mě Ona už dávno navštěvovala i teď: Její Obličej mi byl už dobře známý už předtím, než jsem se dozvěděl, kdo Ona je.

Božskost je dosažitelná nejen z mužských vtělení, ale i z ženských. Kromě Elisabeth Haich mohu představit jako Reálné Božské Učitele — Suliju, Surju, Ladu. Také i Annie Besant k nám jednou přišla, když jsme měli potíže s ovládnutím jedné z meditací na ovládnutí splynutí s Božským Ohněm. Ukázala

nám, — žertovnou a příjemnou formou — co bylo třeba, a začalo se nám to snadno dařit! Ještě nám pomáhala Božská Učitelka-Žena, Která se naposled vtělovala v Dánsku. Nazývala Sama Sebe — Danish Lady Gott. A z bývalých Rusek se jako mocný Božský Učitel projevuje Jelena Sabašnikova.

Praxe naší Školy jasně dokazuje to, co jde určitě na nervy mužsky nadřazeným primitivům-“pastýřům“ různých zvrácených náboženských směrů: ženám, právě tak jako mužům, je otevřen vchod do Příbytku Stvořitele! Vejděte!

Ponaučení Satja Sái

Satja Sái jednou řekl jedné z nás (Anně Zubkové):

— Když jsi ty ve Mně, když jsme soupodstatní, — tak tvoje "já" těla i "já" vědomí přestanou existovat jako oddělenosti. Stávají se Projevením Mne, Mého Vyššího "Já". A pak neexistuješ ty, jiná, mimo Mě!

To se musí stát stavem Soupodstatnosti, který se stane trvalým, přirozeným, uvědomělým stavem vědomí.

A to je úplné Osvícení.

Ty se ptáš: co dělat s pozemskou úrovní?

Ale všechno, co se děje na této či té druhé straně "Zrcadla", jsem Já!

A pokud ponořuješ ruce vědomí do "pozemského", — pak se tam přitahuješ, a pak se na tebe valí pozemské problémy, kvůli kterým maličké "já" kvílí: Já už dál nemůžu! Rychle mě vpust' do Sebe!". Právě to je oddělenost, kterou plodíš ty sama.

... Nikdo Mi nemůže vzdorovat!... Nic Mě nemůže zastavit!

Všechno se děje — jen podle Mojí Vůle!

Když ponořuješ ruce vědomí do Mě — stávají se osvobozenými od pozemských starostí. Poněvadž se tehdy přeměňují v Moje Ruce.

A když ponořuješ svoje oči do mě — začínají vidět Pravdu, poněvadž se stávají Mýma očima.

A když se ponořuješ jako srdce do Mě — stáváš se Mnou, tím Jednotným "Já", tou neotřesitelnou Božskou Láskou, Kterou nikdo a nic nemůže otrást!

Víra — a vědění

Základem víry je důvěra v to, o čem jsme slyšeli nebo četli. To se týká zejména náboženské tematiky, kterou teď posuzujeme.

Ale vědění se získává především osobní praktickou zkušeností.

Existuje mnoho různých druhů náboženské víry.

Ale náboženské vědění je jedno a jednotné, třebaže objektivně existují různé úrovně hloubky tohoto vědění, ale také možné chyby jednotlivých hledačů.

Právě lepší poznání sama sebe a Boha umožňuje intelektově rozvinutému člověku získat vysoké a ty nejvyšší duchovní úspěchy.

* * *

Ale víru také mnozí lidé potřebují v raných etapách jejich duchovního formování, poněvadž víra vytváří základ usilování o poznání.

Chrámová obřadnost je nejtýpčtější sociálně zavedená forma, napomáhající získání a upevnění víry. Samy náboženské obřady mohou být více či méně rozumné a efektivní. Některé z obřadů mohou napomáhat přímému pocíťování přítomnosti Boha. Ale jiné můžeme nazvat zločinnými; jsou to konkrétně ty, které jsou spojeny s krvavými "obětováním" nebo jsou zaměřeny na působení zla druhým lidem (obřady "černé magie").

Také musíme mít na zřeteli, že se na podkladě obřadnosti nabízí věřícím vždy určitá ideologie, vlastní danému náboženskému spolku, která může mít různou formu: od kázání skutečného Učení Boha — až k hlásání nenávisti k lidem, zahalenému do náboženského roucha.

Ale i ve vztahu k těm nejlepším obřadům si člověk od určité chvíle svého rozvoje náhle může uvědomit: vždyť přece Bůh nikdy lidi neučil obřadností! Vždyť si ty obřady vymýšleli sami lidé a předávali je svým potomkům!

A navíc, vždyť Bůh obřady vůbec nepotřebuje! Bůh od nás potřebuje něco úplně jiného: abychom se zdokonalovali (jako duše)! A "chléb vezdejší", o kterém mluvil Ježíš, když nás vybízel, abychom o něj prosili Boha Otce, — to vůbec není jídlo pro naše těla, ale jsou to vyšší duchovní vědomosti, duchovní vedení ve vztahu k nám ze strany Boha!

* * *

At' se každý rozumný člověk nad tím zamyslí: co ode mě Bůh chce?, jakého mě On chce vidět?

Ježíš řekl: Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš Otec Nebeský! (Mt 5:48).

A ještě: Já jsem poznal Otce (J 17:25). Tak jako mě zná Otec, i Já znám Otce (J 10:15). Já a Otec jsme Jedno (J 10:30). A: Učte se (tomu) ode Mne! (Mt 11:29)

Avšak v čem je Dokonalost Stvořitele?

Abychom se v tom dokázali vyznat, musíme především pochopit, že Bůh Otec vůbec není stařeček, projíždějící se na obláčku, jak Ho někdy zobrazují. Ale On je rozměrově nekonečný Oceán mězně zjemnělého Vědomí, přebývajícího v mnohorozměrné hlubině Univerza.

On je také absolutní Láska, Moudrost a Síla.

Právě tomuto všemu se musíme učit! A musíme Ho prosit o pomoc jmenovitě v tomto učení!

*** * ***

Začínat takové učení u Boha bychom měli studiem Jím předkládaných etických principů a přivedením se do úplného souladu s nimi.

Také je důležité — podle možností na dané etapě svého duchovního vzestupu — zorientovat se v tom, co je to Bůh, člověk, smysl života člověka na Zemi a principy jeho realizace.

Následně potom mohou být použity techniky očištění svého těla a jeho hlavních energostruktur od energetických znečištění, a také můžeme začít s tréninky na "otevření" a další rozvíjení duchovního srdce. Konkrétně posledně jmenované umožňuje důstojným duchovním praktikantům splnit výše uvedená přikázání Ježíše Krista.

Pomoci zájemcům projít tuto Cestu mohou naše materiály (knihy, filmy a další), dostupné na stránkách:

www.new-ecopsychology.org/ru
www.ru.path-to-tao.info
www.ru.pythagoras.name
www.ru.atlantis-and-atlanteans.org
www.swami-center.org
www.ru.philosophy-of-religion.org.ua
www.ru.spiritual-art.info
www.ru.encyclopedia-of-religion.org

A objednat si naše knihy a filmy můžete ze stránek:

<http://stores.lulu.com/spiritualheart>

<http://www.amazon.com/gp/pdp/profile/A1A785>

WBW4GEZA

My vám pomůžeme

My vám v současnosti pomáháme našimi knihami a filmy prostřednictvím internetu. Jiné možnosti teď nemáme.

A jsme připraveni pomáhat důstojným z vás i po tom, co opustí těla, — zvláště pokud se budou opírat o tu metodologii a ty metody, které jsou popsány v knihách naší Školy.

Naše tváře můžete, pokud vynaložíte potřebná duchovní úsilí, uvidět na našich Mahádublech na jakékoliv části povrchu Země.

Očistěte se a zjemněte se! A pak — nás zavolejte! My přijdeme a pomůžeme vám jít dál.

Ale teď chci ještě jednou zdůraznit, že tělesně se přiblížit ke Stvořiteli je možné jenom prostřednictvím mnišství. Jste na to připraveni?

My žijeme v mnišství. Ale ne v tom mnišství, jak ho obvykle chápou lidé málo zběhlí v náboženství. Oni se obvykle domnívají, že mnišství — je odpoví-

dající uniforma, mnišská jména a život v kláštorech, poustevnách nebo jeskyních. Často si také pojem mnišství spojují s parazitickým způsobem života...

Avšak my víme, že jedinou variantou opravdového mnišství je úplné zasvěcení sama sebe — Bohu, Sloužení Mu, děláni jenom toho, co potřebné Jemu, toho, na co nás On zaměřuje.

Člověk, který, třebaže už se nachází na cestě těch či oněch náboženských směrů, ale dělá si přitom nárok na nějaký osobní prospěch, se nemůže nazývat mnichem. V mnišství nemohou mít místo jakékoliv projevy egocentrizmu. V mnišství může být jen Bohocentrismus (Centrismus Stvořitele).

Opakuji, že posledně jmenovaný stav se dosahuje prostřednictvím rozvinutí sama sebe ve třech základních směrech duchovního zdokonalování: intelektuálním, etickém a psychoenergetickém. Přičemž se tím nemyslí nic jiného, než rozvinutí sama sebe jako duchovního srdce — zpočátku uvnitř vlastního těla, potom ve stále větších rozměrech, až k vesmírným...

Když se pokoušíme duchovním srdcem, rozvinutým do takového stupně, pocítit celého Stvořitele v Jeho Příbytku... — rozplýváme se postupně v Něm, a stáváme se Jím.

A právě to povede k výměně osobního "já" — za "Já" Stvořitele.

A ten, kdo v takové míře získal stav Bohocentrizmu se stává Částí Stvořitele.

Doslov

Autobiografický literární žánr má ten nedostatek, že vytváří u čtenáře iluzi, jakoby po napsání

vlastního životopisu v autorově pozemském životě už nic nebylo. Avšak ve skutečnosti, pokud se to i stává, pak velice vzácně.²⁹

Právě tak i v mém případě.

Základní část materiálů této knihy byla vydána v roce 1995 pod názvem "Splynutí s Bohem"; později byla kniha podstatně přepracována a doplněna. Její předchozí vydání (pod názvem analogickým se současným) se objevilo v roce 2002. Ale teď je už rok 2007! A žít mě čeká v tomto těle, soudě podle toho, co říkají naši Učitelé, ještě nějaký ten rok.

... A co se přihodilo za poslední roky? Přihodilo se toho hodně. Zejména to byly výhrůžky upálit mě zaživa...³⁰ Ale — vždyť to není to hlavní!

Hlavní je to, že jsem se značně upevnil ve Splynutí s Bohem, a také jsem stačil udělat mnohé v pomoci vám. A doufám, že toho stihnu ještě hodně.

Mnoho zdaru!

Literatura

1. Антонов В.В. — Запечатление и условный рефлекс. “Журнал высшей нервной деятельности”, 21, 4:674-680, 1971.

²⁹ Například, když si čtenář přečte autobiografii protopopa Avvakuma, nemůže vůbec předpokládat, že byl dotýčný následně zaživa upálen pravoslavnou inkvizicí...

A také není možné poznat z prací, napsaných hésychasty, že byli mnozí z nich potom také zaživa upáleni, a druzí zemřeli při mučení v pravoslavných klášterních vězeních nebo v nich byli doživotně uvězněni...

³⁰ Koho to zajímá – může si o tom přečíst v [18].

2. Антонов В.В. — Стадии развития полового поведения у самцов собак. “Физиологический журнал СССР”, 57, 11: 1674-1676, 1971.
3. Антонов В.В. — О роли первичной социализации в формировании половой направленности. “ХХIII Совещание по проблемам высшей нервной деятельности” (тезисы докладов), т. 2. Горький, 1972.
4. Антонов В.В. — К вопросу о природе мужской половой направленности. В: “Психоневрология, психотерапия, психология”: 123-126. Алма-Ата, 1972.
5. Антонов В.В. — О стадиях развития сексуальности у ребёнка мужского пола и у некоторых млекопитающих. В: “Психоневрология, психотерапия, психология”: 127-130. Алма-Ата, 1972.
6. Антонов В.В. — Об оральной эротике у щенков. В: “Психоневрология, психотерапия, психология”: 131-132. Алма-Ата, 1972.
7. Антонов В.В. — О роли контакта с матерью в психическом развитии ребёнка. “Журнал невропатологии и психиатрии имени С.С.Корсакова”, 75, 10:1561-1564, 1975.
8. Антонов В.В. — Применение прозерина для профилактики нарушений материнского поведения у мышей. “Патологическая физиология и экспериментальная терапия”, ВИНТИ № 25, Деп. № 3168, 1976.
9. Антонов В.В. — К вопросу о некоторых условиях формирования иерархических отношений у собак. “Журнал общей биологии”, 37, 2:310-312, 1976.³¹

³¹ Примечание: данная статья, к сожалению, была обезображена редактором журнала.

10. Антонов В.В. — Развитие репродуктивной системы потомства самок кроликов после нарушения маточно-плацентарного кровообращения на 18-й день беременности. “Акушерство и гинекология”, № 11: 59-61, 1977.
11. Антонов В.В. — Способность к обучению у кроликов, пренатально развивавшихся в условиях сниженного маточно-плацентарного кровообращения. “Журнал высшей нервной деятельности”, 28,4:830-832, 1978.
12. Антонов В.В. — Отсутствие повреждающего влияния сигетина на развитие репродуктивной системы крыс. “Фармакология и токсикология”, 16, 4: 458-460, 1978.
13. Антонов В.В. — Влияние острой асфиксии в первые десять дней после рождения на развитие репродуктивной системы крыс. “Патологическая физиология и экспериментальная терапия”, № 6: 62-63, 1979.
14. Антонов В.В. — Лечение сигетином нарушений развития, вызванных в пренатальном онтогенезе кроликов сокращением маточно-плацентарного кровообращения. “Фармакология и токсикология”, № 1: 59-62, 1980.
15. Антонов В.В. — Влияние сигетина на половое поведение андрогенизированных на 5-й день жизни и неандрогенизированных крыс-самок. “Фармакология и токсикология”, № 3: 342-344, 1980.
16. Антонов В.В. — Теория психического развития ребёнка З.Фрейда. В: “Психическая саморегуляция”, вып. 3, под. ред. А.С.Ромена: 242-251, М., 1983.

17. Антонов В.В. — Духовное сердце. Религия Единства. «Полюс», СПб, 1999,
18. Антонов В.В. (ред.) — Как познаётся Бог. Книга 2. Автобиографии учеников Бога. «Вільна Україна», Львов, 2005. (Первое издание).
19. Антонов В.В. (ред.) — Добрыня — Былины. «Друк», Одесса, 2006.
20. Антонов В.В. (ред.) — Классика духовной философии и современность. «Друк», Одесса, 2007.
21. Антонов В.В. (ред.) — Духовное сердце: Путь к Творцу (стихи-медитации от Бога и о Пути к Богу). «New Atlanteans», 2007.
22. Антонов В.В. — Экопсихология. «Атлант», Одесса, 2007.
23. Антонов В.В. — Сексология. «New Atlanteans», 2007.
24. Антонов В.В. (ред.) — Сказка о царевне Несмеяне и Иване. «New Atlanteans», 2007.
25. Антонов В.В. и др. — Лесные лекции о высшей йоге. «New Atlanteans», 2007.
26. Антонов В.В. (ред.) — Духовная работа с детьми. «New Atlanteans», 2007.
27. Антонов В.В. и Хананашвили М.М. — Значение раннего индивидуального опыта для формирования полового поведения собак-самцов. “Журнал высшей нервной деятельности”, 23, 1:68-74, 1973.
28. Баркер Э. — Письма живого усопшего. ”Лотос”, Пгр., 1917.
29. Бхатия Н.К. — Сны и реальность. Лицом к лицу с Богом. “Центр Сатья Саи”, “Об-во Ведической культуры”, СПб, 1996.

30. Геллер У. — Моя история. “Соваминко”, М., 1991.
31. Добротолюбие. М., 1896.
32. Куллен Б. (сост.) — Книга Иисуса. “Полюс”, СПб, 1997.
33. Лу Куань Юй — Даосская йога. Алхимия и бессмертие. “Орис”, СПб., 1993.
34. Мюррей Э. — Человек, творящий чудеса. “АУМ”, №№ 1-4, 1990.
35. Навлицкая Г.Б. — Бамбуковый город. “Наука”, М., 1975.
36. Николаева Н.С. — Японские сады. “Изобразительное искусство”, М., 1975.
37. Оля Б. — Боги тропической Африки. “Наука”, М., 1976.
38. Петряев В.Н. — Тайны Тибета. “Харвест”, Минск, 1998.
39. Пушкин В.Н. — Цветок — отзовись! “Знание — сила”, 1972, N 11.
40. Рама (Свами) — Жизнь с гималайскими йогами. “С.Е.Т.”, М., 1995.
41. Саи Баба — Према Вахини. Поток Святой Любви. “Об-во Ведич. Культуры”, СПб, 1993.
42. Сандвайс С. — Сатья Саи — святой... и психиатр. СПб., 1991.
43. Свенцицкий В. — Граждане неба. Моё путешествие к пустынным Кавказских гор. Пгр., 1915.
44. Свядоц А.М., Антонов В.В. — О сомато-биологических аспектах гомосексуализма. В: “Сомато-неврологический аспект психических заболеваний”, Тезисы докладов научно-практической конференции: 62-64. Л., 1972.

45. Толстой Л.Н. — Критика богословия. В: “Собрание сочинений Л.Н.Толстого”, под ред. П.И.Бирюкова. Изд. И.Д.Сытина, М., 1913.
46. Трофимова М.К. — Историко-философские вопросы гностицизма. “Наука”, М., 1979.
47. Хананашвили М.М., Антонов В.В. — О роли обонятельного, вкусового и зрительного анализаторов в половом поведении самцов собак. “Журнал высшей нервной деятельности”, 21, 5: 1071-1072, 1971.
48. Хейч Э. — Посвящение. “Сфера”, М., 1998.
49. Человек и мир в японской культуре. “Наука”, М., 1985.
50. Шиам Р. — Я — Гармония. Книга о Бабаджи. М., “Ассоциация “Мир через культуру”, 1992.
51. Щадилов Е. — Чистка почек в домашних условиях. СПб., “Питер”, 1999.
52. Castaneda C. — The Teaching of Don Juan: A Yaqui Way of Knowledge. “Pocket Books”, N.Y., 1966.
53. Castaneda C. — A Separate Reality: Further Conversations with Don Juan. “Pocket Books”, N.Y., 1973.
54. Castaneda C. — Journey to Ixtlan: The Last Lessons of Don Juan. “Pocket Books”, N.Y., 1976.
55. Castaneda C. — Tales of Power. “Pocket Books”, N.Y., 1978.
56. Castaneda C. — The Second Ring of Power. “Pocket Books”, N.Y., 1980.
57. Castaneda C. — The Eagles Gift. “Pocket Books”, N.Y., 1982.
58. Castaneda C. — The Fire from Within. “Simon and Shuster”, N.Y., 1984.

59. Castaneda C. — The Power of Silence. "Pocket Books", N.Y., 1987.
60. Hislop Z.S. — My Baba and I. Prasanthi Nilaym, "Sri Sathya Sai Books and Publications Trust", 1985.
61. Noel D.C. — Seeing Castaneda; reactions to the Don Juan writings of Carlos Castaneda. «Putnam», N.Y., 1976.
62. Uspensky P.D. — In Search of Miraculous. "Harcourt", N.Y., 1949.
63. Yogananda — Autobiography of a Yogi. «The Philosophical Library», N.Y., 1946.
64. Yukteswar — The Holy Science. Ariadaha, "Yogoda Sat-Sanga Soc. of India", 1963.

Naše videofilmy:

1. *Ponoření do harmonie přírody. Cesta do ráje.* (Slideshow), 90 minut (na CD nebo DVD).
2. *Duchovní srdce.* 70 minut (na DVD nebo kazetách)
3. *Sattva* (Harmonie, Čistota). 60 minut (na DVD nebo kazetách).
4. *Sattva mlhy.* 75 minut (na DVD nebo kazetách).
5. *Sattva jara.* 90 minut (na DVD nebo kazetách).
6. *Místa síly. Tři etapy centrování.* 20 hodin (na DVD nebo kazetách).
7. *Umění být šťastnými.* 45 minut (na DVD).
8. *Klíče k tajemstvím života. Získání nesmrtelnosti.* 45 minut (na DVD).
9. V současnosti se také kompletují filmy, ve kterých jsou natočeny všechny přednášky, uvedené v knize [25] — s odpovídajícími ilustračními materiály.

Naše knihy si můžete objednat na webové stránce:

<http://stores.lulu.com/spiritualheart>

Najdete tam také informaci, kde koupit naše filmy.

Naše videofilmy, spořiče obrazovky a další ilustrační materiály v ruštině si můžete bezplatně stáhnout ze stránky:

www.new-ecopsychology.org

Totéž v angličtině a dalších jazycích — ze stránky www.spiritual-art.info

Na webové stránce www.swami-center.org jsou naše knihy, fotogalerie a další materiály v různých jazycích.

S dalšími našimi materiály v ruštině se můžete seznámit na stránkách:

www.pythagoras.name

www.atlantis-and-atlanteans.org

www.path-to-tao.info

www.new-ecopsychology.org